

“Şeriat-darbe” kutuplaşmasında
Devrimci perspektifi yitirmek

Proleter

DEVİRİMCİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Ağustos 2008 Sayı: 68

Fiyatı: 1,5 YTL (KDV dahil)

Ekonomik kriz, başta ABD olmak üzere birçok emperyalist ülkeyi kısılcına almış durumda. ABD, konut krizi ile iyice su yüzüne çıkan ekonomik krizi, devlet müdahalesiyle ötelemeye çalışıyor. ABD’den İngiltere’ye “liberal ekonomi”nin vaizleri, şimdi bankaları kurtarma telaşı içinde. Yıllar yılı “devletin küçülmesi”, “serbest ekonomi” vb. neo-liberalizmin şampiyonluğunu yapanlar, son kriz dalgasının altında can çekiyor. Kapitalist sistemde devletin asli görevinin, tekeli burjuvazinin çıkarlarını korumak olduğu, gerektiği anda ekonomiye doğrudan müdahale ederek, zor duruma düşen tekelin yardımına koştuğu, hem de bunu sadece yarı-sömürge ülkelerde değil, emperyalist ülkelerde de yaptığı, bir kez daha gözler önüne serildi.

Fakat ekonomiye bu müdahalelere rağmen, krizi aşmak şöyle dursun, hafiflemesi veya ertelenmesi dahi mümkün olmadı. Öyle ki IMF bile, “ABD’deki konut krizinin henüz dibinin görünmediğini” söyleyebildi. IMF’nin bu açıklaması, durumun görüldüğünden daha ciddi ve derin olduğunu gösteriyor.

ABD, bir yandan devlet müdahalesi ile krize çözüm ararken, bir yandan da emperyalist hegemonya savaşında yol almaya çalışıyor. Esasında bu da ekonomik krizi aşma çabasından kopuk değil. Aksine emperyalist savaşların altında yatan temel neden. 2001 yılından itibaren ABD’nin daha açık biçimde yürüttüğü hegemonya savaşının gerçek nedeni de, içine düştüğü krizi atlattı. Ne var ki, önce Irak’ta, son dönemde Afganistan’da yükselen direniş karşısında, amaçlarına ulaşamadı. Şimdi savaşı büyütmek dışında bir seçeneği de yok.

Sayfa 2’de sürüyor

Egemenlerin çıkarları için değil KENDİ DAVAMIZ İÇİN DÖVÜŞELİM!

Egemenlerin çıkarları için değil KENDİ DAVAMIZ İÇİN DÖVÜŞELİM!

O yüzden savaşın merkezi durumundaki Ortadoğu'ya ardarda ziyaretler gerçekleştiriyor. Önünde en büyük engel olarak gördüğü İran'ı yalnızlaştırmaya çalışıyor. Bu yönde hem diplomatik, hem askeri ataklarını yoğunlaştırdı. İsrail eliyle gözdağı verirken, BM gibi emperyalist kurumlarla, diplomatik-siyasi yünden zorluyor. Başta Suriye olmak üzere, Hizbullah, Hamas gibi İran'a yakın duran güçlerle el altından görüşerek kimi tavizlerle kazanmaya, en azından nötrleştirmeye çalışıyor.

ABD'nin Ortadoğu'da yol alabilmesi, İran'ın etkisizleşmesine bağlı. Dış kuşatmadan, iç karışıklıklara kadar her tür yöntemi kullanarak bunu başarmak istiyor. Irak işgalinden aldığı dersle de dünya kamuoyunu karşısına almamaya, barışçıl yöntemleri sonuna dek kullandığı izlenimini vermeye, saldırganlığına zemin oluşturmaya çalışıyor. Aynı zamanda "müttefikleri"ni sağlamlaştırmaya, sallantılı olanları pekiştirmeye bakıyor. Irak işgalinin karşısında duran Fransa ve Almanya'yı, İran konusunda safına çekmiş olması, ABD'nin lehine bir gelişme. Ama daha önemli olan, Irak işgali sırasında "tezkere kazası" ile karıştığı Türkiye'yi sağlama almak. O yüzden de Türkiye'de etki gücünü arttıracak tüm kozlarını oynuyor.

Türkiye'deki iç gelişmeler, emperyalizmin yaşadığı krizle ve hegemonya savaşıyla doğrudan bağlantılı. Son aylarda iyice şiddetlenen burjuva klikler arasındaki çatışmayı, bu kapsamda ele almak gerekir. Bir yanda "Ergenekon operasyonu", diğer yanda "AKP'ye kapatma davası" ile kıran kırana süren bu çatışma, emperyalist güçlerin Ortadoğu'daki kapışmasının, ülkemize yansıyan boyutu. ABD, işbirlikçisi AKP hükümeti eliyle bölgede sarsılan hakimiyetini kurmak ve güçlendirmek istiyor. Bu noktada çıban başı olan Irak'taki Kürt yönetimi ile Türkiye arasındaki ilişkileri, "sınırlı operasyonlara" izin vererek ve Irak'ta kimi kırıntılar sunarak çözmeye çalıştı. Başbakan Erdoğan'ın Irak'a gitmesi ve bazı anlaşmalara imza atması ile bu konuda önemli bir mesafe de alındı. Karşılığında Türkiye'nin Afganistan'a daha fazla asker yollaması ve bunların çatışma bölgelerine gitmesi var. Yanı sıra Türkiye, ABD adına Suriye, Hizbullah, Hamas gibi İran yanlısı güçlerle İsrail arasında görüşmelerde "arabulucu" rolüne soyundu. Keza İran-ABD görüşmelerine "köprü" olma görevini yerine getiriyor.

Bütün bunlar ABD'nin İran savaşı öncesi önhazırlıkları. Türkiye'yi bu konuda daha rahat ve tepe tepe kullanabilmesi, rakip emperyalist güçlerin işbirlikçilerini bertaraf etmesine bağlı. "Ergenekon operasyonu" ile başarmak istediği de bu.

Fakat buradan "Ergenekoncu"ların ABD'ye karşı "ulusal çıkarları" savundukları sonucu çıkarılmamalı. Onlar, Türkiye'nin bu emperyalist kapışmada, ABD ve AB emperyalistlerine karşı Rusya-Çin blokuyla hareket etmesini, dolayısıyla ABD'nin İran saldırısının karşısında yer almasını istiyorlar. Sonuçta her biri, bağlı bulunduğu emperyalist gücün sözcülüğünü üstleniyor, onların çıkarlarını savunuyor.

Böyle bir kavgada, işçi ve emekçilerin taraf olması düşünülemez. Her iki burjuva kliğin de işçi ve emekçilere bakışlarında, sömürü ve soygun politikalarında farkları yoktur. Birinin dinciliği, diğerinin ulusalcılığı, kitlenin arkalarına almak için yüzlerine taktıkları maske-den ibarettir. Politikalarını daha rahat yaşama geçirebilmeleri, sömürü ve soygun düzenini devam ettirebilmeleri, kitleleri yalan ve demagojilere inandırabildikleri ölçüde mümkündür çünkü. Bunu başaramadıklarında, her iki kesim için de, işte gerçekten o zaman, ölüm çanları çalacaktır.

At ile it izinin birbirine karıştığı bir ortamda, şaşmaz pusulamız; sınıfsal bakış açısı olmalıdır. Bu, günümüz dünyasında burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz karşıtlıktır. Ya proletaryanın davası için dövüşülür, ya da burjuvazinin çıkarları için... Bunun ortası yoktur. Bu ay ölüm yıldönümünü andığımız büyük şair Bertolt Brecht'in bir şiirinde dediği gibi: "*Kendi davası için dövüşmeyen/Dövüşür düşmanın davası için*"

Zamların ard arda yağdığı, yeni soygun yasalarının bir biri ardına geçtiği, kazanılmış haklarımızın teker teker gaspedildiği ve son olarak kıdem tazminatımıza göz dikildiği bir dönemde; egemenleri it dalaşı ile baş başa bırakıp, kendi sorunlarımız için mücadeleyi yükseltmek dışında, bir yolumuz yoktur.

Grev ve direnişlere aktif destek verelim! Yaşam ve çalışma koşullarımızı düzeltmek, hak ve özgürlüklerimizi kazanmak için birleşelim, örgütlenelim! Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin krizi sırtımıza yıkma planlarını alt-üst edelim! Egemenlerin çıkarları için değil, kendi davamız için dövüşelim!

Okurlara...

Merhaba,

Burjuva klik çatışmalarının son hızla sürdürüldüğü bir ayı geride bıraktık. Ergenekon operasyonundan AKP kapatma davasına kadar, burjuvazi cephesinden son derece hareketli bir dönem oldu bu. Klik çatışmalarının son ürünü, Güngören'de doğrudan halkı hedef alarak patlatılan bir bomba oldu. Bu klik çatışmalara nasıl yaklaşmak gerektiği, devrimci yapıların bu konuda yaşadıkları kafa karışıklığı üzerine yazı ve değerlendirmelerimizi sayfalarımızda bulabilirsiniz.

İşçi emekçi hareketi de son bir ayda hız kazandı. Belediye işçilerinin yaptığı kitlesel eyleme devletin saldırısı, hak eylemlerine karşı burjuvazinin ne kadar tahammülsüz olduğunu bir kere daha gösterdi. Ancak saldırganlık, direnişleri engellemiyor. Bütün saldırılara rağmen, işçi ve emekçilerin yaptıkları eylemler büyüyor, güçleniyor. Her saldırı, devletin gerçek yüzünü biraz daha açığa çıkarmış, kitlelere bu yüzü bir kere daha göstermiş oluyor. Bize düşen, bu direnişleri büyütmek, güçlendirmektir. Burjuvazinin kitleleri "laikçi"- "şeriatçı" olarak bölme ve kendi çıkar çatışmalarına yedekleme çabasının hız kazandığı bu dönemde, sınıfın çıkarlarını daha güçlü savunmak, gerçek saflaşmanın hangi sınıflar arasında yaşandığını açıkça ortaya koymaktır.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Abonelik ücreti: 6 aylık 20 YTL
Hesap numarası: Yediveren Kökleri Yayınevi- Garanti Bankası Şişli Şubesi- 152 / 6298889
Posta Çeki Hesabı: İst. Avr/Beyoğlu/Merkez 5697488
Abonelik ücretine posta masrafı dahildir. Okurlarımız 6 aylık ücret karşılığı dekontu merkez büromuza fakslandıklarında, dergimizi adreslerine göndereceğiz.

68. sayıda

3	Davalar, iddianameler, bombalar
4	Sınav sonuçları açıklandı
5	Arser işçileri; örgütlenmek suç mu?
6	Grev silahını iyi kullanalım
7	Belediye işçileri grev kararını astı
8	E-Kart işçileri grevde
9	Tega Mühendislik'te örgütlenme ve direniş
10	Temizlik işçilerine destek olalım
11	İşçi sağlığı ve iş güvenliği III
12	Bir kitap; Gazap Üzümleri
13	Fındık işçilerine ırkçı uygulama
14	Şeriat-darbe kutuplaşmasında Devrimci perspektifi yitirmemek
16	Burjuva kliklerin çatışmasına ilişkin kafa karışıklığı
18	Klik çatışmalarında öne çıkarılan kavram; hukuk
20	Kızılırmak suyu Ankara'yı zehirliyor
21	Tarım ve hayvancılıkta yaşananlar
22	Avrupa Anayasası Lizbon Sözleşmesi oldu
23	G-8 zirvesinde çözümsüzlük
24	"Sınıfın oğlu" Ernest Thaelman
25	Sacco ile Vanzetti'nin idamı
26	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz

Büyük tantanalarla yürütülen “Ergenekon operasyonu”nda kritik aşamaya gelindi. Ergenekon iddianamesi, nihayet geçtiğimiz günlerde açıklandı. Son 20-30 yıldaki “faili meçhul” olarak adlandırılan birçok cinayet ve katliamın su yüzüne çıkacağı şeklinde lanse edilen iddianameden, çıka çıka Danıştay baskını ve Cumhuriyet gazetelerine atılan bombalar çıktı.

Oysa iddianame açıklanmadan önce ’77 1 Mayıs katliamından Gazi’ye, aydınların katledilmesinden Kürt işadamlarının öldürülmesine, birçok olayın iddianamede yer alacağı ve “Ergenekon operasyonu” kapsamında tutuklanan emekli generallerin bunlardan yargılanacağı söyleniyordu. Aynı generallerin “Sarı-kız, Ayışığı, Eldiven” isimleriyle hükü-

çetelerle mücadelesi, başından itibaren altı boş ve koftu. Bu, kitlelere AKP’yi “demokrat”, “özgürlükçü” göstermek isteyen, burjuva liberal ve dinci entelektüellerin şişirdiği bir balondur. Ergenekon iddianamesi, bu balonu patlattı, AKP’nin darbeye çetelerle mücadele diye bir derdi olmadığını tescilledi. Ergenekon soruşturmasından, lanse edildiği şekilde sonuçlar bekleyip hayale kapılanlar ise, ancak iddianameyle uyanabildiler.

Davalar savaşı

Bilindiği gibi “Ergenekon davası” AKP’nin kapatma davasına koşut olarak parlayıp sönmüyor. Ergenekon’da “6. dalga” diye duyurulan iki emekli orgeneralin gözaltına alınıp tutuklanması, AKP’nin kapatma davasının kritik bir

ker Başbuğ ile görüşmesinde de bu yönde kimi pazarlıklar yapıldığı sır değil. TSK’da atamaların normal prosedür içinde gerçekleşebilmesi, AKP’nin kapatma davasında alınacak sonuçlara bağlı. Eğer AKP kapatılmaz ise, bu konuda bir uzlaşmaya gittikleri kesinleşecek. Bunun emareleri de bir hayli fazla. Fakat bu uzlaşmanın son derece geçici olduğu bilinmeli.

Şimdilik bu çatışmada AKP’nin üstünlüğü ele geçirmiş olması, nihai zaferi kazandığı anlamına gelmiyor. Ortadoğu’da emperyalist paylaşım savaşında güçlerden biri kesin hakimiyetini kurana kadar da burjuva klikler arasındaki it dalaşı, bazen alçalıp bazen parlayarak sürmeye devam edecek. Bu dalaşa asıl vurucu darbeyi ise, işçi ve emekçilerin mücadelesi indirecek.

Davalar, iddianameler, bombalar... FİLLER TEPİŞİYOR ÇİMENLER EZİLİYOR

mete karşı darbe planladıkları, darbecilikten yargılanacakları duyuruluyordu. Her ne kadar son tutuklananlarla ilgili “ek iddianame” hazırlanacağı söylenece de, yaklaşık olarak 2500 sayfayı bulan iddianamede, ne darbe hazırlıkları vardı, ne de sözü edilen katliam ve cinayetler...

Bu yönüyle “dağ fare doğurdu” diyenler, haksız sayılmaz. Fakat dinci ve liberal kesimlerin “dağ” gibi sundukları da, gerçekte bir saman yığınının farklı değildi. Örneğin emekli generallerden Veli Küçük’ün sadece İzmit’te görev aldığı dönemde “Sapanca üçgeni” denilen yerde onlarca cinayet işlendiği ortadayken, bunların lafı bile edilmedi. Hele Kürt bölgesinde 20 yıldır yürütülen kirli savaşın yanına bile yaklaşılmadı. DTP milletvekili Sırrı Sakık’ın meclis kürsüsüne Silopi’de kaybedilen iki DEHAP’lının fotoğraflarıyla çıkması ve onu kaybedenlerin yargılanmasını istemesi, en başta AKP milletvekillerinin hücumuna uğradı. Keza 12 Eylül cuntacıları da dahil darbecilerin yargılanmasını mecliste tartışmaya açmak isteyen Ufuk Uras’ın önermesine, AKP milletvekilleri imza vermediler.

Dolayısıyla AKP’nin darbecilerle,

aşamasında gündeme gelmişti. İddianamenin açıklandığı zaman da, Anayasa mahkemesinin davayı görmeye başlayacağı günün arifesine getirildi.

İddianamenin, ortada dolaşan onca iddiayı bir tarafa itip sadece Danıştay baskını ve Cumhuriyet gazetesine bomba ile sınırlanması, AKP’nin kapatma davasında orta yol bulunacağı şeklinde yorumlandı. Başbakan Erdoğan’ın son günlerdeki demeçleri de, AKP’nin bu davadan olabilecek en az zararla çıkacağına işaret sayılıyor. Parti kapatma yerine hazine yardımı kesileceği, ya da kimi yöneticilere siyaset yasağı getireceği gibi ara formüller ağırlık kazanmış durumda.

Ağustos ayı, burjuva klik çekişmesinde önemli bir dönemeç olacak. AKP’nin kapatma davasının sonucunun Ağustos’un ilk haftasında açıklanacağı bekleniyor. Öte yandan 30 Ağustos Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısı, yeni genelkurmay başkanı ve kuvvet komutanlarını belirleyecek. Bunlar için bakanlar kurulu, başbakan ve cumhurbaşkanı’nın onayı gerekiyor. AKP hükümeti, kapatıldığı durumda bu atamaları onaylamayacağını çok önceden hissettirdi. Başbakan’ın Kara Kuvvetleri Komutanı İl-

Egemenlerin bombalarına

karşı duralım!

AKP kapatılsın veya kapatılmasın, önümüzde bir erken seçim var. Bunun yerel seçimlerle birleşmesi de büyük bir olasılık. Son seçimlerin üzerinden bir yıl geçmeden “erken seçim”in tartışılıyor olması, egemenlerin yönetememe krizinin boyutunu gösteriyor. Buna bir de Eylül ayında sonuçları daha net biçimde görülecek ekonomik krizi eklemek lazım. Zaten işsizlik, son yılların en üst rakamlarına ulaştı. Enflasyon, tahminlerin çok üzerinde çıkıyor. Gıda krizi hem dünyayı, hem ülkemizi tehdit ediyor.

Hem siyasal hem ekonomik olarak krize sürüklenen burjuvazi, işçi ve emekçiler üzerinde ekonomik ve siyasal baskıyı arttırıyor. Bir yandan da klik kavgasına alet etmeye, yalan ve demagojiyle oyalamaya çalışıyor. Bunun için her tür yöntemi devreye sokuyor. Sadece medya aracılığıyla yaptığı bombardımanla yetinmiyor, gerçek bombaları da kullanıyor. Güngören’de halka ölüm kusan şarapnel parçalarında bunların eli var. Her katliamda olduğu gibi suçu farklı yerlere atmaya, farklı adresler göstermeye kalkıyorlar. Oysa bugüne dek bu tür katliamların birçoğunun arkasında kontrgerilla çıktı. Hiçbir hedef gözetmeden sadece halka zarar vermeye çalışan eylemler, kontrgerilla eylemleridir. Komünistler, devrimciler böyle eylemleri asla yapmazlar ve onaylamazlar.

Burjuva kliklerin kendi aralarındaki çelişkilerin üzerimize yağdırdığı bombaları bertaraf edebilmenin tek yolu, bir bütün olarak burjuvaziye karşı birleşmek, örgütlenmek, savaşımdır.

Şimdilik bu çatışmada AKP’nin üstünlüğü ele geçirmiş olması, nihai zaferi kazandığı anlamına gelmiyor. Ortadoğu’da emperyalist paylaşım savaşında güçlerden biri kesin hakimiyetini kurana kadar da burjuva klikler arasındaki it dalaşı, bazen alçalıp bazen parlayarak sürmeye devam edecek. Bu dalaşa asıl vurucu darbeyi ise, işçi ve emekçilerin mücadelesi indirecek.

Sınav Sonuçları Açıklandı- Sonuç: “0”

ÖSS ve OKS sınav sonuçları açıklandı. Sonuçlar geçen yıldan farklı olmadı. Sıfır çeken öğrencilerin sayısında bir azalma olmazken, geçen yıla göre daha çok aday sınav barajını geçti. Ancak buna rağmen birçok öğrenci açıkta kalacak.

Açıklanan sınav sonuçları, eğitimin değil ilerlemek, yerinde bile sayamadığını gösterdi. Özellikle liselerin 4 yılıla çıkartılmasından sonra umut kapısı haline getirilen üniversite sınav sonuçları, yine eşitsizlik ve adaletsizliğin yansıması oldu. Devlet okulları yine en altlarda kalırken, özel liseler ve fen liseleri en önde yer almaya devam etti. Bölgeler arası eşitsizlik had safhaya çıktı. Ardahan, bu yıl listenin sonunda yer aldı. Kürt illerindeki genel durum bundan farklı değil.

Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik ilk önce OKS sonuçlarını açıkladı. Ağzı kulaklarına vararak 97 birincinin çıktığını ve bunun bir rekor olduğunu belirtti. Sınava giren 905 bin öğrenciden 25 bininin puanı bakana göre “hesaplanamadı”. Yani “0” çektiler. Jargon düzelterek durumu kurtaracağını düşünen Bakan, 97 birincinin 41 ile yayıldığını söyleyerek, eğitimde bölgesel eşitsizliğin kalktığını da iddia eden beyanlarda bulundu. Bu sınavda en başarılı il Burdur oldu. Sınavdan sonra tercihlerde yaşanacak keşme-keş ise ayrı bir konu. Yine özel okullar, ailelerin kapılarını aşındırarak, yüksek meblağlarla çocukları kapmak için yarışa giriştiler. Gazetelerde her gün özel bir okulun tanıtımı göze çarparken, bu okullara kaydolabilecek “şanslı”ların kurayla belirleneceği de geçen yıllardan bildiğimiz bir gerçek.

Üniversite sınavına ise bu yıl 1 milyon 500 bin öğrenci girdi. Bu sayı geçen yıla göre düşük bir sayı. Liselerin 4 yılıla çıkartılmasının ardından bu yıl mezun vermeyen liselerden kaynağını alan sayı düşmesi, sınavı kazanma oranını arttırmasına rağmen, herhangi bir bölüme yerleşme oranını değiştirmeyecek. Okul sayısını adeta bakkal açar gibi çoğaltan AKP hükümeti, uyanıklık yaparak üniversitelerin kontenjanlarını da arttırdı. Özellikle ilahiyat fakültesi kontenjanlarını 3-4 kat arttıran ÖSYM, öğrencileri adeta ilahiyata girmeye teşvik ediyor. “Üniversiteye girmek istiyorsan işte sana

bölüm” dercesine. Tabi asıl amaç, İmam Hatip Liselelerini üniversiteye taşıyabilmek.

Her yıl alışkanlık haline gelen sistem değişikliği

önümüzdeki yıl için de gündemde. Sınavsız üniversite hayalleri yayarken, dersanelerin niye bu kadar çok olduğunu sorgularken, bir yandan da bunu teşvik eden hükümet, burjuvazinin istekleri doğrultusunda sistemi restorasyona sokuyor. Geçen yıl hazırlanan kanun tasarısına göre “bol seçenekli bir sistem” yolda. Bu sisteme göre öğrenci “keyfi” istediği zaman sınava girebilecek. Parası bol olana seçenekler daha cazip hale getirilirken, barajı geçen herkes özel üniversiteler için potansiyel müşteri konumunda. Yeni üniversitelerin açılması için kanun teklifleri de sırada bekliyor. “Her ile bir üniversite” modeliyle eğitimi yaygınlaştırdıklarını düşünenler, ilkokuldan liseye kadar çürümüş bir eğitim sistemini değiştirmeyi hiç düşünmedikleri gibi, yükseköğretimde de bunun devamını teşvik ediyorlar. Artık eğitimin, sağlığın lüks haline geldiği günleri yaşıyoruz. ÖSS-OKS sınav sonuçlarından yansıyanlar bunlar oluyor.

Her yıl mutlu görünmeyi sağlayacak bir tablo buluyor burjuvazi. Kimi zaman sınavlardan çıkan birincilerin sayısının artmasından, kimi zaman farklı illerden birinciler çıkmasından. Onlar doğallığında başarısızlıklarını değil, “başarıları”nı öne çıkartacaklar. Ancak her yıl katlanarak büyüyen uçurum ve adaletsizlik, önümüzdeki süreçte kapatılamaz seviyeye gelecek. Karnını doyuramayan kitlelerden çocuklarını parayla okula göndermelerini beklemek de ayrı bir komedi. İlkokullarda ve liselerde okuyup da yol parası bulamadığı için okula gidemeyen, okula gitse bile karnını doyuramayan o kadar öğrenci var ki... Birçok okulda bırakın eğitim için gerekli koşulları, yaşamak için en temel ihtiyaç maddelerinin bile bulunmadığı ortadayken, hangi eşitlik ve adaletten bahsedilebilir.

Sınavdan sıfır çekenler bu tablonun en bariz örnekleri. Sıfırı tükettirdiler, artık posamıza gözlerini dikmiş durumdalar. Sorun, her yıl olduğu gibi sınavlardan sıfır alan öğrencilerde değil, burjuvazinin eğitim ve öğretim sistemindedir.

Hak ihlalleri, baskılar sürüyor

Temmuz ayı içinde anti demokratik uygulamalar, artarak devam etti. İşçi ve emekçi eylemlerine saldırılar başta olmak üzere, örgütlenme özgürlüğü, ifade özgürlüğü, hak arama vb. yok sayıldı. İşkence ve baskı sokaklarda kitlesel olarak işçi ve emekçilerin üzerinde uygulandı. Sendikal örgütlenme mücadelesi veren Arkas işçileri, E-Kart İşçileri, Çapa ve Cerrahpaşa işçilerine jandarma ve polis terörünün yanı sıra, patronların saldırıları da sürdü. Sırf örgütlendikleri için onlarca işçi kapı önüne konunca, işçiler ve emekçiler de en meşru hakları olan direnme haklarını kullandılar.

Cezaevlerindeki baskıların yanı sıra, sokak ortasında infazlar İHD ve TİHV raporlarında bir kez daha gözler önüne serildi. Bingöl başta olmak üzere Kürt illerindeki baskılar ve infazlar raporlara yansıdı. Basın özgürlüğü ve ifade özgürlüğü önündeki engeller de, televizyon ekranlarının kapatılması, dergi ve gazetelere davalar açılmasıyla katmerlendirildi. Sansürün kaldırılmasının 100. yılında 16 Temmuz’da Hayat Tv “bölücü yayın yaptığı” gerekçesiyle kapatıldı.

- ✗ Bingöl İHD Şubesi’nin açıkladığı 6 aylık rapora göre, 25 kişi çatışmalarda olmak üzere 31 kişi hayatını kaybederken, 1 faili meçhul ve bir kayıp olayı yaşandı. 35 kişi gözaltına alınırken, 18 kişi tutuklandı.
- ✗ Siirt İHD Şubesi’nin rapora göre, Siirt Cezaevi’ndeki hak gaspları genellere rağmen artarak sürüyor. Tutsaklar için en gerekli olan temel ihtiyaç maddeleri karşılanmıyor. Ziyaretler ve tutsakların birbirlerini görme hakkı keyfi bir şekilde gasp ediliyor. Cezaevinde doktor olmaması nedeniyle tutsakların tedavisi gecikiyor. Hastaneye giden tutsaklar kelepçeleri çıkartılmadığı için tedavi olamadan geri dönüyor. Tutsaklar Kürtçe savunma yaptıkları için haklarında soruşturmalar açılarak, disiplin cezalarına çarptırılıyor.
- ✗ İHD Diyarbakır Şubesi’nin ilk altı aylık raporuna göre ise Kürt illerinde 16 bin 719 hak ihlali yaşanırken, işkence geçen yıla göre ikiye katlandı. İlk altı ayda 483 işkence şikayeti geldiği belirtilen raporda 178 kişinin çatışmalarda öldüğüne değinildi.
- ✗ TİHV rapora göre 2008’in ilk altı ayında 11 yargısız infaz gerçekleşti. Dur ihtarına uymadıkları gerekçesiyle, 5 Ocak’ta Adapazarı’nda İbrahim T.; 18 Ocak’ta Adana’da Murat Kurtaran; 26 Ocak’ta Yalova’da Hüseyin Turgut; 15 Şubat’ta Şırnak’ta Yahya Menekşe; 11 Mayıs’ta Van’da Aziz Özer; 17 Haziran’da Ankara’da Ercan Ceylan; 3 Temmuz’da Hakkarî’de Mehmet Öztünç ve Tekin Ediş; 4 Temmuz’da Ağrı’da Mirsevdin Hacetmen; 9 Temmuz’da Iğdır’da İran uyruklu bir kişi; 11 Temmuz’da Orhan Oflas ve 15 Temmuz’da kimliği belirlenemeyen bir kişi polis ve jandarma kurşunlarıyla öldü.
- ✗ İHD, TUAD ve TUYAB, 16 Temmuz’da İHD Şubesi’nde yaptıkları açıklamayla hasta tutsakların serbest bırakılmasını istedi. Hala F Tipleri’nde kanser olan Erol Zavar, şizofren olan Mesut Deniz, Hepatit-B hastası Yaşar İnce, Wernicke Korsakoff ve şizofren hastası M. Ali Çelebi, Wernicke Korsakoff hastası Hatice Bolat ve kanser olan İlayet Mete’nin bakımlarının yapılmadığından kaynaklı serbest bırakılmalarını istediler.
- ✗ Diyarbakır İHD Şubesi’nin açıklamasına göre Kürt illerindeki cezaevlerinde yoğun baskılar sürüyor. Türkçe bilmeyen tutsaklar görüşe çıkarılmazken, çocuk tutsaklar üzerindeki işkence uygulamaları yoğunlaşıyor. Tutsaklara kitap, gazete vb. verilmezken, Kürtçe konuştukları ve yazdıkları için disiplin cezaları veriliyor.

Düzeltilme ... Düzeltilme ... Düzeltilme

Dergimizin Temmuz 2008 sayısında, orta sayfada yer alan “2 Temmuz Sivas katliamı ve Madımak Sendromu” başlıklı yazıda, Madımak’ta şehit düşenlerin sayısı, teknik bir hata sonucu 37 olarak çıkmıştır. Doğrusu 35 olacaktır. 33 aydın ve sanatçı ile 2 otel emekçisi şehit düşmüşlerdir.

Arser İşçileri: "Örgütlenmek Suç mu?"

2004 yılında Liman-İş sendikasında örgütlenmeye başlayan Arkas Holding'e bağlı Arser işçileri, 57 işçinin işten atılmasının ardından 16 Temmuz'da direnişe başladı. 2004 yılındaki ilk sendikal örgütlülük denemesinde, sendika faaliyetlerini yürüten işçilerin işten atılması ve sürgüne gönderilmesinin ardından, çalışma koşullarının ağırlığından dolayı tekrar örgütlenmeye başladı işçiler. Liman'da gemilerin boşaltılması ve yüklenmesi işinde çalışan ve ağırlıklı olarak vinç ve forklift gibi aletleri kullanarak tonlarca ağırlıktaki konteynerlarda çalışan işçiler, ayda bir kez bile izin kullanabilirlerse kendilerini şanslı hissediyorlar. Ağır koşullarda çalışan işçiler, tıpkı Tuzla tersanelerinde olduğu gibi burada da ölümlerin yaşandığını belirtiyorlar.

Haziran ayı içinde örgütlenme çalışmalarını bitiren Liman-İş, yetki için Çalışma Bakanlığı'na başvuru yaptığı andan itibaren işveren, işçileri işten çıkararak saldırıya geçti. Arkadaşlarının işten atılması üzerine direnişe geçen 405 işçiyi mafya aracılığıyla tehdit etti. İşçilerin evlerine de tek tek mektup göndererek "ikna" etmeye çalıştı.

Direnişin ardından limanda bulunan diğer şirket patronlarından yardım isteyen Arkas Holding, onca ağır işi 40-50 işçiyle kotarmaya çalışıyor. Hiçbir iş güvencesi olmadan çalışan acemi işçiler, hem ölümlerle, hem de direnişi kırmak gibi bir onursuzlukla iç içe yaşıyorlar.

Direnişteki işçiler, 16 Temmuz'da Avcılar Limanı'ndaki Arkas'ın bir diğer şirketi olan Marport önünde eylem düzenledi. Eylemde, "Direne Direne Kazanacağız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Sendika Hakkımız Engellenemez" sloganlarını atan işçiler, atılan arkadaşlarının geri alınmasını istediler. İşyeri önünde bekleyen işçilere müdahale eden jandarma, işçilerin burada beklemesine izin vermedi. İşçiler hala Yakuplu'da bulunan Liman-İş temsilciliğinde direnişlerine devam ediyorlar.

24 Temmuz'da da Mecidiyeköy'de bulunan Arkas Holding binasının önünde aileleriyle birlikte 500 kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirdiler. Arkas Holding yöneticileri de eylemi dikkatle izlerken, gazetecileri ve televizyonları, kendileri aleyhine haber yapmamaları konusunda uyardılar. Daha sonra görüşme talebinde bulunan işveren, "eski işçilerin geri alınmayacağını" bildirerek işçilerin diğer taleplerini de kabul etmeyeceğini söyledi.

Her örgütlenme mücadelesinde olduğu gibi Arser direnişçileri de zorlukları yaşayarak öğreniyorlar. İlk defa böyle bir direnişle karşı karşıya olan işçiler, geleceği kazanmanın bilincine varıyorlar. AKP, MHP vb. partilere oy verdiklerini söyleyen işçiler, bu direnişte sistemi gördüklerini, seçimlerde kendilerinden oy istemek için binbir takla atan partilerin, şimdi gerçek yüzlerini gösterdiklerini anlatıyorlar. Arkas Holding işçileri, "Örgütlenmek Suç mu" diye soruyorlar. Evet, örgütlenmek, faşist bir devlette suç! Özellikle işçilerin, emekçilerin örgütlenmesi demek, sistem için büyük bir tehlike anlamına geliyor. Onun için azgınca saldırıyorlar.

Arser işçileri, direnişi kazanmanın uzun erimli bir mücadeleyi gerektirebileceğini bilmek zorundalar. Direnişe destek kuvvetlerini çekebilmek için, komitelerini oluşturup, Yakuplu ve Avcılar halkından başlayarak, sendikalara ve derneklere kadar kitle örgütlerini gezmeliler. Yapılacak eylemlerle, hem işvereni, hem de diğer işçi ve emekçileri zorlamalı, harekete geçirmelidir. Ayrıca içeride çalışan işçileri bir şekilde ikna edip üretimi durdurmalıdırlar. Arkas Holding acil işlerini çözüp işçilere ihtiyacı olmadığını ispat etmek istiyor. Yapılacak müdahale ile çalışmayı sürdüren işçilere, direniş kırılcılığının onursuzluğunu anlatmalı, direnişin bir parçası haline getirmeliler.

25 Temmuz'da Arser Direnişçileriyle Yaptığımız Röportajlardan...

Direnişe ne zaman başladınız? Örgütlenme sürecini anlatır mısınız?

16 Temmuz'da başladık. Sendikal yetki için başvuru yapıldıktan sonra, işveren 5 arkadaşımızı işten çıkardı. Henüz daha direnişe geçmemişken, bu sefer de 52 arkadaşımızı işten çıkardı. Üstelik işten çıkarıldıklarını telefonla bildirdiler arkadaşlarımıza. Yasal olmayan yöntemler kullandılar. Biz 20 Haziran'da örgütlülüğümüzü tamamlamıştık. Onlar cumartesi günü çıkartmalara başladılar. Ayrıca tüm çalışanları Marport'a devrettiler. Çalışanlardan hiçbir arkadaşımız bu geçişi kabul etmediler ve imza atmadılar. Biz de buna tepki olarak vinçlerde çalışmayı durdurduk. Biz direnişe geçtikten sonra, işveren, işçilerin en doğal hakkı olan vizite kağıtlarını bile vermiyor.

Liman'da siz direnişe geçtikten sonra çalışanlar var mı?

Evet var. Makineleri kullanma yetkisi olmayan, sağdan soldan topladıkları adamlar çalışıyorlar. Normalde burada D sınıfı ehliyet olması gerekiyor ama şu anda çalıştırılan işçilerin böyle bir ehliyeti yok.

Çalışma koşullarınız nasıl?

"Örgütlü olmak, karşı koymaktır"

Bu işyerinde 11 kişi öldü. Arkas, bu işe başladığında sadece 3 gemisi vardı ama bu işçilerin emeklerini sömürerek 36 gemiye ve 3 limana sahip oldu. Biz direnişe geçtikten sonra mafya ile işbirliği yapıp işçileri tehdit ediyorlar. Bu limanlarda kalifiye olmayan işçiler çalışamaz. Ancak onlar hiçbir ehliyeti ve deneyimi olmayan işçileri çalıştırıyorlar. Yani yeni cinayetlerin kapılarını aralıyorlar. İşçi hayatı paradan daha mı değersiz. Sırf örgütleniyoruz diye işten atıyoruz. Örgütlenmek suç mu? İstiyorlar ki, hiçbir şeye tepki vermeyelim. Hakkımızı aramayalım. Bir avuç insana her şeyi peşkeş çekerken güzel oluyor da, işçiler-emekçiler hak arayınca kötü oluyor. Burası Türkiye'nin en büyük limanı. Milyar dolarlar dönüyor. Patronlar, kendileri örgütleniyorlar ama. Patron birlikleri kuruyorlar. Kendilerine özgürlük olan, bize suç oluyor. Bu işte bir teslik yok mu? Gözümüz açılmasını diye her şeyi yapıyorlar. Televizyon program-

Toplam 588 işçi çalışıyor. Normalde 8 saat çalışıyoruz. İznimiz haftada bir gün, ama biz ancak ayda bir izin kullanabiliyoruz o da ancak vardiya değişikliklerine denk geliyor. Çoluğumuzu, çocuğumuzu göremiyoruz.

İşverenle görüşmeler oldu mu?

Evet oldu biz taleplerimizi ilettik. Taleplerimizin ilki 57 arkadaşımızın geri alınması, sendikal faaliyetlerimizin tanınması ve özgürce yapılması, işgüvencesinin verilmesi, taşeron çalıştırmanın kaldırılması. Ancak işveren bize 400 işçiyi birden işten çıkardığını söyleyerek cevap verdi. Türkiye'nin ithalatı-ihracatı bu limanlardan yapılıyor. İş durması durumunda zarar göreceklere söyledik. Onlar da işçileri işe ancak seçerek alacaklarını, yani örgütlenmeyi yapan arkadaşlarımızı almayacaklarını söylediler.

İşçilerin moralleri, direnişin desteği nasıl?

Moralleri gayet iyi. Liman-İş'in başka limanlarda örgütlü işçileri, DİSK, KESK, Türk-İş'e bağlı sendikalar geldiler. Dernekler ve kurumlar geldiler. Avcılar halkı yanıımızda olduğunu söylediler.

larından, gazetelerde yazılanlara kadar.

Biz de Gemlik'de örgütlenme faaliyetini yaparken aynı süreçlerden geçtik. Bir sürü zorlukla karşılaştık. Buradaki işçi arkadaşlarla deneyimlerimizi paylaşıyoruz. Patronun bu kadar hızlı davranacağını düşünmemiştik. Ama artık yaşayarak öğreneceğiz. Komiteleşmek gerekli en başta. Bu komitelerle kamuyu oluşturmaliyiz. Arkas, işçileri iş yavaşlattığı için çıkardığını söylüyor. Oysa işçiler en doğal haklarını kullandılar. Örgütlü olmak temiz olmak demektir. Örgütlü olmak karşı koymak demektir. Bunlar toplumun temiz olmasını istemedikleri için örgütlenmemizi de istemiyorlar. Birçok arkadaş, alinteri mücadelesinin ne demek olduğunu burada öğrendiler. AKP'ye, MHP'ye, CHP'ye oy verenler bir dahaki seçimlerde oy vermezler daha. Çünkü yaşıyorlar, yaşayacaklar. Hak aramanın zorluklarına tanık oluyorlar. Ancak işçiler, direnerek kazanacağını bilmeli, uzun erimli bir mücadeleye hazır olmalı.

Gemport Liman-İş temsilcisi Ertay Öktem

"İşçi sınıfı yaşayarak öğreniyor"

Arser'de ilk sendikal örgütlenmeye 2003 Kasımında başladık. O dönemdeki sendika yöneticileri yanlış bir metot izlediler. Sanki Türkiye'de örgütlenme özgürlüğü varmış gibi, işçilere tek tek "sendikaya üye olup olmayacaklarını" sorma gafletinde bulunmuşlar, böylece örgütlülük daha başlamadan sekteye uğramıştı. Sendikal örgütlenmenin ilk başta gizli yapılması gerektiği önceki deneyimlerden de belliydi aslında.

Buna rağmen, o koşullarda ben mücadelemi sürdürmeye devam ettim. Arser'de başlattığımız örgütlülüğünden dolayı iki kez Mersin limanına sürgüne gönderildim. Her geri dönüşümde psikolojik baskıyla karşı karşıya kaldım. Diğer işçi arkadaşlarla da işverenler tek tek konuşarak benden uzak durmalarını söylemişlerdi. Ancak ben her şeye rağmen dik bir duruş sergiledim ve sınıf bilincimle hareket ettim. Benimle konuşan her işçi arkadaş tek tek sorguya alınıyordu. Örgütlenme faaliyetinin zor olduğunu bili-

yordum ama verdiğim mücadelenin doğru olduğunu bilmek, ve bugün direnişe geçen işçi arkadaşların taktirini almak benim için en büyük mutluluklardan biridir. O gün başlatılan örgütlülüğün ve zorlukların izlerini bugünkü direnişte görmek mümkün. Tek endişem, sınıf bilinçli işçilerin hemen hemen hiç olmayışı. Bunu da süreç içinde hem işçi arkadaşlar yaşadıklarıyla edinecekler, hem de dışarıdan gelen devrimcilerin anlatımlarıyla kavrayacaklardır. Sınıf bilincinde olan işçiler ve emekçiler bu direnişe sahip çıkarsa, direniş kazanımla sonuçlanacaktır. Bu, direnişçi arkadaşlarımla moral kazanması bakımından da oldukça önemli. Ben de fırsat buldukça direnişteki arkadaşlarımı ziyaret ediyorum. Hem kendi deneyimlerimi hem de genel anlamıyla sınıf mücadelesinin zorluğunu anlatarak destek oluyorum.

İşçi sınıfı yaşayarak öğreniyor. Zorluklardan, baskılardan geçerek amaçlarına ulaşıyorlar. Bu büyük bir dönüşüm de beraberinde getiriyor. Sınıf bilincinde oluşacak her olumlu dönüşüm, proletarya tarihine önemli dersler bırakacaktır.

Arser'den Bir İşçi

Belediye işçileri grev hazırlığında Grev silahını iyi kullanalım!

Egemen kliklerin it dalaşının şiddetlendiği bu günlerde, işçi-emekçilere dönük saldırılar devam ediyor. Temel tüketim maddelerine zam üstüne zam geliyor. Buna karşın belediye işçilerine yüzde 8 gibi komik bir zam öneriyorlar.

Tam da böyle bir süreçte belediye işçilerinin grev kararı alması ve bu kararın militan bir eylemle duyurulması, egemenlerin çıkarları için değil, kendi davası için dövüşmeyi gösterdiğinden, büyük bir önem arz ediyor.

Belediyelere bağlı hizmet işkollarında TİS görüşmeleri Mart ayında başlamıştı. İstanbul dışındaki diğer illerdeki TİS'ler sessiz sedasız bağitlandı. Grev kararını asan sendikalar, DİSK'e bağlı Genel-iş ve Türk-iş'e bağlı Belediye-iş'in örgütlü olduğu anakent ve ilçe belediyeleri oldu. Grev, Belediye-iş'e bağlı 10 bin, Genel-iş'e bağlı 5 bin olmak üzere, 15 bin işçiyi kapsıyor. Yaklaşık 15 bin işçi de İGDAŞ, İSKİ, İETT'de bulunuyor.

Grev dalgası yükseliyor

2007 yılının başlarında başlayan işçi ve emekçilerdeki hareketlilik, 2008'de uyarı grevleriyle daha ileri bir noktaya taşındı.

2007'de Havayolları işçilerinin grev ısrarı, Telekom işçilerinin grev yapmasının önünü açmıştı. Yıllar sonra paslanmaya bırakılmış grev silahının sınıf tarafından tekrardan kullanılması, önemli bir gelişmeydi. Yine 2007 yılında kimi direnişlerin kazanımla sonuçlanması, kendi gücüne güveni arttırdı.

GSS saldırısı ise, işçi-emekçilerinin eylemlerini birleştiren, genelleştiren bir rol oynadı. 14 Martta genel uyarı grevi, 1 Nisan uyarı grevi, 6 Nisan kitle sel eylemleri, işçi-emekçi hareketini canlandırdı. Buradan Taksim'e kilitlenen, kitle sel ve militan 1 Mayıs örülmesi, işçi emekçilerde kazanma duygusunu güçlendirdi. Keza Tuzla'da iş cinayetlerine karşı yükselen tepkiler, militan direnişler ve sembolik grevler, işçi hareketine ayrı bir moral ve güç kattı.

DESA, TEGA, Arçelik, E-Kart ve Ünilever gibi işyerlerinde, grev ve direnişler sürüyor. Buna Belediye-iş'in örgütlediği Çapa ve Cerrahpaşa hastanelerindeki taşeronda çalışan işçilerin direnişini de eklemek gerekir. Yine bugünlerde TİS görüşmelerine başlayacak olan metal işkolundaki işçilerin greve gitme olasılığı yüksek.

İşte belediye işçileri, böyle bir zeminde greve başladı. Belediye işçilerinin grevi, bir yılı aşkın süredir yeniden ateşlenen grev silahının, militan eylem ve direnişlerin üzerinden yükseliyor. Belediye işçileri, yaşanan grevlerden dersler çıkarmalı, iç örgütlülüğünü buna göre şekillendirmelidir.

Grev, iki sınıfın çarpışmasını ifade eder. Savaşın ana kuralı da, düşmanın o anki zayıf noktasını seçip vurmaktır. Grev, aynı zamanda taktiksel bir savaştır. İşçi sınıfının en etkili silahı olan grev, silahını stokların olduğu bir dönemde devreye sokarsa, mücadeleyi kazanma olasılığı zayıflar. Yine ekonominin genelinde ağırlığı olmayan bir sektörde yapılacak grevin de çok fazla etkisi olmaz. Tersten; stokların olmadığı ve işlerin yoğun olduğu bir sektörde yapılacak grevin başarı şansı oldukça yüksektir.

Belediye işçisinin zayıflıkları

Taşeron sisteminin girmediği işkolu yoktur. Belediye işkolunda da temizlik gibi birçok birim taşeron şirketlerde yapılmaktadır. Taşeron işçiler, TİS kapsamının dışında kalıyorlar. Grev süreçlerinde de grev kırıcı rolünü üstleniyorlar.

Bugün bütün belediyelerde taşeron işçinin sayısı, kadrolu işçiden çok fazladır. Taşeron işçileri, grevin kazanımla sonuçlanmasının önünde ciddi bir sorun olarak durmaktadır. Bir hizmet işkolu olan belediyelerde, grevin bir fabrikadaki gibi şalterleri indirme, yani üretimden gelen gücünü kullanma yönü, diğer sektörler kadar etkili değildir. Bir de buna taşeron işçisini de eklediğimizde, belediye işçisini daha çetin mücadelenin beklediği anlaşılır.

Belediye işçilerinin daha önceki grevlerinde, psikolojik savaş özellikle çöpler üzerinden yürümüştü. Devlet, biriken çöp yığınlarını "halkın sağlığını tehlikeye atıyorlar" diye gösteriyor, "çöpçüler doktorlardan daha fazla maaş alıyor" diyerek, kitleleri yanına almaya çalışıyordu. Bir yandan da çöpleri kaçak yollarla dışarıdan temin ettiği araçlarla topluyordu. Buna karşı işçiler, çöp yığınlarının önlerinde nöbet tutmaya başladı. Birçok emekçi semtte çöplerin toplatılmasına izin vermeyen "dayanışma komiteleri" kuruldu. İkna yönteminin yetmediği yerde "savunma komiteleri" devreye sokuldu.

Elbette belediye işçisi, grevle birlikte hizmet sunmayacak. Hizmet de sadece çöple sınırlı değil. Ama taşeron işçileri, bir kez daha grev kırıcı olmaya zorlanacaktır. Grev kırıcılığına karşı etkin mücadele yürütmelidir. Taşeron işçileri örgütlenip grev sürecine katılmalıdır. Bu sefer de devlet, özellikle çöpler üzerinden psikolojik savaşa ağırlık verecektir. Dolayısıyla belediye işçileri haklı mücadelesini kitlelere taşımının, kitleleri yanına çekmenin araç ve yöntemlerini iyi kullanmalıdırlar.

Belediye, ekonomide kilit bir sektör değil. Hizmetin durması ekonominin genelini çok fazla etkilemez. Ama belediye işçisinin militan sokak eylemleri, onları oldukça rahatsız eder. Belediye işçisinin göstereceği kararlı duruş, örgütleyeceği militan sokak eylemleri, mücadeleyi büyütüp genelleştirecektir.

Kazanmanın yolu

Telekom grevinin zayıf yanını oluşturan en önemli etken, iç örgütlülüğün zayıflığı ve üretimi tam olarak durduramamaları idi. Grev kararını asmak,

önemli bir aşama. Fakat bu karar, üretimi tam olarak durdurma, kitle ayaklarını örme ve değişik eylem ve etkinlikleri devreye sokma ile birleştirilemezse, başarıma şansı yok denecek kadar azdır. Bu da iç örgütlülüğün sağlam örülmesini

gerektirir. Grev komitelerini oluşturmak, buna uygun işbölümü ve görev dağılımını şart kılar. Yukarıdan aşağıya bütün birimlerde bu komiteler oluşturulmalı ve işlevli hale getirilmelidir. Grev komitelerinin altında dayanışma komiteleri ajitasyon-propaganda komiteleri, savunma komiteleri vb oluşturulmalıdır.

Aynı zamanda grevin bir eğitim okulu olduğu unutulmamalıdır. Grevin her aşaması eğitim haline getirilmelidir. İşçilerin sınıf bilincinin geliştirilmesi, mücadeleye daha sıkı sarılmalarını, büyük çarpışmalara hazırlanmalarını getirecektir. İşçiler, grevin bir hak olduğuna, meşruluğuna ne kadar inanırsa ve bu mücadeleyi sadece kendi çıkarları değil, sınıfın çıkarları olarak ele alırsa, kazanma şansı o oranda artacaktır.

Birleşik mücadele örülmelidir. Bu doğrultuda DİSK'in Belediye-iş 2 No'lu şubeyi ziyaret etmesi ve karşılıklı birleşik mücadelenin önemine vurgu yapmaları önemlidir. Bunu iyi niyet gösterilerinden çıkarıp pratik yaşama geçirmek gerekir. TİS komitelerini ortaklaştırarak işe başlansaydı, şimdi daha ileri bir noktada olunurdu. Sınıfın çıkarları sendikal rekabetin önüne konulmalıdır. Konfederasyon merkezlerinden birleşik mücadeleyi beklemek gerçekçi değildir. Onlara adım attırarak olan da devrimci-demokrat şube başkanları ve işçilerin basıncıdır. Her iki konfederasyona bağlı şubelerin yönetiminde devrimci-demokrat sendikacılar bulunmaktadır. Bunlar inisiyatifli davranmalı, birleşik mücadeleyi örmek için hızla ortak grev komiteleri oluşturulmalıdır. Grev kararlarının aynı dönemde asılması, önemli bir avantaj sunmaktadır. Fakat "zaten aynı süreçte grevdeyiz, mücadele bizi yanyana getiriyor" gibi kendiliğindencilikten çıkıp, iradi birliğe dönüştürülmeli; birleşik mücadelenin araçları yaratılmalıdır.

Belediye-iş ve Genel-iş'in oluşturacağı grev komitesi, belediye bünyesinde çalışan Türk-iş'e bağlı Tes-iş'te örgütlü İGDAŞ, İSKİ ve Hak-iş'e bağlı Hizmet-iş'te örgütlü İETT çalışanlarını, grev ve direnişte olan diğer işyerleriyle birlikte hareket edecek koordinasyon komitesi oluşturulmalı. Biliyoruz ki, aynı işkolunda örgütlü farklı sendikalar ortak hareket etmediği durumda, burjuvazi bu ayrılığa oynuyor ve derinleştiriyor. Sendikacılar, "diğerleri imzaladı, biz de imzalamak zorunda kaldık" diyerek mücadeleden kaçmanın, TİS'leri satmanın kılıfını (özellikle konfederasyon genel merkezleri) yaparlar. Buna izin vermemek için de ortak grev komitesi gerekliliği ortadadır. Tes-iş ve Hizmet-iş'in (ki bunlar hala grev kararı

almadılar) AKP hükümetinin bir kurumu gibi davrandıklarını biliyoruz. Onların tabanını katmak için özel olarak çaba harcanmalıdır.

Belediye-iş'in kimi şubelerinin Türk-iş İstanbul Şubeler Platformu bileşeni olması ayrı bir avantajdır. Şubeler Platformu, işbirlikçi bürokrat Türk-iş ağalarına karşı muhalif tutumunu bu grevde daha ileriye taşımalıdır. Temsili dayanışmalardan çıkıp eylemli dayanışmaya geçilmelidir. Bu noktada Belediye-iş'in Şubeler Platformu'ndaki bileşenlerine önemli sorumluluk ve görevler düşüyor. Şubeler Platformu'nu harekete geçirmeli, sokak eylemleri, yarım gün iş bırakma gibi aktif desteği vermeye zorlamalıdır. Buradan çıkacak eylemli dayanışma kararları, Türk-iş genel merkezini de zorlayacaktır. Yine HSGG Platformu da aynı doğrultuda harekete geçirilmelidir.

Ortak grev komitesi ve birleşik mücadeleyi örgütlemek, iç örgütlülükleri sağlamlaştırmak, grev kırıcılarına karşı etkin mücadele yürütmek, etkin kitle çalışması yapmak. Kazanmanın yolu buradan geçiyor.

Grev silahı iyi kullanılmalı

Grev, iki sınıfın çarpışmasını ifade eder. Savaşın ana kuralı da, düşmanın o anki zayıf noktasını seçip vurmaktır. Grev, aynı zamanda taktiksel bir savaştır. İşçi sınıfının en etkili silahı olan grev, silahını stokların olduğu bir dönemde devreye sokarsa, mücadeleyi kazanma olasılığı zayıflar. Yine ekonominin genelinde ağırlığı olmayan bir sektörde yapılacak grevin de çok fazla etkisi olmaz. Tersten; stokların olmadığı ve işlerin yoğun olduğu bir sektörde yapılacak grevin başarı şansı oldukça yüksektir.

Genellikle grev kararından sonra fiilen grev uygulamasına iki ay sonra başlanır. Bu bekleme doğru değildir. Bu uzlaşmacı sendikacıların tutumudur. İki ayı uzlaşma çabalarıyla geçirir. Patronlar ise, gerekli her türlü önlemi alırlar. Böyle sınırları belli, günü belli grevin, etkili bir silah olabilmesi mümkün olmaz. İşçiler greve çıkacak günü, patronlara bildirmeden kendileri tayin etmelidir ki, grevin yaptırım gücü ortaya çıksın.

Belediye, hizmet işkoluna girdiğinden, yukarıdaki saydığımız taktikler tek başına yeterli olmayacaktır. Çünkü belediyelerde stok gibi bir üretim sözkonusu değildir. Hizmetin durması, genel ekonomiyi sıkıntıya sokar, ama fazla sarsmaz. Dolayısıyla grev silahını değişik eylem ve etkinliklerle güçlendirmesi gerekir. Belediye grevinde tayin edici olan, militan sokak eylemleri olacaktır. Bu yanı sıra belediye işçilerinin grev kararını iş bırakma ve caddeyi kapatmayla duyurması, iyi bir başlangıç olmuştur. Bunun gerisini, grev deneyimlerinden çıkarılan dersler ışığında yerine getirmelidir.

Belediye iş kolunda grev kararları asıldı. Anakent ve ilçe belediyelerinde Mart ayından beri süren TİS görüşmelerinde Belediye yönetimlerinin yüzde 8 gibi komik zam önermeleri, işçilerin taleplerini dikkate almamaları sonucu grev kararları asıldı. Belediye-iş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ile grev üzerine yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Grev kararını astınız. Süreci biraz anlatır mısınız, ne aşamada?

Grev sürecine işlevsel hale girdik. Başlamak olarak binen 60 günlük sürece girdik. Uzun süren TİS görüşmeleri yaklaşık bir ay önce bitti. Arabulucu prosedürü işledi. Tüm bunlar da bitti. Sonra sendika temsilcilerimizle yaptığımız toplantıda bu sürecin bizim açımızdan oldukça zor geçeceğini tespit ettik. Bu tespit sadece bizim değil, 2008 siyasal süreci de, özellikle 1 Mayıs'tan öncesi ve sonraki süreci de böyle değerlendirdik. Bu nedenle sözleşmeler sürecini biraz hareketlendirmemiz gerekiyor. Aksi takdirde bize karşı gelecek teklifler, bu TİS sürecinin alt seviyede bitirilmesi sağlanacaktır. Bu anlamda genel işçi-emekçilerin haklarını koruma, daha geliştirmek için onların sahipleri olanları mücadele içerisine katmaktan geçtiğini düşündük. İşveren bize yüzde 8 gibi bir rakam teklif etti. Ücretler üzerinde bir anlaşmazlık vardı. Bunu kabul etmeyeceğimizi işverenlerle bildirdik. Hem de yasal prosedürü gereği grev kararımızı asmamız gerekiyor. Bunu geçen hafta Edirnekapı'dan başlattığımız bir yürüyüşle gerçekleştirdik. Eylem çatışmalı geçti. Polis bize saldırdı. Kararlı bir duruşla eylemimizi gerçekleştirdik. Grev kararımızı astık. 60 günlük sürecimiz başladı. Bu 60 gün içinde istediğimiz gün greve çıkabiliriz. Bunun örgütlenmesine başladık. Muhtemelen 60 günlük süreyi işletmeyeceğiz. Daha önceden greve çıkabiliriz. İç örgütlülüğümüzü sağlamlaştırmaya çalışıyoruz. Bu süreçte ortak mücadeleye çıkabileceğimiz gibi bir yaklaşımımız var. Bu işi bizim dışımızda greve çıkanlarla birleştirmek istiyoruz.

Genel-iş de grev kararları astı. Genel-iş'le ortak grev komitesi oluşturma yönünde bir çabanız var mı?

Ortak bir grev komitesini oluşturma koşulları çok yok. Ama öncelikle bugün DİSK Genel Başkanı ve Genel-iş Genel Başkanının da olduğu bir toplantı yaptık. Bugün DİSK Genel Başkanı bizim sendikamızda bize dönük yapılan saldırıyı kınayan bir açıklama yaptı. Ben o ziyarette de DİSK Başkanına şunları söyledim: Farklı farklı sendikalarda olabiliriz. Ama aynı dayatmalarla karşılaşyoruz. İşveren hepimize yüzde 8 veya yüzde 5 dayatıyor. Direnişlerde, eylemlerde birlikte olursak, grev kararlarını birlikte asarsak, birlikte mücadeleyi yaratmış olacağız. Önce bu alt noktaları oluşturmamız. Bunun üzerine üst nokta olan grev komitelerine doğru gidilir. Biz Genel-iş'le grev öncesi birlikte karşı koymayı örmeliyiz. Biz grev komitelerini kendi işyerlerimizde oluşturmaya başlıyoruz. Muhtemelen o grev komiteleri birlikte iş yapacaktır.

Merkezi grev komiteleri oluşmasa da, birbirine yakın ilçelerde tabandan yani temsilciler üzerinden ortak grev komiteleri oluşamaz mı? Veya devrimci-demokrat sendikacılardan oluşan.

Biz başka sendikaların ne yapacağını önemsiyoruz.

Bizim programımız şöyle: Biz grev komitelerimizi kuracağız. Komiteleri kurduktan sonra kendimize bir greve çıkma tarihi belirleyeceğiz. O tarihe kadar işyerlerinde dışımızdaki sendikalarla ortaklaşabileceğimiz bir süreci örmeyi hedefleyeceğiz. Ama bundan önceki direnişlerde de görüyoruz ki, açıklamalar bir yana yeterli pratik tutumlar görmedik. Biz 17'sine direniş kararı aldık. Bir günlük iş durdurduk. Edirnekapı'da yürümek istedik. TİS yürüten bütün sendikalara çağrı yaptık. Buradan hepimizin kazanımı olacağını bildirdik. İstenilen düzeyde olmasa da önemli bir katılım oldu. Bu anlamda kendi dışımızdakileri de sürece katma çabamız sürüyor.

Grev işçi sınıfının en etkili araçlarından biridir. Bu üretim tam olarak durdurulursa etkin olur. Bundan önceki belediye grevlerinde özellikle psikolojik kavgaya, çöpler üzerinden yürüdü. Bugün çöpler taşeron şirketlerde. Nasıl olacak, üretimi nasıl durduracaksınız?

Aslında dün kullandığımız yöntem eksik bir yöntemdi. Çöp toplamama, üretimden gelen gücün devreye sokularak işveren üzerinde bir baskı yaratacak şekilde düşünülüyordu. Fakat öyle olmadı. Hatta bize karşı dönen bir silah olduğunu gördük. Çünkü çöp, kabul edelim-etmeyelim, bu şehirde yaşayan insanların sağlığını tehdit ediyordu. Ve medyayı da yanına alarak sendikaların ne kadar kötü niyetli olduğunu göstererek bize karşı kullandılar. Hizmet iş kolunda üretimin doğru anlaşılması gerekiyor. Üretim yok orada. Hizmetin kamuoyunu etkileyecek doğru araçlarla kullanmak gerekir. Biz grev yaşayacaksak bu grev siyasal olur. Yani ne üretime dayalı bir grev, ne de onu yaratan etki üzerinden bir grev olur. Kazanımı açısından söylüyorum. Daha cepheden, daha net bir duruş gösteren kitle ile dönüşen sokak eylemleri üzerine şekillenmelidir. Kitle sokak eylemleri örmeliyiz. Dostlarımızı, ailelerimizi, bu sürece katarak kitle sokak eylemleri örmek. Ayrıca yerel seçimler yaklaşıyor. Bunu da dikkate alarak sürecimizi buna göre ayarlamalıyız.

Eylem iş durdurma mı, kitle eylemi mi?

İş durdurma kararıydı. Bunu şubeler toplantısında aldık. Yüzde 80-90 katılım oldu. İstenilen katılımı sağladık. Belediye işçisi ilk defa gazlı, tazyikli su saldırısına uğruyor. Ve aynı şekilde güçlü bir direnç gösterdi. İşçiler hangi siyasal akımın etkisinde olursa olsun, kendi hak ve menfaatleri doğrultusunda doğru şeyler gösterildiğinde, seninle ortaklaşabiliyor. Bu işçilerin bir kısmı AKP tarafı.

Son olarak söyleyeceğiniz bir şey var mı?

Biz bu sürecin başarıya ulaşmaması noktasında çok fazla sıkıntı görmüyoruz. Fakat bizim dışımızda Tes-iş, Hak-iş'e bağlı Hizmet-iş, Öz Gıda-iş gibi sendikalar, işçilerin çıkarları yönünde oturtacak zemin yerine, "bizimkindir" anlayışıyla en geri noktada imzalamalarıdır. Bu önemli bir sıkıntı. Diğer nokta da kendi dinamiklerimize güveniyoruz. Ayrıca süreç mücadelenin yükseldiği bir süreç. Mücadeleyi kazanacağız.

Onların tabanlarına dönük çalışmanız var mı?

Çıkardığımız bildirileri onların tabanına da dağıttık. İG-DAŞ, İETT, Halk Ekmek işçilerine bildiri dağıttık. Çabamız sürececek. Geldiğiniz için teşekkür ederiz.

Biz teşekkür ederiz. Belediye işçilerini bu haklı mücadelesinin sahiplendiğimizi, yanınızda olduğumuzu bilmenizi isteriz.

Belediye İşçilerine Polis Saldırdı

Toplu iş görüşmelerinde İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin yüzde 8 oranındaki zammını kabul etmeyen belediye işçileri, teker teker grev kararlarını ilçe belediyelerine astıktan sonra, 17 Temmuz günü Anakent Belediye Binasına asmak için Edirnekapı'dan İstanbul Büyükşehir Belediye Binası'na yürümek istediler.

Saat 9'da Edirnekapı Parkı'nda toplanmaya başlayan işçiler, yürüyüş kortejlerini oluşturdular. Belediye-İş sendikasına üye işçiler ve aileleri, "Topbaş İstifa", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız" sloganlarını attılar. İşçilerin yürüyeceği güzergahı panzerler ve çevik kuvvetle kesen devlet ise işçileri yürütmeyeceğini söyledi. İşçiler bir süre beklemenin ardından, yolun diğer şeridine yayılarak barikatı zorlamaya ve aşmaya başladı. Bunun üzerine polis işçilerin üzerine tazyikli su ve gaz sıkarak, coplarla saldırıya geçti. İşçiler ise bu saldırıya sloganlar ve taşlarla karşılık verdi. "Burası Türkiye İsrail Değil", "Hükümet İstifa" sloganlarını attılar.

Saldırı sonrasında işçilerin bir kısmı ara sokaklara çekilirken büyük bir gövde olduğu yerde bekledi. İşçiler "ne olursa olsun grev kararı asılacak" kararlılığını gösterdiler ve farklı yollardan barikatın arkasına sarkmayı başardılar. Ardından Yavuzselim durağında birleşen işçiler, yolu tekrar trafiğe kapatarak sloganlarla yürüdüler. Belediye binasına 50 metre kala tekrar önleri polis tarafından kesilen kitle, Saraçhane Parkı'nda bir müddet bekledi. Yapılan görüşmelerden sonra polis barikatı kaldırılırken belediye işçileri sloganlarla belediye binasının önüne geldiler. "İşçiler Burada Topbaş Nerede", "Vali İstifa", "Hükümet İstifa", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı.

Basın açıklamasını Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm okudu. Önce devletin işçilere yönelik saldırısı kınandı. Açıklamada, 27 bin işçinin greve çıkmak üzere olduğu, 6 aydır görüşmelerin sonuçlanmasının beklendiği belirtildi. Grevin, yüzde 8'lik bir zam tektifiyle gelen belediyeden kaynaklandığı belirtildikten sonra, Türkiye'de son dönemde yaşanan iş cinayetleri, hak ihlalleri ve direnişlere değinildi.

Açıklamanın ardından Şube Başkanlarından oluşan bir grup kapıya grev kararını astı. Böylece eğer 60 günlük süreç içinde uzlaşma olmazsa, belediye işçilerinin greve çıkacağı ilan edilmiş oldu. Yapılan yürüyüş ve eylem yaklaşık 3 bin işçi katılırken, Genel-İş, Emekli-Sen, Tümtis, Tekstil-Sen, BDSP, ESP, İşçi Gazetesi, Proleter Devrimci Duruş destek verdiler.

Belediye-İş sendikası üyeleri yapılan saldırıyı 21 Ağustos'ta Büyükşehir belediyesi önünde yaptıkları açıklamayla protesto ederken eylemde sık sık "Vali İstifa", "Topbaş İstifa" sloganları atıldı.

Yürüyüşte işçilerin kararlılığı önemliydi, ancak barikatı aşmada koordinasyonsuzluk göze çarpıyordu. İlk saldırı anında işçilerin bir kısmının dağılması, bir kısmının saldırı olurken parkta beklemeye devam etmesi eksiklikti. Bu tür eksikliklere rağmen yaşanan saldırıya karşı konulan tavır ve nihayetinde irade savaşını işçilerin kazanması, öne çıkan yanı oluşturdu.

Önümüzdeki süreç, devletin işçi ve emekçi hareketine karşı yoğun saldırılarını beraberinde getirecek. İlk eylemliliklerde yaşanacak kararlılık devam ettiği müddetçe, başarı şansı artacaktır. Bir kez daha görüldü ki, yollar ve barikatlar dışı bir mücadeleyle aşıyor.

E-Kart işçileri grevde

Ağır çalışma koşulları, keyfi uygulamalar ve düşük ücret dayatmalarına karşı Basın-İş sendikasında örgütlenen E-Kart işçileri, patronun toplu iş sözleşmesine yanaşmamasından dolayı greve çıktılar. Basın-İş İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Neden grevdesiniz, greviniz hangi aşamada anlatır mısınız?

Levent Dinçer: İki yıllık bir süreç içinde örgütlenme çalışması, bunun akabinde işverenin yetki hakkımıza dava açması, bunun lehimize sonuçlanması ile yaklaşık 70 işçiyle burada çoğunluğu örgütledik. Çoğunluğu yakaladıktan sonra işverenin baskısı, işten çıkarma tehditleri arttı. Sayımızda bir azalma oldu. TİS yetkimizin tanınmasından sonra patron toplu iş sözleşmesinden kaçtı. Sendika tanımaz tutum sergiledi. 2 Mayıs'ta grev ilanımızı astık. Grev ilanından sonra da işverenin baskı ve tehditleri artarak devam etti. 16 Haziran'da fiilen grev sürecini başlattık. 120 kişilik bir fabrika. Dışarıda 20 kişiyle grevi sürdürüyoruz. İçeride patronların işçilere "sendikaya üye olmayın, grevdekilerle ilgilenmeyin" şeklinde baskıları sürüyor. Ama bizim içeride her gün üyelerimiz artıyor. Bugün grevin 37. günü. Grevdeki ilk günümüzle bugün arasındaki tavrımız daha farklı. Çünkü her geçen gün çeşitli sendikalardan, demokratik kitle örgütlerinden destekler, dayanışmalar geliyor. Gücümüz daha da büyüyor. İnaniyoruz ki, bu grev işçilerin lehine sonuçlanacak.

Çalışma koşullarınızı anlatır mısınız?

Çalışma koşulları kötü. İşverenin iki ducağı arasındaki bir iş güvenliği, adaletsizlik, eşitsiz ücret sistemi, patronların baskıları, çalışma şartları. Burası Eczacıbaşı holdingin ortak olduğu firma. Eczacıbaşı işçi haklarına, insan haklarına değer veren bir firma olarak yansıtılıyor. Oysa öyle değil. Şu an gördüğünüz gibi, sendikayı tanımaz, işçiyi tanımaz tavrı sürdürmekte. Sosyal hakları, sigortaları var. Kaçak işçi çalıştırmıyorlar. Yılda 4 ikramiye var.

Dediğim gibi burada sadece ücret ve sosyal haklar değil, baskı, ücret eşitsizliği vb. şeklinde örgütlü bir çalışma koşulları istedik.

Kaç kişi çalışıyor, greve kaç işçi katılıyor?

120 kişi çalışıyor, 20 kişi direnişte. İçerideki üyelerimizin sayısını vermek istemiyoruz, gizli tutuyoruz.

Üretim devam ediyor mu?

Evet devam ediyor. Ama eskisi gibi değil. Bayağı düşüş var. Çünkü 20 kişi burada. Buradaki arkadaşlar da kilit noktadaki insanlar. Biz bu üretimi tamamen durdurmak istiyoruz. Bu yüzden içeride örgütlenmeye devam ediyoruz.

Talepleriniz neler? Sendikalı olarak işe girmek mi, çalışma koşullarının düzeltilmesi mi?

TİS taslağını patrona verdik. Basın-İş sendikasına bağlı tüm işyerlerinin belli bir TİS taslağı var. Buranın da aynı taleplerimizi kabul etmesini istiyoruz. En başta idari maddeler, sosyal haklar, iş güvenliği, işçi sağlığı şeklinde taleplerimiz var.

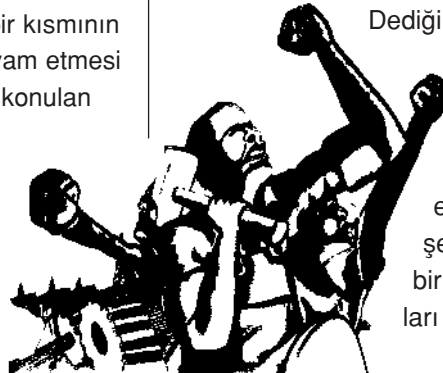
Dayanışma örnekleri yaşıyor mu?

Şu an onun çalışmasını da yapıyoruz. İstanbul Şubeler Platformuyla bir araya geldik. Bugün DESA'da Ünliver'de, Arçelik'te, Belediye-İş'te grev kararları var. Bunların hepsine çağrı yaptık. Birleşik bir mücadele çağrısı ve dayanışma. Her tarafta sendikalaşmaya bir saldırı var. Bu saldırının önüne ancak birleşik bir mücadeleyle geçilir. Bunu örnek için çalışmamız devam ediyor.

Gebze bölgesinde başka direnişte olan işyerleri var. Onlarla ortak bir komite oluşturma çabanız var mı?

Gebze Sendikalar Birliği'yle de görüştük. Tabi sadece Gebze değil, İstanbul'u da katacak birleşik bir mücadele gerekiyor. Hatta Balıkesir'deki Yörsan işçilerini de alarak çağrı yaptık. Direnişteki işçilerle bir miting yapma düşüncemiz var. Bütün herkesi bu saldırılara karşı birleşik mücadeleye çağırıyoruz.

Biz de E-Kart işçilerinin haklı mücadelesinin yanındayız.

Tega Mühendislik'te örgütlenme ve direniş

TEGA grevine ziyaret

Ankara Sincan Organize Sanayi bölgesinde bulunan Tega Mühendislik, eski bir Dev-Yol'cu olan Murat Çavuşoğlu tarafından kuruluyor. 1993 yılında küçük bir atölye olan Tega büyük bir hızla gelişiyor ve bugün organize sanayi bölgesinde büyük bir fabrika konumu alıyor. Fakat bizi ilgilendiren ne kurucusunun eski bir siyasi oluşu ne de büyüme hızı.

Altı aylık bir sendikalaşma sürecinden sonra TİS'de anlaşılamaaması, Tega işçilerini 7 Şubat'ta greve götürdü. Bu, Sincan organize sanayisinin ilk grevi ve bu yüzden çok çetin geçiyor. Yaklaşık altı aydır grevde olan işçiler, bugüne kadar birçok saldırıya maruz kaldı. Tega işçilerinin karşısına özel güvenlik, devletin kolluk güçleri ve organize sanayi bölgesi işverenlerinin ortaklaşa saldırısı çıktı.

Tega Mühendislik içerisinde örgütlenen işçiler kimselere duyurmadan sayılarını 110 yaptılar. Sendikalı olmak için imza gününü kararlaştırıyorlardı. İşveren imza gününden bir gün önce işçilerin örgütlendiklerini öğreniyor ve hemen tehditlere başlıyor. Tehditlerin işe yaramadığını görünce tek tek işçilerle konuşup kandırmaya çalışıyor, duygu sömürsü yapıyor, ama çoğunlukla tehdit ederek sendikalaşmamaları gerektiğini haykırıyor. Hiçbir şey işçilerin DİSK Birleşik Metal-iş'de örgütlenmelerini engellemiyor. İşyerinde 110 kişiyle örgütlenen temsilciler, sendikalı olma imzaları atıldıktan sonra 125 kişi olduklarını görüyorlar. Asıl zorlu süreç de bundan sonra başlıyor. Örgütlenmede etkin olduğu bilinen kişiler, işten atılıyor. Önce 5 kişi, daha sonra 50 kişi işyerine alınmıyor. İşten atılan işçiler, işyeri önünü mesken ediyor. İşveren bundan da rahatsız oluyor ve işyeri önüne jandarmalar geliyor. Jandarma komutanı toplu halde bulunulmaması gerektiğini belirtiyor, aksi halde hepsini karakola götüreceklərini söylüyor. İşçiler kararlı bir şekilde dağılmayacaklarını, gözaltına alınsalar dahi karakoldan çıkar çıkmaz yine işyeri önünde toplanacaklarını söylüyorlar. Bütün engellemele-re, saldırılara karşın işçiler, hergün işyeri açılmadan geliyor, kapandıktan sonra gidiyorlar.

Sabahları dışarıdaki işçiler, içeride çalışan arkadaşlarını sloganlarla karşıyorlar, akşam iş çıkışı da arkadaşları "işten atılan işçiler onurumuzdur" sloganlarıyla organize sanayi bölgesini çınlatıyor. Murat Çavuşoğlu sonunda pes ediyor ve "ne yapalım, bundan sonra sendikalı çalışırız" diyor.

TİS zamanı gelince organize sanayi patronlarının da baskılarıyla bir anlaşma sağlanamıyor ve işçiler greve çıkıyor. Şimdiye kadar onlarca saldırıya maruz kalan işçiler, onurlu mücadelelerinin 163. günündeler ve 125 kişiyle başladıkları grevde 84 kişi kaldılar ama yılmadılar. İşyeri Baştemsilcisi Erdal Erdem anlatıyor:

"Bugün Tega'da bir başarı, yarın organize sanayi bölgesinde farklı bir işyerinde örgütlenme anlamına gelir. Sincan Organize Sanayi Bölgesinde 40 bin işçi var ve bunların hemen hepsi örgütsüz. Biz de önceden sendikayı bilmiyorduk, 'bunlar boş iş' diyorduk. Şu anda sanayideki işçiler de sendikayı bilmedikleri için bize o gözle bakıyorlar. Biz sendikal mücadeleyi başımıza geldikten sonra anladık. Hak aramanın çok zorlu bir mücadele olduğunu gördük."

Patronlar işin içinde para olduğu için çok çabuk bir şekilde dayanışma içine giriyorlar. Bizim kaybedeceğimiz hiçbir şey yok, onun için bizim biraraya gelip mücadele etmemiz gerekiyor.

Evet işçilerin zincirlerinden başka kaybedecekleri birşey yok, kazanacakları bir dünya var. Bu yüzden herkesi Tega işçisine ve grevdeki bütün işçilere destek olmaya çağırıyoruz.

TEGA İşçilerini grevlerinin 135'inci gününde ziyaret ettik. Ankara Sincan Organize Sanayi'nde kurulu bulunan TEGA Mühendislik'te uzun soluklu bir mücadele yürüten işçiler, Sincan Organize Sanayinin, Sincan'a uzaklığı nedeniyle ve işyerinin de Organize Sanayinin en sonunda bulunmasından dolayı Sincan'da bir yer kiralayıp burda bir araya geliyorlar. Biz de işçilerle bu yerlerinde bir araya geldik. İşçilerin sıcak ilgileri ile başladı sohbetimiz. Sendikalaşma faaliyetinin detaylarını bizimle paylaşan Tega İşçileri, grev sürecine nasıl girdiklerini ve bugün içinde bulundukları sıkıntıları anlattılar. Patronların nasıl örgütlü hareket ettikleri anlatan Tega işçileri, sendikalaşma mücadelelerinin Sincan Organize Sanayindeki işçilere moral, patronlara korku olduğunu ve bazı işyerlerinde ücretlerin Tega Grevinden sonra nasıl arttığını gözlemlediklerini anlattılar.

Aslında Tega Grevi şimdiden pek çok kazanım elde etmiş durumda Grevden önce direnişteki işçilerin Organize Sanayi'ndeki sınıf kardeşlerinden gördükleri destek ve grev zamanında

edindikleri deneyim, Tega İşçilerinin gözlerini açmış durumda. Polis ve Jandarmanın saldırısına da maruz kalan Tega İşçileri hiçbir şeyin kendilerini yıldıramayacağını, yıldırmaması gerektiğini fark etmiş durumdalar. Tega İşçileri grev süresince çok şey öğrendiklerini, en önemli şeyin ise Türkiye'deki işçi hareketinin öncü yoksunluğu olduğunu, grevlerinin başarıya ulaşması durumunda da bunun bütün sınıfın kazanımı olacağı söylüyorlar. Sendika ile ilgili bazı sıkıntılar yaşayan Tega işçileri bu konuda da kendilerine iş düştüğünü söylüyorlar. işçinin renginin olamayacağını altını çizerek bunun mücadeleye zarar verdiğini söylüyorlar. Dayanışmanın önemine de vurgu yapan Tega işçileri, desteğimizin onlar için önemli olduğunu bu dayanışmayı sürekli ve canlı tutmak gerektiğini ifade ettiler.

Tega İşçileri; grevlerinin başarıya ulaşacağını, patronun oyunlarının sökmeyeceğini dile getirerek sonuna kadar mücadele sözü verdiler.

Ankara'dan bir PDD okuru

Nurtepe'de "AKP Zamlarına" Protesto

16 Temmuz'da Nurtepe'de elektriğe, suya ve ekmeğe başta olmak üzere temel tüketim mallarına yapılan zamları protesto etmek için yürüyüş düzenlendi. PDD, HKM, SODAP, TÖP, Vartolular Derneği Eyüp Şubesi, EMEP, SPG, SDPG tarafından düzenlenen eylem saat 20'de Çarşamba pazarı'ndan başladı. Yürüyüş başlamadan önce pazarda yapılan ajitasyon konuşmalarında insanlar eyleme katılmaya çağırıldı. Kurumların imzasının yer aldığı "Elektriğe, Ekmeğe, Suya Zam Değil Asgari

Ücrete Zam! İnsanca Yaşamak İstiyoruz" yazılı pankartın açılmasıyla başlayan yürüyüş cadde boyu yürünmesinin ardından Arkadaş Cafe Önünde basın açıklamasıyla bitirildi. Yürüyüş sırasında çevrede bekleyen kitleye de ajitasyon konuşmaları yapıldı ve sloganlar atıldı.

Basın açıklamasında son dönemde peşpeşe gelen zamlara vurgu yapılırken, temel tüketim maddelerine zam yapanlar, bize tasarruf çağrılarını yapanlar, asgari ücrete zam yapmadıkları gibi eritiyorlar denildi.

HAYAT TV Karartıldı

Yayın hayatına başlayalı daha 1 yıl bile dolmadan Hayat TV'nin ekranı karatıldı. Çünkü o, pislik saçan diğer TV ekranlarının aksine, ezilen ve sömürülenlerin sorunlarını yansıttı ekranlarına. En küçük bir muhalif ses istemeyen burjuvazinin temsilcisi hükümet, devrimci ve demokrat, ilerici ve var olan uygulamalardan hoşnut olmayan her tür basım-yayım faaliyetini zor ve baskı yoluyla bastırmaya çalışıyor. Hayat TV de İç İşleri Bakanlığı'nın özel emriyle susturulmak istendi. Hem de hiçbir gerekçe gösterilmeden...

Bakanlık Güvenlik departmanı, RTÜK'ten yayının kesilmesini istedi. RTÜK de Türksat yönetimine bildirdi. Türksat Genel Müdürü Hayat TV'nin yayın yaptığı platformun kiracısına tehditler yağdırdı ve uydu bağlantısını kestirdi. Olmayan gerekçe de hazır! Bölücülük yapmak! Hayat TV'nin Newroz'da canlı yayın yaptığı iddiası ileri sürülüyor. Oysa Hayat TV, canlı yayın araçlarının olmadığını söylüyor. Yani muhalif bir basın organının susturulması için, herhangi bir kanıt, ispata ihtiyaç duymuyor devlet. "Bölücülük yaptığı"nın iddia edilmesi yeterli oluyor; bu iddia dayanaksız bile olsa.

"Hayat Susturulamaz" tepkileri örgütlendi hemen. İşçiler, emekçiler, aydın ve sanatçılar, sendikalar ve odalar, kitle örgütleri, bu keyfi uygulamayı boşa çıkartmak için protesto ettiler. Emekçi semtlerinde, İstiklal Caddesi'nde yürüyüşler gerçekleştirdiler.

Hayat TV'nin karartılması, muhalif basın üzerinde estirilen baskı ve şiddet politikasının yeni bir halkasıdır.

Temizlik İşçilerine Destek Olalım!

2007'nin nisan ayından itibaren Belediye-İş sendikasında örgütlenen Çapa ve Cerrahpaşa'da temizlik işleri yapan Doğuş Ltd. (Çağ Ltd) işçileri 1 Temmuz'dan itibaren Çapa ve Cerrahpaşa'da direnişe başladı. Günlük 10-12 saat çalışan işçilere her türlü angarya iş yaptırılırken, 600-700 YTL olan maaşlar, yeni dayatılan sözleşmeyle 485 YTL'ye düşürülüyor.

İstanbul Üniversitesi yönetimine bağlı olarak çalışması gereken işçiler taşeronlaştırma saldırılarıyla birlikte çeşitli şirketler arasında bölüştürülmüş durumda. Taşeronlar işçilerin giriş-çıkış işlemlerin sürekli değiştirerek, tazminat hakkını da gasp ediyor. Geçen yıl 80 işçinin üye olmasının ardından, işten atma tehdidiyle bazı işçileri sendikadan istifa ettiren şirket, sendikadan istifa etmeyen 4 işçiyi işten attı. Ancak bu işçilerin yoğun faaliyeti sonucunda sendikal örgütlenmenin tekrar sağlanması ve üye sayısının yetki alacak seviyeye gelmesiyle, işveren işten atmaları tekrar devreye soktu. Bunun üzerine işçiler, dayatılan kölelik koşullarına karşı, sendikal örgütlülük hakkının tanınması için direnişe geçti.

İşveren, direnişçi işçilerin taleplerini kabul etmek yerine, aldığı yeni işçilerle direnişi etkisizleştirmek istiyor. Sendikaya üye olanları da baskı yoluyla istifaya zorlayan işverenler, dayattıkları yeni sözleşmeyle kölelik şartlarını daha da ağırlaştırmış durumda. Çalışan işçilerin büyük kısmı, emekliliğine az kalan işçiler ve işveren bunların tazminatını ödememek için değişik yöntemler deniyor. İşçilere verilen çıkış kağıtlarında, işe girişleri iki ay öncesi olarak gösteriliyor. İşçiler çıkış kağıtlarını imzalamadan alırken, yaptığı yanlışın farkına varan şirket yetkilileri, işçilerden kağıtları geri toplamak için işçileri geri çağırıyor.

Emperyalizmin ve burjuvazinin sosyal, ekonomik saldırılarının arttığı bu günlerde, sendikal örgütlülüklerin başarıya ulaşması daha büyük bir çabayı ve emeği gerektiriyor. Bu direnişlere sahip çıkmak ve büyütme aynı zamanda geleceğimize sahip çıkmaktır. Temizlik işçileri de bu dayanışmayı sağlayacak girişkenlikle hareket etmeli, yapacağı eylemliliklerle dikkatleri üzerine çekmeyi başarmalıdır.

24 Temmuz'da direnişte olan işçilerden Saniye Aydın'la yapılan röportajı yayınlıyoruz.

Ne kadar işçi direnişte? Örgütlenme çalışmaları ne zaman başladı?

715 işçi Çağ Ltd. temizlik işinde çalışıyor. Ancak adı Doğuş Ltd. olan şirket 1 Temmuz'dan itibaren adını Çağ Ltd. yaptı. Burada emekliliğine çok az süresi kalmış arkadaşlarımız var. İşten çıkarmakla bu arkadaşlarımızın emeklilik haklarını ellerinden aldılar. Bu saatten sonra bu arkadaşlarımız nerede iş bulacak ki? Çıkış kağıtlarını göndermişler bize. Ancak kimse imza atmadı. Bizler de tazminatlarımızı almak için dava açacağız. Bizler bireysel sözleşmeyi kabul etmediğimiz için işten atıldık. TİS'i imzalamadan da bir şey kabul etmeyeceğiz. Bu şirket 10 seneden beri üniversitede. Aslında bize karşı asıl sorumluluğu olan üniversitedir. Sorumluluğu üzerinden atıyorlar. Bizim kendi davamıza da üniversite avukatları girdi. 55 yaşın üzerinde olan arkadaşların hepsi işten çıkarıldılar. Çıkan arkadaşları "ya iş ya çıkış" diyerek tehdit ediyorlardı. Amaç kölelik koşullarında çalıştırmak. İşçi arkadaşlarımızı yapacakları yeni sözleşmelerle diğer illere sürgün göndermek istiyorlar. Bazı arkadaşlar bu sözleşmeyi imzaladı, ama biz TİS yapmadan bitirmeyeceğiz. Örgütlenmeye geçen nisan ayında başladık. İlk başta 4 işçi vardık ve 80 kişiyi üye yaptık. Baskılar sonucu arkadaşlarımızın büyük kısmı istifa etti. Biz 4 kişi istifa etmedik ve bizi işten attılar. Ancak biz örgütlenme çalışmasına devam ettik. Servisleri takip ettik, evlerine gittik ve işçi arkadaşlarla konuştuk. Biz bu koşulları kabul etmedik ve onlara mahkum olmadık. 1 Temmuz'da da burada direnişe başladık.

Çalışma koşullarınız nasıl?

670 YTL alan da var, 680 alan da. Ancak teklif edilen sözleşmede bu 485'e indiriliyor. Çalışma saatleri günlük 10-12 saat arasında değişiyor. Kendi alanımız temizlik ama ağır yüklerin taşınması da dahil her türlü angarya işi yaptırıyorlar. Üstelik bu işi üniversite denetiminde olanlar yaptırıyorlar. Şirket yine bizim giriş çıkışımızı yaparak, tazminat hakkımızı engellemek istiyor.

Direnişinize üniversitede örgütlü olan diğer sendikaların ve kitlenin desteği nasıl?

Güçlü bir kitle desteğine ihtiyaç var. Destek için gerekli şeylerin yapılmadığını düşünüyorum. Özellikle sendika bu konuda yeterli çabayı harcamamıştır. Tüm kitle örgütlerini desteğe bekliyoruz. Şu anda destek çok az. TTB ve kitle örgütleriyle görüştük. Polis burada slogan atmamıza izin vermiyor. Üstelik bu desteğin olmaması da işçilerin moralini bozuyor. Üniversitede örgütlü SES, Tez Koop-İş üyeleri var. Yöneticileri geliyor. Örgütlenme aşamasında yerlerini de açtılar ama üyelerini geniş bir destekle buraya taşımadılar. Kendi sendikamız için de aynı şey geçerli. O kadar üyeleri var, destek ziyaretleri ör-

gütlemek çok mu zor? Ona rağmen bazı doktor arkadaşlar, hemşireler yaptığımızı destekliyorlar. Hasta yakınları destekliyor.

Hangi eylemler yapıldı?

Büyükşehir önünde eylem yapıldı.

Neler yapılabilir direniş yerinde?

Buradaki arkadaşların moralini diri tutabilmek için saat başı slogan atılabilir. Günlük yeme-içme ihtiyaçlarının karşılanması yapılabilir. Bir komite oluşturulup, diğer kitle örgütleri gezilebilir. Biz bunu da yaptık komitedeki arkadaşlarla ama kitle örgütleri sendikamızı aradığında yöneticiler "bizim haberimiz yok" diye cevap veriyorlarmış. Biz böyle bir sendika istemiyoruz. Kitle desteğinin sağlanması için girişimlerde bulunmalı, bize öncülük etmeliler. Komitedeki arkadaşlarla konuştuk. Dövizler, pankartlar hazırlayacağız. Sloganlar atacağız. Amacımız sadece ekonomik değil. Önemli olan kendimizi kabul ettirebilmek.

Çevrede gördüğümüz kadarıyla çalışan temizlik işçileri var?

Evet, şirket bir sürü yeni eleman alıyor. Üstelik, buradaki direnişe katılıp da morali bozulan ve geri dönenler oldu. Biz onları ikna etmeye çalışıyoruz. Yeni girenler acemi olduğu için hastalara enfeksiyon kaptırabiliyorlar. Hastalar ve doktorlar da şikayet ediyor. Hatta profesörler ve doktorların bir kısmı, arkadaşlarımıza direnişi bırakmaları yönünde baskı da yapmaya başladılar. Sanırım bunu üniversite yönetimi onlardan istiyor.

Türk Metal Uzel İşçilerini Bir Kez Daha Sattı

5 aydır maaşlarını alamadıkları için eylemler yapan Uzel işçileri, Türk Metal-İş sendikasının ihanetiyle işsiz kaldı. Uzel patronlarının kendi aralarındaki rant kavgasına alet edilen işçiler, sendika zoruyla istifa ettirilirken, maaşlarını alamadıkları gibi, tazminat ve diğer sosyal haklarından da vazgeçmiş oldular. Bunu anlayan işçiler, sendikaya karşı ayaklanırken, istifalarını geri çekmeye başladılar. Bu kez de Uzel patronları iflasını isteyerek, işçileri işe almayacağını söyledi ve böylece saldırılarına yeni bir halka ekledi. Eğer işe geri dönecek olanlar varsa, onlar da servis ve yemek gibi tüm haklarından mahrum bırakılacak.

Sendikanın ihanetine maruz kalan işçiler, Türk Metal-İş'in merkez şubesini basarak, sendikacıları hesap sordu. Ancak işçilerin ekonomik sıkışmışlığını fırsat bilen ağalar, işçileri bir şekilde ikna ederek geri gönderdiler. İşçilerin eylem yaptığı gün, Yeni Şafak gazetesinin önünde toplanıp Mustafa Özbek hainine sahip çıkan Türk Metal-İş, patronla işbirliğine pervasızca devam ediyor. İşçilerin hiçbir talebine aynı duyarlılığı göstermeyen Türk Metal, bundan önceki yıllarda da defalarca işçilere ihanet etmiş, sözleşmeleri satmıştı. İşçilerin hiçbir söz hakkının olmadığı sendika, işyeri temsilcilerini bile kendi faşist zihniyetine uygun kişilerden seçerek, yukarıdan aşağıya denetimi sıkı sıkıya sağlamanın yollarını buluyor.

Uzel'in Gebze fabrikası uzun zamandır kapalıyken, Demirkapı fabrikası da işveren için bir sorun olmaktan çıkarıldı. Satışının gündemde olduğu günlerde, işçilere vereceği her türlü ekonomik ve sosyal yükümlülükten kurtulmanın peşindeki Uzel'e en büyük desteği Türk Metal-İş'in faşist yöneticileri sundu. İşçiler, sadece bu son sürecin değil, yılların ihanetinin hesabını, Türk Metal-İş yöneticilerinden birgün mutlaka soracaklardır.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Tarihsel Gelişimi III

BURJUVA DEVRİMLER SONRASI İŞÇİ SAĞLIĞI ve İŞ GÜVENLİĞİ

17. yüzyılın ikinci yarısına gelindiğinde kapitalist gelişme ve fabrikalaşma, toplumsal üretimde kendini iyice hissettirmeye başlamıştı. Fabrika ve sermaye sınıfıyla birlikte, proletaryanın da tarih sahnesine çıktığı o ilk dönemlerde, sömür de iyice yoğunlaştırıldı.

Buhar makinesinin bulunmasıyla küçük aile işletmeleri hızla fabrikalara dönüşmeye ve üretimde baş döndürücü bir şekilde artmaya başladı. Böylelikle hızlı gelişen üretim, büyük bir enerji ve hammadde ihtiyacı doğurdu. Büyük bir hızla artan üretim, madenlerdeki üretimi de artırmadan edemezdi. Giderek büyüyen ve sayıları artan fabrikalar ve madenler, büyük bir işgücü ihtiyacı doğurdu. İnsanlar kırsal kesimden akın akın kömür ve demir madenlerinin bulunduğu yerlere ve fabrikaların bulunduğu şehirlere akmaya başladılar.

Enerji ihtiyacı arttıkça kömür madenlerinde işçiler, ölümüne çalıştırılmaya zorlanıyorlardı. Dokuma fabrikalarında her gün yenileri bulunan makine ve teknikler, bir taraftan işsizler ordusunu büyütürken, diğer taraftan da iş yükünü ve çalışma temposunu büyük bir hızla artırıyorlardı.

Köylerden yeni gelen ve bırakalım iş eğitimi, herhangi bir başka genel eğitimden bile yoksun olan yeni işçilerin binlercesi, iş kazalarına kurban gidiyorlardı. Maden ve iplik tozlarıyla çocuk yaşta akciğerleri bitiyor, daha bir çok meslek hastalığına yakalanıyorlardı. Çocuk yaşta çalışmaya başlayan işçiler, fiziksel gelişimlerini bile tamamlayamadan ölüyor, belleri bükülüyor, bacakları çarpılıyordu.

Sağlıksız olan sadece işyeri koşulları değildi. İş bulma kaygısıyla yüzbinlerce insan şehirlere akın akın geliyor ve şehrin çevresinde ve fabrikaların çevresinde kurulan sağlıksız teneke evlerde yaşıyorlardı. Yetersiz beslenme, sağlıksız konutlar, sağlıksız iş koşulları ve günde 18 saat ölesiye çalışma, verem, tifo, kolera, tifüs, kızamık, kızıl, boğmaca, suçiçeği vb salgın hastalıklara yol açtı. İşten kaynaklı sağlık sorunları hemen hemen her işçiye pençesine aldı.

Teneke kulübelerde sefalet yaşam

Kapitalist üretimin ilk geliştiği ülke olan İngiltere incelendiğinde, kapitalizmin bu ilk döneminin işçiler üzerinde yaptığı yıkım daha iyi anlaşılır.

İngiltere'de kapitalizmin bu ilk dönemlerinde işçilerin nasıl evlerde yaşadıklarını ve çalışma koşullarını Friedrich Engels "İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" adlı eserinde ayrıntılarıyla anlatmaktadır. İşçilerin yaşadıkları evler ve mahalleler ile ilgili aktardıkları dehşet vericidir:

"Pazar sokağın ortasında kurulmuştur; hemen

hemen hepsi kötü, hiç de yenilecek gibi olmayan sebzelerin ve meyvelerin doldurduğu sepetler, sokağı daha da daraltırlar. Bunlardan ve bir de balıkların tezgahlarından korkunç kokular yükselir. Evler, mahzenden tavan arasına dek insanla doludurlar. İçleri dışları kadar pistir ve görünüşleri o kadar kötüdür ki, hiçbir insanın onların içinde yaşamak istemesi mümkün değildir. Ama tüm bunlar; sokakların arasındaki avlulara ve meydanlara kurulmuş olan, binaların arasındaki üstü kapalı dar aralıklardan geçilerek girilen, içleri tarifenemeyecek kadar pis ve döküntü içinde olan evlerin yanında önemsiz kalırlar... Çöp ve kül yığınları hemen hemen her yerde görülebilir. Kapıların önüne boşaltılan kirli sular ise küçük gölcükler oluşturur. Burada yoksuldan da yoksul olanlar, en az ücret alan işçiler, hırsızlar ve hiçbir ayırım yapılmadan bir araya yığılmış fuhuş kurbanları yaşar." (Sf.82)

Bir İngiliz gazetesinden aktaran F. Engels: "Bu sokaklar çoğu kez öylesine dardır ki, insan bir evin penceresinden karşısındaki komşusunun penceresine rahatlıkla atlayabilir. Bu evler öylesine yüksektirler ve birbirlerinin üstüne yığılmışlardır ki, aralarındaki avluya hemen hemen hiç ışık gelmez. Kentin bu bölgesinde evlere ait ne bir su kanalı, ne bir lağım, ne de bir hela vardır. Sonuç olarak bütün çöp, pislik ve aşağı yukarı elli bin kişinin dışkısı her gece hendeklere akıtılır ve bu yüzden tüm sokakların süpürülmesine rağmen sadece insanı rahatsız eden değil, burada yaşayanların sağlıklarını da ciddi biçimde tehlikeye düşüren bir görünüş ve koku çıkar ortaya..." (Age, Sf.90)

"Aynı koşullar fabrika kentleri için de geçerlidir ve bunların 7-8 bin kadarı arka arkaya inşa edilmiş olduğundan, havalandırma olanaksızdır ve tek bir hela, genellikle birkaç ev tarafından kullanılır..." (Sf. 91)

Bu evlerin sağlıksızlığı yetmiyormuş gibi bir de tek odada 8-10 kişi yaşamak zorunda bırakılmaktadırlar. F. Engels, bu semtlerden birinin rahibi G. Aiston'dan aktarıyor: "İçinde 2 bin 795 ailenin ya da aşağı yukarı 12 bin insanın yaşadığı bin 400 evi kapsamaktadır... bu kalabalık içinde bir adamı, karısını, dört-beş çocuğunu, hatta kimi zaman büyük-babayla büyükanneneyi on metre karelik, yemek yedikleri, uyudukları ve çalıştıkları tek bir oda içinde bulmak, hiç de garip bir şey değildir..." (Sf.84)

Beslenmeleri kötü olduğu gibi giyecek elbise ve

yatacak yatak bile bulamamaktadır: "Bütün bölgedeki on aileden bir tanesinde bile hiçbir aile reisinin iş elbisesinden başka giyeceği yoktur, zaten bu da çok kötü ve paramparça bir durumdadır. Gerçekten de bir çoğunun bu paçavralardan başka geceleri üstlerine örtecek hiçbir şeyi ve bir ot torbasından başka yatakları yoktur." (Sf. 85)

Bu anlatılanlar bile aslında lükstür. Çünkü binlerce işçi, başını sokacakları bir çatıya bile sahip değillerdir. Evsizler için yapılan barınaklar yeterli olmadığı gibi, ahırdan da farkları yoktur. Bu koşullarda üst üste kalabilmeyi başaranlar bile şanslıdır:

"Yukarı Ogle Sokağındaki evsizler için yapılan ve her gece üç yüz kişinin kalabileceği barınak, açılışından yani 27 Ocak 1844'ten 17 Marta dek gecede aşağı yukarı 2 bin 740 kişiyi barındırmıştır..." (Sf. 87)

Kadın ve çocuklara azgın sömürü

Her yeni teknoloji binlerce işçiye işinden ederken, işgücünü ucuzlatıp iş yoğunluğunu ve temposunu ise artırıyor. Yeni teknolojilerin üretime sokulmasının bir sonucu da 7-8 yaşından itibaren çocuk işçilerin ve kadınların üretime sürülmesi olmuştur.

"1839'da Britanya İmparatorluğu'ndaki 419 bin 560 fabrika işçisinden... hemen hemen yarısı onsekiz yaşından küçüktüler... Pamuk fabrikalarında bütün işçilerin yüzde 56.25'i; yün fabrikalarında yüzde 69.50'si; ipek fabrikalarında yüzde 70.50'si ve keten bükme fabrikalarında yüzde 70.50'si kadındır." (Sf.194)

Sağlıksız beslenme ve kötü yaşam koşulları çocukları zaten hayatın başında solduruyordu. Bir de fabrikalardaki sömürü eklenmiş oldu:

"İşçi sınıfının çocukları ve özellikle fabrika işçilerinin çocukları arasındaki büyük ölüm sayısı, bunların yaşantılarının ilk birkaç yılını ne denli gayri sıhhi koşullar altında geçirdiklerinin bir kanıtıdır... Dokuz yaşından onüç yaşına dek, günde altıbuçuk saat (eskiden sekiz, ondan da önce oniki-ondört, hatta onaltı saatti) çalışmak için fabrikaya gönderilir, onsekiz yaşına gelene dek de günde oniki saat çalışır. Halen var olan zayıflatıcı etkiler üstüne bir de iş ekleniyor." (Sf. 203)

Bu azgın sömürüye bir de gece çalışması eklenince, çocuk işçilerin sağlıkları hepten bozulmuştur:

"Böylece sanayiciler, o utandırıcı gece çalışma sistemini getirdiler... Gündüzleri ne denli uyunursa uyunun, sürekli olarak gece uyku uyumamanın küçük çocukların çehrelerinde ve hatta gençlerde olgunluk çağındaki işçilerin sıhhatleri üstünde yaptığı etkiyi anlatmaya gerek yok." (Sf. 203)

Gelecek sayıda: Fabrikalardaki çalışma koşulları ve işçilerin sağlığına etkileri...

Vahşi kapitalizmin korkunç yüzü

Gazap üzümüleri

Amerika'da, tarımda tekelleşmenin, küçük üreticilerin mevsimlik işçilerine dönüşmesinin hikayesidir Gazap Üzümleri. Burjuvazi açısından çok karlı, ama kitleler için çok acıklı bir hikayedir bu. "Vahşi kapitalizm" en çarpıcı biçimde görünmekte, bütün şiddetiyle kurallarını işletmektedir.

"Küçük" insanların yaşadığı küçük köyler, küçük kasabalar bir anda altüst edilir, kapitalizmin çarkları tarafından. Yaşamları tümünden altüst edilir, insanlar yerinden yurdundan, doğup büyüdüğü ve kök saldı topraktan sökülüp atılır ve yollara dökülmek zorunda kalırlar. Ve bu zorunlu göçün getirdiği herşey bir anda giriverir yaşamlarına; dolandırıcılık, çürüme, ailelerin parçalanması, açlıktan ölmek, birbirine kenetlenmek, hor görülmek, dışlanmak, sömürülmek, işsizlik, işsizlik, işsizlik...

Köylerinde onlarca yılda kurdukları bir düzen vardır. Kızıldillerin sökülüp atıldığı topraklarda bir yaşam kurmuşlardır kendilerine. Başlarını soktukları bir ev, geçimlerini sağladıkları birkaç dönüm tarla, birkaç hayvandan oluşur ailenin yaşam alanı. Ekerler, biçerler, haftasonlarında diğer köylülerle biraraya gelerek dansederler, içki içince kavgaderler, bazen kavgada birbirlerini öldürürler... Yaşamlarında belirsizlik yoktur. Dedelerinin, babalarının yaşadıkları gibi yaşamakta, onlardan öğrendiklerini hayata geçirmekte, onların koyduğu kurallara çerçevesinde düzeni sağlamaktadırlar.

Ve bir gün kıyametin habercisi gelir. Bir yıl kuraklık olur; topraklarında yeterince ürün yetişmez, sıkıntılı günler yaşarlar. Birileri "bankaya gidin" der, "bankadan kredi alırsınız, seneye ürün iyi olunca borcunuzu ödersiniz." Akıllarına yatar bu öneri. Bankaya giderler, sahip oldukları herşeyi ipotek ederek kredi çekerler. Bir yıl sonra kabus başlar. Borçlarını ödeyememişlerdir ve banka evlerine, tarlalarına el koymak üzere harekete geçer.

Bu onlar için o kadar alışılmadık, o kadar akıldışı birşeydir ki, başlarına ne geldiğini bir türlü anlamazlar. Birileri artık topraklarını ekemeyeceklerini, evlerinde oturamayacaklarını söyler. Bir traktör, tarlalarını sürmeye, evlerinin duvarını yıkmaya başlar. Hukuk, mahkeme, borç gibi kavramlar onların yaşamlarında yoktur. Bu nedenle buldukları ilk çözüm tarlalarını ellerinden alan kişiyi vurup öldürmektir. Ama bakarlar, tarlalarını süren, karşı köyden bir tanıdıklarının oğludur ve "emir kulu"dur. Ona emri vereni araştırırlar; o da emri başkasından almaktadır. Peki ya ona kim emir veriyor; bir başkası. Ya o kimden emir alıyor; bankadan. Bankayı öldürmeyi düşünürler; ama banka insan değildir ki! Banka şirkettir, banka yönetim kuruludur, banka insan değildir, vurup öldüremezler.

Çaresizlik o anda ağır bir taş gibi yüreklerine oturur ve bir daha hiç kalkmaz.

Bu arada birileri sürekli el ilanları dağıtmaktadır. Küçük, turuncu renkli el ilanları... Kaliforniya'da meyve ve sebze bahçeleri olduğunu, bu bahçelerde çalışmak üzere çok sayıda işçi alınacağını ve dolgun ücret ödeneceğini duyurmaktadır bu el ilanları. Bir umut kıvılcımı oluşturur bu haber. Meyve bahçelerine gitme fikri oluşmaya başlar. Ailece yola çıkmaya karar verirler. Orada iş bol nasıl olsa. Ço-luk çocuk hep birlikte çalışacaklar. Zaten ağaçların gölgesi altında meyve toplamak da çok zevkli olsa gerek. Bir taraftan toplar, bir taraftan yerler. ("üzümleri sıkacağım, sularının yüzümden aşağı aktığını hissedeceğim")Kısa zamanda para biriktire-

bilirler. Bu para ile portakal bahçelerinin arasında küçük beyaz bir ev alabilirler (böyle bir resim görmüşlerdir). Burada tutunacakları hiçbir şey kalmamış; orada yeni bir hayata başlayabilirler.

İlk iş ev eşyalarını satmaktır. Alıcı hazır; köylülerin eşyalarını satmaya başladıklarını duymuş, şehirden gelmiştir. Pazarlık başlar. Alıcının verdiği fiyat çok düşüktür. Ve pazarlığın en keskin anında birden almaktan vazgeçer. Şaşırır köylüler. "Almaktan vazgeçti!" Artık düşük fiyata da razıdırlar, ama şimdi de alıcı ilgisizleşmiştir. Vahşi kapitalizmin dolandırıcı yüzüyle ikinci karşılaşmalarında da yenilen köylüler olur.

Sonraki aşama, bir araç satın almaktır. Çünkü Kaliforniya çok uzak... 1000 kilometre. Eşyalarını yükleyip ailece binecekleri bir araç almak dışında çareleri yoktur. Araç satışları bir başka dolandırıcılık alanıdır. Eskimiş, paslanmış, lastikleri yıpranmış, çoğu bozuk külüstür arabalar ve fahiş fiyatlar... Satıcı tecrübelidir ("üstelik yanında iki bidon benzin bedava!") Alıcılar ise bilgisiz. Araba kullanmayı bile satıcının yanındaki çırağın verdiği kısa bir dersle öğrenirler. Motor ve arıza konusunda tek bir kelime bilmeden düşerler yollara, arabadan bozulup kamyonu çevrilmiş külüstür araçlarla. Ve cangılın içine böylece girerler.

Bazıları daha ilk aşamada tökezler. Yolda arabaları bozulur. Kaportasını açarlar, metal yığınlar, borular, motorlar, onlar için hiçbirşey ifade etmemektedir. Bir tamirci bulmaları, tamirciye para vermele-ri ihtimali yoktur. O kadar yükte ve insanla başka bir arabaya binmeleri de pek olası değildir. Yol kenarına çekerler arabayı, yüklerini indirir, etrafına çömelirler.

Yollar arabalarla doludur. Hepsi de batıya, Kaliforniya'ya gider. Bütün ülke yollara dökülmüş gibidir. Amerika'nın yoksul orta kesimlerinden, zengin ve güneşli batı yakasına büyük bir akın başlamıştır. Yollarda her çeşit insan çıkar karşılarına. Mola verdikleri yol kenarlarında hemen kuruluveren dostluklar, kenetlenme ve dayanışma örnekleri, güçten düşenleri, umutsuzluğa kapılanları yeniden hayata döndürür. Yaşanan kaosu kara dönüştürmek, kapitalizmin kurallarına göre "oynayarak" bu durumdan faydalanmak isteyenler de az değildir. Benzin istasyonları için göçmenler, benzin almadığı halde bedava su ve tuvalet kullanan, ekmek dilenen, pis insanlardır. Geçmişte düzenli bir hayatı olan, karnı her zaman doyan, iyi çalışan, keyfince eğlenen köylüler, aşağılanmayı, dışlanmayı, pislikle ve hırsızlıkla suçlanmayı ilk olarak bu benzin istasyonlarında öğrenirler. Göçmen hayatının ilk ürünü budur: ikinci sınıf olmak!

Yollarda önce yaşlılar ölür. Toprağından koparılan yaşlılar, toprağından koparılan bitkiler gibi, fazla uzaklaşmadan ölüverirler. Çocuklar hastalanır. Gençler sabırsızlanır... Sadece en dirençli, en sağlam olanlar, orada kendilerini bekleyen dayanılmaz koşullara uyum sağlayabilecek olanlar ayakta kalır. Batıda herkese yetecek kadar iş, herkesin kurabileceği kadar hayat yoktur çünkü.

Kaliforniya, hayallerinden çok farklıdır. Öncelikle iş ya yok, ya da çok azdır. Çalışmak isteyen insan ise çoktur. Toprağına banka tarafından el konulan ve turuncu el ilanlarını gören insanların hepsi

Kaliforniya'ya göç etmişlerdir. Birkaç ay içinde eyalete gelen göçmen sayısı yüzbinlercedir.

İş mevsimlidir. Meyve olgunlaşınca-ya kadar tarlalarda yapılacak iş sınırlıdır ve az sayıda işçi ile bu işler yapılabilir. Meyve olgunlaştığında ise, birkaç gün içinde toplamak gerekir. Meyve bahçelerinin sahipleri, kendi bölgele- rindeki bütün işçi kamplarına haber salar. Ertesi gün bahçenin kapısında binlerce işçi toplanır, alınacak işçi sayısı ise sadece birkaç yüzdür. Ücret pazarlığı orada yapılır. Verilen ücret çok düşüktür. Öyle ki bütün bir ailenin 14 saatlik çalışmasının sonucunda tek öğün yemek parası kazanmaları, yaygın olmaktadır. Daha aç olanlar ise onların da önüne geçer. Bir somun ekmek için çalışmayı kabul edenlere işbaşı yaptırılır. Öyle çok işçi alınır ki, birkaç günde bitebilecek bir işin yarım güne kalmadan bittiği olur. Bir ağaca birkaç kişinin birden saldırdığı, birbirlerinden önce meyve koparmak için kavgaya ettikleri olur.

Patron için birşey değişmez. Toplanan ürün üzerinden para vermektedir, işçi sayısının çok olması işine gelir. Tartılar hilelidir, doğru tartmaz. Teslim ettiği her kilo için, işçinin de hesap yapması, kayıt tutması gerekir, yoksa patron mutlaka eksik hesaplar. Kimi zaman ödeme bile yapmaz patron. Birkaç gün sürecek bir iş sözkonusu ise, para yerine bakkal fişi verir. Kasaba uzak, bakkal ise meyve bahçesinin hemen yanındadır; bu nedenle herşey fahiş fiyatla satılır. Kazanılan paranın fişi, aynı gün bakaldan alınan yemeğe dönüşür. Para biriktirmek, geriye biraz ayırmak, çok küçük bir olasılıktır, ya da hiç yoktur. İş ise birkaç gündüktür. Meyvenin mevsimi bittiğinde iş de biter.

Göçmenler, meyve bahçelerinin yoğun olduğu yerlerde kurdukları kamplarda kalır. Kamplardaki barınaklar, yırtık bir çadır, çöplükten alınmış birkaç döküntü eşya, biraz mukavvadır. İçmek için bile su bulmak çok zor olduğu için yıkanmak, çamaşır yıkamak gibi şeyler, ancak şanslı olanların sahip olduğu bir lüktür. Açlık çok yaygındır. Yemek genel olarak un ve yağla yapılmış gıdalardan ibarettir. Onu bile bulmak çoğu zaman zordur.

Meyve bahçelerinin sahipleri, bu kamplara lüks arabalarıyla gelir ve iş olduğunu haber verir. Herhangi bir konuda, mesela ücretin ne olacağı konusunda biraz üsteleyen olursa, hemen şerif girer devreye. Zaten arabanın içinde bekliyordur. ("Dün falanca benzin istasyonu soyuldu, soygunu yapanlardan birinin eşgaline uyuyor senin yüzün") İtiraz eden arabaya bindirilir ve aylarca hapis yatmak üzere tutuklanır. Aslında hapiste yatmak bir yanı sıra iyi gibi görünür. Çünkü hapiste yemek vardır, su vardır, başının üzerinde bir çatı vardır. Ancak hapiste yatmak çocuklarının karnını doyurmaz. Bu nedenle göçmenler herhangi bir konuda patronlarla tartışmamaya, hatta olabildiğinde konuşmamaya çalışırlar.

Toprakları çok bereketlidir Kaliforniya'nın. Her çeşit sebze, meyve yetişir. Ama büyük bir bölümü ekili değildir. Toprakların etrafı çevrilmiştir, göçmenlerin içeriye girmesi engellenmiştir. Çünkü üretimin fazla olması, fiyatların ve karın düşmesine neden olur. Patronlar bunu istemez. Bu nedenle, sahip oldukları topraklarını hepsinde ekim yapmazlar. Bu

topraklar göçmenlerin aç gözleri için büyük bir işkencedir. (*"Ah bu toprakların küçücük bir köşesi benim olsaydı, ailem aç kalmazdı"*) Bazen bir göçmen, etrafı çevrilmiş boş bir toprağa gizlice girer. Onun küçücük bir bölümüne biraz tohum eker. Biraz patates, biraz havuç... Sahipleri farketmesin diye etrafına gelişigüzel otlar serper. Kilometrelerce öteden su taşır damla damla. Aslında sahipleri farkındadır, ama seslerini çıkarmazlar. Ta ki atılan tohum kök salmaya, ürün vermeye başlayıncaya kadar. İşte o zaman yine şerif girer devreye. Adamla-riyla beraber gelir, bahçedeki herşeyi söker, ezer, parçalar, orayı eken göçmenin umutlarıyla birlikte...

Bazen ürün çok olur. O zaman fiyatlar düşmeye başlar. Ürünü toplananın bedeli, satıştan kazanılacak paradan daha fazladır. Bu durumda, ürün tarlada çürümeye bırakılır. Ballı şeftaliler, üzüm, göz göre göre çürür, toprağa karışırlar. Çocuklar ağlayarak uzaktan seyrederek dallardaki meyveleri. Bazen de toplanır ürünler, kasalarla ırmağa dökülür. Bu malları aç işçiler toplamasın diye ırmağın kenarına silahlı muhafızlar dikilir. Bazen, portakallar, biberler kasalarla taşınıp meydana dökülür. Büyük bir portakal dağı oluşur kasabanın ortasında. Sonra üzerine benzin döker ve yakarlar. Aclar, dehşetten büyümüş gözlerle izler onları. O yiyecekler dağıtılsa, o boş arazilerin ekilmesine izin verilse, aç insan kalmayacaktır. Ama o zaman fiyatlar düşer, patronlar kar edemez. Kar, insan hayatından daha değerlidir, bu nedenle cayır cayır yakılır biberler, açların açlığını büyütür.

Yerli halkın onlara yaklaşımı da, sömürü çarkının genel yasalarına uygun olarak değişir. Önce acıma duyarlar onlara karşı. Sonra korku başlar. Açların gözbebekleri büyüyüp kanlandıkça, yerli halkın korkuları da büyür. Onların kendileri için tehlikeli olduğunu düşünmeye başlarlar. Acıma nefrete dönüşür. "Zavallı göçmenler", "pis hırsızlar" olur onların nezdinde. "Okiler" sözü, "Oklahamalı" kelimesinin kısaltmasıdır aslında, ama Kaliforniya halkının dilinde, Oklahoma'dan gelen göçmenler için söylenen ağır bir küfüre dönüşmüştür. Yerli halkın iş olanaklarını elinden alan, ücretleri düşüren, ekmeğe çalan, pislik içinde yaşayan bir guruh olarak görmeye başlarlar göçmenleri. Meyve bahçelerinin sahipleri ve kolluk güçleri bu tepkileri kolektif bir düşmanlığa dönüştürmek için uğraşırlar. Çünkü bu insanların korkularını kullanarak göçmenlerin rahat etmelerini, bölgeye yerleşmelerini, yaşam koşullarını düzeltmelerini engellemiş olurlar. Mesela bir bölgede meyve toplama işi bitmişse, ama buna rağmen göçmenler gitmiyorsa, yerli halktan topladıkları silahlı bir grupla, göçmenlerin kamplarını yakmaya gidebilirler.

Oysa "Okiler"in istediği tek şey çalışmaktır. İş isterler Okiler, karınlarını doyurmak, çocuklarını okula göndermek, portakal bahçeleri arasında küçük beyaz bir eve sahip olmak isterler. Ve önceki yaşamlarında son derece gururlu ve onurludurlar. Pislik ve açlık onların tercihi değildir. Yollara düşmek ve sefalet içinde yaşamak da. Sadece iş isterler.

Onlara söylenen bir başka küfür kelimesi ise "pis komünist"tir. İşçinin birisi ilk defa duymuştur bu kelimeyi; bu küfrü eden bahçe sahibine sorar "*komünist ne demek?*" Patron cevap verir: "*İşçiler 20 sente çalışıyorken, 30 sent istemek komünistlik-tir.*" İşçi şaşkın düşünür: "*O zaman ben de komünistim?!*"

Bu kadar ağır bir sömürü ve baskı, açlık ve sefalet, göçmenler arasında dayanışma ve kenetlenme duygularını güçlendirir. En büyük yokluklar içinde bile, ekmeğini paylaşan, duyduğu bir işi haber veren insanlar mutlaka çıkar. Dayanışmanın en güzeli ise devlet kampında yaşanmaktadır. Devlet kampı, göçmen işçiler için hazırlanmış bir barınaktır. Yol kenarlarındaki pisliğin ve hastalığın kol gezdiği paçavra kamplardan çok farklıdır devlet kampı. Sıcak su vardır, tuvalette tuvalet kağıdı vardır, ye-

mek yapılacak, çamaşır yıkanacak alanlar vardır. Başlangıçta kimi sıkıntılar yaşanmış, ama sonrasında örgütlenmiştir devlet kampında yaşayanlar. Büyük bir dayanışma gelişmiştir aralarında. Kampın yönetimi kampta kalanların elindedir. Kampta kalanların seçimiyle belirlenen komite, yine seçimle değişir. Komite her yeni gelenle ilgilenir, açlık çekenlere belli miktarda para yardımı yapar, iş bulmada yol-yöntem gösterir. Cumartesi günleri dans vardır kampta; tüm sorunlarını bir kenara bırakarak, büyük bir coşku içinde eğlenir kamptaki işçiler. Polis giremez bu kampın içine. Ama içeride hiçbir sorun da çıkmaz. Komite bütün düzeni, asayişini sağlar, kurallar konur ve hep birlikte uyulur. (*"Polisin olmadığı yerde sorun da çıkmıyor. Acaba sorunları da polis mi çıkarıyor?"*) Kampın tek kusuru, kapasitesinin sınırlı olmasıdır. Sadece belli sayıda insan kalabilir, daha fazlasına yer yoktur. Zaten bölgedeki iş bittiğinde, kamptakiler de ayrılmak, başka bölgelere gitmek zorundadır.

En ağır koşullar altında, kadınların yaşadığı değişim çok şaşırtıcıdır. Kuru lu düzende, evin reisi erkek olarak belirlenmiştir. Kendi topraklarında, kendi evlerinde yaşarken, herkes bu düzene bir biçimde uyum sağlamıştır zaten. Ama yola çıkıldığı andan itibaren, kadının içinde gizli olan güç uyanır, harekete geçer. Baba yeni karşılaştığı durumlar karşısında çaresiz, etkisizdir. Sorunlar çıktığında nasıl çözeceğini bilemez. Kadının ise, sınıflı toplum öncesine dayanan onbinlerce yıllık yönetme tecrübesi ve tarihsel birikimi, bütün görkemiyle çıkar ortaya. En zor durumlarda sağduyusuyla en doğru kararları anne alır. Ailenin parçalanmamasını, birarada kalmasını sağlayan, annenin gizli otoritesi, güçlü kararlılığıdır.

Yer yer küçük grevler, direnişler de yaşanır. Bir tarafta büyük bir açlık varken, grev kırıcıların olması kaçınılmazdır. Buna rağmen grev ve direnişlerin etki alanı büyümeye başlar. Giderek daha fazla insan, ne yapmak gerektiğini sorgulamaya, birşeyler anlatan kişileri dinlemeye başlar. Gelecek büyük sınıf savaşlarının habercisidir bu arayışlar ve direnişler.

* * *

Amerikalı yazar John Steinbeck, bu kitabında tarımda tekelleşmenin hız kazandığı, küçük üreticilerin topraktan koparılıp yollara savrulduğu, açlığa ve sefalete mahkum edildiği bir dönemin hikayesini anlatır. Asıl olarak Joad ailesini merkez alır, ama anlattığı milyonlarca insanın ortak hikayesidir. Vahşi kapitalizmle ilk defa karşı karşıya kalan, kapitalist sömürü araç ve yöntemlerinin yabancı olan insanların çaresizliğini anlatır bu romanda. Ama bu aynı zamanda bir öğrenme sürecidir de. Zaten Bitmeyen Kavga adlı romanında da, bu sürecin bir sonraki aşamasını, mevsimlik işçilerin örgütlenme ve direniş günlerini anlatmaya geçer.

Onun anlattığı koşullar bizim de yabancımız değildir. Bizim ülkemizde de köylüler, kimisi ekonomik nedenlerle, kimisi ise devletin baskısından dolayı

köylerinden kopartılmış, kitleler halinde şehirlere yığılmışlardır. Her ilkbaharda yollara dökülür, ürün takvimine göre fındık toplamaya, oradan çay toplamaya, oradan pamuk toplamaya... ortalama altı aylık bir maratona başlarlar. Ordu, Adapazarı, Adana, Malatya... Tarım üretimi gelişkin her ilde mevsimlik işçilerin izleri vardır. Ve onlar da yerli halk tarafından aşağılanır, küçümsenir, düşman olarak görülürler. Yollarda ölüm, kaldıkları yerlerde her türlü hastalık onlar içindir. En ağır koşullarda ve en düşük ücrete çalışır, çalıştıklarının bir kısmının aracılık yapan elçiye kaptırır, doğru düzgün para kazanmadan evlerine geri dönerler. Yoksulluk ve çaresizlik, onları bir sonraki yıl yeniden yollara dökectir. Çözüm ise örgütlenmekten, güçleri birleştirmekten, sömürü çarkına karşı birlikte mücadele etmektir.

Fındık işçilerine ırkçı uygulama

Hasat mevsiminin gelmesiyle birlikte tarım işçileri de çalışacakları çiftliklere ulaşmak için yine kamyon kasalarına doluş-tular. Son dönemlerde trafik kazalarındaki toplu ölümlerle adla-rını sıkça duyduğumuz tarım işçileri bugünlerde de uğradıkları ırkçı uygulamalarla karşımıza çıkıyor. Yoksulluğun pençesinde kıvranan fındık işçilerine Ordu Valiliğinin almış olduğu karar-lar, Hitler zamanındaki ırkçı politikaları hatırlatıyor.

Geçen yıllarda alınan benzer kararlar yüzünden yaşanan can kayıplarından ders almayan Ordu Valiliğinin bu yıl almış oldu-ğu kararlar şöyle:

✓ Fındık toplamak için gelecek tarım işçile-rinin kente gelmeden önce kimlikleri güvenlik güçlerine verilerek GBT sorgulaması yapılacak.

✓ İşçiler çalışacakları yeri İl Tarım Müdürlü-ğü ve Ziraat Odası Başkanlığı'na bildirecek.

✓ Ayrıca işçilerin hangi bölgeye gidecekleri, kaç gün kalacakları da tutanağa işlenecek.

✓ "Şüpheli ve hastalıklı" görünen işçi derhal güvenlik güçlerine bildirilerek hakkında yasal iş-lem yapılması sağlanacak.

✓ İşçi temsilcileri bu kurumlardan alacakları çalışma belge-si karşılığında işçi getirebilecekler, gelen işçiler de herhangi bir yerde toplanmadan, doğrudan çalışmak üzere anlaşma yaptığı yere gidecek.

✓ Valiliğin almış olduğu karara göre, işçilerin kent ve ilçe merkezlerine inmesi de yasak

Büyük çoğunluğunu Kürt işçilerin oluşturduğu fındık toplayıcıları, sırf kimlikleri yüzünden "potansiyel terörist" muamele-si görüyor ve bu ayrımcılığı başlatan devletin kamu kurumları oluyor.

Benzer bir uygulamanın Trabzon Valiliği tarafından da baş-latılmış olduğu iddiaları üzerine, Trabzon Valiliği bu iddiaların gerçekdışı olduğunu belirtti.

İşçilerin gıda yardımı, temiz su ve tuvalet gibi en doğal ihti-yaçlarını karşılayacak taleplerine karşılık belediyeler duyarsız kalırken, işçilere sadece emniyet görevlileri "ilgi" gösteriyor. İşçilerin kaldıkları yerlerin yakınlarına mobil polis merkezi ku-ruluyor.

Ordu Valiliğinin fındık işçilerin karşı almış olduğu karara Fındık-Sen Genel Başkanı Kutsi Yaşar, yazılı bir açıklama ile tepki gösterdi. "Yılın 6-7 ayında evlerinden ayrı, yurdun dört bir yanında hasat yapan, alınteri döken tarım işçileri, yaşadıkları onlarca sorun yanında bir de potansiyel suçlu muamelesi gör-mektedirler" dedi. Yaşar, "Fındık Üreticileri Sendikası olarak yurdumuzun dört bir yanında alınteri döken, emek harcayan in-sanımıza ırkı, dili, dini, rengi ve kökeni ne olursa olsun farklı uygulama yapılmaması ve insanca yaşam koşullarının sağlan-ması için mücadele etmenin hepimiz açısından bir yurttaşlık gö-revi olduğunu hatırlatmak isteriz" diyerek açıklamasını bitirdi.

Sermaye sahiplerinin bu tür saldırılarından korunmanın tek yolu, bilinçli ve örgütlü bir mücadele yürütmektir.

Şeriat-darbe kutuplaşmasında DEVRİMCİ PERSPEKTİFİ YİTİRMEMEK

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) merkezi yayın organı "İhtilalci Komünist"ın Haziran 2008 tarihli 64. sayısının başyazısını güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

sorunu çözmeye çalışmakta; diğer yandan Lübnan'da Hizbul-lah'ı, Filistin'de Hamas'ı etkisizleştirme çabasına girmektedir.

Bütün bunların başarılabilmesinde Türkiye'ye önemli bir rol düşmektedir. İsrail-Suriye konusunda arabuluculuğa Türkiye sunmuştur örneğin. Aynı şekilde AKP hükûmeti, Hizbullah ve Hamas'la gizli-açık görüşmeler yapmaktadır.

ABD açısından en kritik mesele, Türkiye-Irak ilişkisi-dir. Kuzey Irak'ta Kürt Federe Devleti'nin oluşumuyla birlikte gerilen ilişkileri son aylarda tamir etmeye çalışmaktadır. Geçtiğimiz aylarda "sınırötesi operasyon"a destek

vermesi, Kerkük referandumunu erteletmesi, Irak pazarından kimi kırıntıları vermesi vb. ile bu konuda önemli bir mesafe almış bulunmaktadır. Bunun son noktası, Başbakan Erdoğan'ın Irak ziyaretidir. Bu ziyaret ile alınan mesafe resmiyete kavuşacak, uzun süredir sorunlu olan Türkiye-Irak (Türkiye-Güney Kürdistan) ilişkisi düzelmiş olacaktır. Bu yüzden bir dönem gerilen Türk-Amerikan ilişkisi de eskisinden daha güçlü bir şekilde yeniden inşa edilecektir.

ABD'nin planları böyledir. İşbirlikçilerini de bu plan dahilinde harekete geçirmiştir. Elbette diğer emperyalist güçler de bu planı bozmak için atağa kalkmışlardır. Mart ayında AKP'nin kapatılması, ardından "Ergenekon soruşturması" adı altında iki kesimin birbirinin boğazına sarılması, bütün bu gelişmeler üzerinedir. AKP'nin yaptığı son hamle ise, tam da Başbakanın Irak ziyareti öncesine getirilmiştir. ABD ve işbirlikçileri, İran savaşı başlamadan önce önlerini temizlemek istemekte, hasımlarına ağır darbeler vurarak yollarını açmaya çalışmaktadırlar. Irak işgali öncesinde olduğu gibi bir "tezkere kazası" ABD'nin tüm hesaplarını alt-üst edebilir. O yüzden de bu kez işi baştan sıkı tutmaktadır.

Burjuva klikler arasındaki savaşın son aylarda böylesine keskinleşmesi, İran savaşı başta olmak üzere Ortadoğu'daki emperyalist hegemonya savaşıdır. Bu savaşın İran ayağı, saflaşan emperyalist blokları daha açıktan karşı karşıya getirmektedir. ABD'nin İran'a açacağı savaş, üçüncü dünya savaşının da açık göstergesi olacaktır.

Bugün ülkemizde cereyan eden "laik-dinci" kavgasına, bu geniş perspektiften bakmak gerekmektedir. Aksi halde sadece bize gösterilmek isteneni gör-

AKP sıkıştığı bir dönemde, kendisine daha yakın duran Al-bayrak, Çalık gibi gruplara öncelik vermiş, onların çıkarları doğrultusunda yasal düzenlemeler yapmıştır. Ve bu durum aynı pazar alanlarına oynayan diğer tekelleri kızdırmıştır. Uzan'ların AKP hükûmeti eliyle nasıl çöktildiği, buna karşın farklı tekellerin nasıl önünün düzlendiği kimse için sır değildir. Dolayısıyla AKP ve onun arkasındakilerin, kimi zaman dini, kimi zamansa demokrasiyi kalkan yapmaları, esasında ekonomik çıkar kavgasının üstünü örtme çabasıdır. Gerçekte onların da dini-imanı paradır. (...)

(...) Bir tarafta ABD ve AB, diğer tarafta Rusya ve Çin'in bulunduğu emperyalist bir kampaşma vardır. Yeni emperyalist paylaşım savaşı, bu kamplar arasında cereyan etmektedir. Türkiye gibi bu savaşın merkezinde bulunan bir ülkede, hangi kamp hegemonyasını tam anlamıyla kurarsa, önemli bir üstünlük sağlamış olacaktır. Bu hegemonya savaşı, doğal olarak işbirlikçileri aracılığıyla yürütülmektedir. Son yıllarda burjuva klikler arasındaki çelişki ve çatlıkların iyice büyümesi ve savaşın bu denli açık ve kıran kırana sürmesi, emperyalist kapışmanın boyutunu, bu kapışmada Türkiye'nin önemini ortaya koymaktadır.

Son aylarda "şeriat" ve "darbe" söylentileriyle iki tarafın da kılıçları çekmesi, Ortadoğu'da hüküm süren emperyalist savaşla, onun bugünkü aşamasıyla doğrudan bağlantılıdır. Bilindiği gibi Kasım ayında ABD'de seçimler olacaktır. Orada hükûmetler, iki büyük parti, Demokrat ve Cumhuriyetçiler arasında el değiştirmekte, sözde demokrasi böyle işletilmektedir. İki dönemdir işbaşında olan Cumhuriyetçi Bush hükûmeti, gerek savaş, gerekse ekonomi politikasıyla yıpranmış durumdadır. O yüzden de bu seçimlerde Demokrat Parti'nin ve onun adayı Obama'nın kazanma ihtimali yüksektir. Obama ise, savaş karşıtlığı üzerinden seçim propagandasını yapmaktadır. Oysa Amerikan dış politikası, partilerin üzerindedir. Üstelik ABD'nin içine düştüğü durum, hegemonya savaşını kaçınılmaz kılmaktadır. O yüzden seçimleri kim kazanırsa kazansın bu savaşı sürdürmek zorunda olacaktır. (...)

ABD seçimlerine günler kala, son dönemini yaşayan Bush'un İran'a dönük bir saldırı başlatma olasılığı yüksektir. Böylece yeni başkanın kucagina İran savaşını da bırakacak, onun daha baştan yıpranmasını önlemiş olacaktır. İsrail'in artan tehditleri ve son tatbikatı, bu hazırlığın bir parçasıdır. ABD, İran'ı yalnızlaştırma politikası izlemektedir, bunun için de Ortadoğu'da İran'ın dayandığı güçleri elimine etmeye çalışmaktadır. Bunun başında Suriye'yi İran'dan koparmak, en azından nötrleştirmek vardır. İsrail ile Suriye arasında çatışma konusu olan Golan tepelerindeki

burjuva kliklerin, kitleleri arkalarına almak için ileri sürdükleri demagojiden ibarettir. Bir başka ifadeyle bu saflaşmaya uydurdukları ideolojik kılıftır.

Başından beri, bu saflaşmanın arkasında, emperyalistlerin hegemonya savaşı olduğunu söylüyoruz. 11 Eylül saldırısıyla ABD'nin başlattığı yeni emperyalist savaşın, dünya ölçeğinde oluşturduğu kampaşmanın, ülkemizdeki işbirlikçilerine yansıma biçimi olduğunu vurguluyoruz. Bir yanda ABD-AB ve onun işbirlikçileri var; ki bunlar, bugün için AKP hükûmetini desteklemektedirler. Diğer yanda Çin-Rusya bloku var ve bunların ülke içindeki işbirlikçileri de, AKP hükûmeti ve arkasındaki güçleri hedefe çakmış durumdadalar...

"Ergenekon soruşturması" kapsamında gözaltına alınıp tutuklananlar, ABD ve AB'ye karşı olup, "yönümüzü Doğu'ya dönmeliyiz" diyenlerdir. Başta Doğu Perinçek olmak üzere İşçi Partisi yöneticilerinin açıklan Çin-Rusya blokunu destekledikleri bilinmektedir. Ve bunların ordu içinde uzantıları olduğu da açıktır. Örneğin eski genelkurmay başkanlarından Hüseyin Kıvrıkoğlu, görevde bulunduğu süre içinde ABD'ye hiç gitmezken, Rusya ve Çin genelkurmayı ile ilişkileri geliştirmiştir. Hatta Rusya ile 2020 yılında başlayacak "stratejik ortaklık" anlaşmasını imzalamıştır. Aynı Kıvrıkoğlu, kendinden sonra göreve atanacak olan Hilmi Özkök'ü "irticaya karşı yumuşak" diye niteleyip, genelkurmay başkanı olmasını istememiş, onun için "marangoz hatası" diyebilmiştir. Buna karşın ABD'nin Irak işgali döneminde genelkurmay başkanı olan Özkök, aynı dönemlerde işbaşına gelen AKP hükûmetiyle birlikte ABD'nin Ortadoğu politikasını yaşama geçirmek için var gücüyle çalışmıştır.

Klikler arası it dalaşının keskinleşmesiyle, bu gerçekler çok daha açık biçimde ortaya çıkmakta ve burjuva medyada yer almaktadır. Bu ifşaatlarda da görülmektedir ki, ordu da kendi içinde bölünmüş durumdadır. Devletin diğer kurumlarında olduğu gibi orduda da çeşitli emperyalist güçlerle bağlantılı işbirlikçiler bulunmaktadır. O yüzden yaşanan çelişkiyi; AKP ile ordu arasında cereyan ediyormuş gibi yanıtsmak, AKP ve ordunun kendi içinde ayrı bir blok olduğunu sanmak ve daha da önemlisi bunların arkasındaki emperyalist güçleri görmemek; çarpıtma ve kitleleri aldatma değilse, en hafifinden siyasal körlüktür. Ne yazık ki, bu yanlış birçok devrimci hareket yapabilmektedir. Oysa ordu içindeki çelişki ve çatlıklar, artık iyice su yüzüne çıkmıştır.

AKP içinde bile çatlıklar vardır. AKP, ABD işbirlikçisi bir partidir, fakat onun da kendi içinde kanatları vardır ve çelişkilerin keskinleştiği yerde bu kanatlar ortaya çıkmaktadır. (...)

Saflaşmanın arkasındaki asıl güç ise; emperyalistlerdir ve onların işbirlikçisi, burjuvalar ile büyük toprak sahipleridir. Ve bunlar, sadece kendilerine "Anadolu Kaplanları" diyen ya da"yeşil sermaye" olarak geçen sonradan yetme burjuvalarla sınırlı değildir. ABD işbirlikçisi burjuva kesimler AKP hükûmetini desteklemişlerdir. Bunların içinde Koç, Sabancı gibi büyük tekel grupları vardır. Ne var ki son dönemde Doğan ve Koç'larla AKP hükûmetinin arası açılmıştır. Bunun da altında ekonomik çıkarları yattığı ortadadır.

Burjuva klikler arasındaki çelişki ve çatışmalar, AKP'nin kapatılması ve Ergenekon soruşturması üzerinden şiddetlenerek sürüyor. Özellikle orgeneral rütbesinde iki emekli subayın tutuklanması, dinci-laik şeklindeki bölünmeyi ve kutuplaşmayı daha da keskinleştirdi. Önümüzdeki aylarda AKP'nin kapatma davasının sonuçlanması ve 30 Ağustos'taki Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısı, bu kutuplaşmayı sokaklara taşıyabilir. Her iki kesim de kılıçlarını çekmiş vaziyette, vurucu darbeyi indirecek günü bekliyor. Ve her iki kesim de kitleleri arkasına alabilmek için tüm kozlarını oynuyor.

Her ne kadar klikler savaşı "hukuk" üzerinden yürüyor görünse de, başta medya olmak üzere düzenin tüm kurumlarını kapsıyor. Emniyet, istihbarat, ordu, yargı, bürokrasi, üniversiteler, medya vb. tüm kurumlar kendi içinde ikiye bölünmüş durumda. Halkı da ikiye bölmeye, birinden birine taraf olmaya zorluyorlar. Bir taraf "şeriat gelecek" korkusu, diğer taraf "darbe olacak" ürküntüsü ile kitleleri yedeklemeye çalışıyor. Ve son aylarda bu yönde önemli bir mesafe aldıkları söylenebilir. Özellikle son operasyonların ardından kitleler, hemen her yerde bunları konuşup tartışıyor. Aynı fabrikada çalışan, aynı mahallede oturan, benzer çalışma ve yaşam koşullarını paylaşanlar, AKP ya da ordu taraftarı olabiliyor.

Durumu daha vahim kılan ise, bu çarpık saflaşmaya kendine devrimci, demokrat, ilerici diyen kişi ve kurumların dahil olmasıdır. Saflaşma başladığı günden beri, TKP, HKP gibi reformist partiler "laik" ya da "ulusalci" diye anılan kesimden yana tavır alarak, tüm eylemlerinin merkezine AKP hükûmetini çakmışlardı. DTP'den ÖDP, EMEP'e kadar uzanan genişçe bir kesim ise, "darbe" karşıtlığı üzerinden AKP'den yana bir tutum almıştı. Çeşitli devrimci örgütler de bu eğilimin içine girmişlerdi. Şimdi çatışmaların şiddetlenmesi, devrimci-demokrat kesimler arasında baş gösteren ayrışmayı, daha da büyütecek ve keskinleştirecektir. Bunun kitlelere yansıması çok daha tehlikeli boyutları doğuracaktır. Daha şimdiden Alevilerin önemli bir kısmı "şeriatı karşı", "laik-ulusalci" kesime yedeklenirken, Kürtlerin önemli bir kısmı ise "darbecilere karşı", "dincilerin" yanında yer alabiliyor.

Böyle bir ayrışmanın bir sonraki adımı, her kesimin taraftarlarını sokağa dökmesidir ki, bu gerici bir iç savaşı tetiklemek demektir. Gerici bir iç savaşın yaratacağı tahribat ise, kolay kolay silinmeyecek izler bırakır. "Lübnanlaşma" ya da "Balkanlaşma" olarak bilinen bu emperyalist politika, bir ülke içindeki her tür ayrışmayı kaşıyıp, düşmanlaştırma ve birbirine kırdırma politikasıdır. Ezilen ulus ve toplulukları, ezilen mezhepleri sadece ezen ulus ve mezheplerle değil, birbirleriyle de karşı karşıya getirmektedir. Bu durum, işçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve mezheplerin daha da ezilmesi ve sömürülmesine yol açmakta, sadece ve sadece emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin, savaş vurguncularının işine yaramaktadır. "Böl-parçala-yönet" politikasının, egemenlerin yüzyıllardır uyguladığı bir yönetim şekli olduğu bilinir. Savaş yıllarında ise, bu politikaya daha sık başvurmaktadırlar. O yüzden de son yıllarda burjuvazi, halkları adeta atomlarına kadar parçalama stratejisi izlemektedir.

Ülkemizdeki saflaşmayı "dinci-laik", "şeriatçılar-darbeciler" şeklinde görmek, bunun da AKP hükûmeti ve ordu arasında geçtiğini düşünmek, görüngülere kanmaktır ve son derece yanıltıcıdır. Dindarlık, demokratlık ya da laiklik, ulusalcılık gibi argümanlar,

Yeni bir emperyalist savaş sürecine girdiğimiz bu dönemde, ne yazık ki, ne Sovyetler Birliği gibi bir sosyalist ülke, ne de Bolşevik Parti gibi güçlü bir yeraltı örgütü var. Ancak bu büyük partiyi ve ülkeyi yaratan da, en karanlık dönemlerde ML'nin ışığını yitirmemesi ve bu ışığı kitlelere taşımasını bilmesidir. Bize düşen görev de budur. Burjuvazinin kitleleri "şeriat" ya da "darbe" korkusuyla kendisine yedeklemesine izin vermemektir. Bu konuda devrimci demokrat kesimlerde yaşanan kafa karışıklığını gidermek, ML doğruları yaymaktır.

Komünist ve devrimcilerin, emperyalist savaş dönemini devrim ve sosyalizmin zaferiyle taçlandırmalarının bir diğer nedeni ise, savaşa ve faşizme karşı olan tüm güçleri birleştirmeleri ve savaştırmalarıdır. Şu ya da bu emperyalist bloka yedeklenmeden, başımsız bir devrimci hat çizmişler ve bu hattı güçlendirmişlerdir. Kitleleri "kırk katır mı, kırk satır mı" seçeneksizliği ile ortada bırakmamışlar, devrimci bir seçenek de olduğunu göstermişler ve bu seçeneği ayrı bir odak olarak büyümüşlerdir.

O halde görevimiz ilkin, bu kaotik ortamı aydınlatmak, görünenin arkasında yatan gerçekleri açığa çıkarmak ve bunları kitlelere yaymaktır. Bunun için çeşitli yol ve yöntemleri devreye sokmaktır. Çok yaygın biçimde sözlü-yazılı ajitasyon ve propaganda araçlarını kullanmak, kitlelerin bulunduğu her yerde bu gerçekleri bıkıp usanmadan anlatmaktır. İkinci olarak da; başta devrimciler olmak üzere savaşa ve faşizme karşı tüm güçleri birleştirmek, sınıf mücadelesini yükseltmektir. Şu anda yapmaya çalıştığımız da budur.

Yeni emperyalist savaş, işbirlikçileri aracılığıyla gerici iç savaşları tetiklemektedir. Halkların bu oyuna gelmesini önlemek ve gerçek kurtuluşu sağlayabilmek, bu iki temel görevde alacağımız mesafeye bağlı olacaktır. Tarih, egemenlerin it dalaşına şu ya da bu şekilde yedeklenen kişi ve kurumları lanetleyecektir. Ancak böyle bir dönemde devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeyi başaramayanları da affetmeyecektir.

Bugün böylesi bir tarihsel sorumlulukla karşı karşıyayız. Ak ile karanın, doğru ile yanlışın çatıştığı, ihanet ve teslimiyet ile direniş ve mücadelenin kendini tüm çıplaklığı ile ortaya koyduğu bir süreçtir bu. Böyle anlar her kişi ve örgüt açısından gerçek rengini açığa vuran bir turnusol işlevi görür. Zor dönemleri ML perspektif ve direniş çizgisiyle başarılı bir şekilde atlatan ihtilalci komünistler, bu süreçten de alınların aklıyla çıkmasını başaracaktır. Ancak sadece doğruları söylemek ve sınırlı güçleriyle savaşmak yetmemektedir. 12 Eylül süreci bunu ortaya koymuştur.

Devrimci kopuşumuzdan bu yana, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerin boyutunu ve bunun ülkemize yansımalarını ortaya seriyoruz. 11 Eylül saldırısından sonra gerçekleşen I. Kongremizde, yeni bir emperyalist savaşın öngününde olduğumuzu somut veriler ışığında ortaya koymuştuk. Bu değerlendirmeler, her somut gelişme ile kanıtlanmış durumda. Ne var ki bu doğru öngörüler, dahası varolan gücümüzle yaptıklarımız, durumu değiştirmeye yetmiyor. O halde her Bolşevik, bugüne dek yaptığının çok üzerine çıkmakla karşı karşıyadır. (...)Önümüzdeki büyük alt-üst oluşa bugünden hazırlanmak, bu görüşler doğrultusunda daha yoğun bir faaliyeti ve çabayı gerektirmektedir.

Burjuva kliklerin çatışmasına ilişkin KAFA KARIŞIKLIĞI SÜRÜYOR

Burjuva klikler arasında yaşanan ve giderek şiddetlenen klik çatışması, kendine “devrimci”, “sosyalist” diyen kesimler içinde farklı değerlendirmelere konu olmaya devam ediyor. Son olarak Ergenekon operasyonunda “6. dalga” olarak ifade edilen gö-zaltılar üzerine, bu değerlendirmeler yeniden ortalığı kapladı. Reformist kesimlerde burjuva kliklerden birine yedeklenme çok daha açık görülürken, kimi devrimci kesimlerde daha örtük ve temkinli yaklaşımlar var. Fakat bu klikleri tanımlama, arkasında yatan güçleri deşifre etme, aralarındaki çatışmanın gerçek nedenini ortaya serme konusunda kafa karışıklığı halen sürüyor. Elbette bu, ideolojik/siyasal bir bakış sorunu. Somut durumda ise, emperyalizme, işbirlikçilerine, onlar arasındaki ilişkiye bakışta düğümleniyor. 11 Eylül sonrası başını ABD emperyalizminin çektiği yeni bir emperyalist hegemonya savaşına girildiğinin, bunun emperyalistler (dolayısıyla işbirlikçileri) arasındaki çelişkileri, çok daha şiddetli hale getirdiğinin görülememesi de, önemli bir rol oynuyor.

Kliklerden birine yedeklenenler

Reformist kesimler arasında burjuva kliklerin çatışmasını iki ayrı uçtan değerlendirip taraf olanların başını, bir yanda TKP, diğer yanda ÖDP çekiyor.

TKP, burjuva klikler arasındaki kapışmada başından beri “laik-ulusalci” kesimin yanında saf tuttu. Faaliyetlerinin merkezine AKP hükümetini oturttu. Son aylarda “AKP’yi istemiyoruz!” kampanyası ile bunu daha ileri taşıdı. Ergenekon operasyonunun son dalgasında, tutumunu çok daha net biçimde ortaya koydu.

6 Temmuz’da İstanbul’da gerçekleştirdiği mitingde konuşma yapan **Aydemir Güler**, açıkça “TKP bu kavgada taraftır” diyordu. Bunu da “ileriyeye, eşitliğe, özgürlüğe, adalete, barışa ulaşabilmek için daha önceki ilerlemelerin korunması... bu ilerlemelerin yok edilmesine karşı konum alınması” şeklinde gerekçelendirdi. “AKP’nin temsil ettiği cephe, Türkiye’yi geriye götürmektedir... Bu bir karşı-devrimdir. Bağımsızlık ve çağdaşlaşma iddiasını sürdüren Türkiye’nin ortadan kalkması demektir” diye ekledi.

AKP’nin dinci-gerici karakteri ortadadır. Ne var ki bu, “laik-ulusalci” kesimin ilerici olduğu anlamına gelmez. Bunların “laik”liği ve “ulusalci”liği demagogik olması bir yana; “ulusalci”lığın, yani burjuva-milliyetçiliğin, emperyalizm aşamasıyla birlikte, ilerici niteliğini çoktan yitirdiği, gericileştiği, sadece teorik olarak değil, pratik olarak da defalarca kanıtlanmıştır. Şu anda “Ergenekon” kapsamında yargılanan kişilerin sicilini bakmak bile, bu kesimlerin ne kadar “ilerici” olduğunu ortaya koyar. Yıllarca devrimcileri ihbar etmiş ve son dönemde şovenizmin bayraktarlığına soyunmuş Doğu Perinçek mi “ilerici”dir? Yoksa başta Kürt illeri olmak üzere ülkenin dört bir yanın-

da
kontra ey-
lemleri örgüt-
leyen eli kanlı ge-
neraller mi?

TKP, Ergenekon operasyonunu “Türkiye Cumhuriyeti’nin tasfiyesi” olarak görmekte ve açıkça TC’nin savunusunu üstlenmektedir. Bu, bırakalım devrimciliği, yurtseverliği, demokratlıkla bile bağdaşmaz. Bugünkü TC, emperyalizme bağımlı, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin egemenliğinde ve faşist bir karakterdedir. Buna karşı mücadele etmeden ne yurtsever olunur, ne de anti-faşist!

TKP’nin karşı cephesinde ise ÖDP saf tutmuş durumdadır. ÖDP de başından beri, bu çatışmayı “AKP-ordu” şeklinde görmüş, AKP’nin AB’ye girme çabalarını “demokratik açılım” olarak değerlendirmiştir. Ergenekon operasyonunu da “demokratikleşme adına büyük bir adım” olarak niteleyip desteklemektedir. 1 Temmuz gö-zaltıları öncesinde AKP’ye yakın kesimler tarafından başlatılan ve operasyona kitle desteği yaratmayı amaçladığı belli olan “Darbeye Dur de!” yürüyüşlerine, DTP ve SDP’nin yanı sıra ÖDP de katılmıştır. “Darbeye karşı 70 milyon adım” diye başlayan bu kampanyanın, son tutuklamaların ön hazırlığı olduğu çok net biçimde açığa çıkmış bulunmaktadır. Fakat bundan ÖDP’nin rahatsızlık duyması söz konusu değildir. **ÖDP Başkanı Ufuk Uras**’ın son tutuklamalar üzerine yaptığı açıklama da aynı doğrultudadır çünkü.

“Yaşanan süreçten kim rahatsızlık duyuyorsa yakalanmıştır. Mutlaka doğru veya dolaylı bağlantıları vardır. Demokrasiyi savunmaktan kimse rahatsızlık duymamalı.” Tek itirazı, operasyonun emekli generallerle sınırlanmış olmasıdır. Onun için operasyonunun görevde olanları da kapsamasını istemekte, konunun mecliste görüşülmesi için imza toplamaktadır. Fakat AKP’li milletvekilleri, Uras’ın bu önermesine imza bile vermemişlerdir.

AKP’nin bırakalım demokratiğini, Ergenekon operasyonunu derinleştirme yönünde bir çabası olmadığı, bu olayda bir kez daha görülmüştür. Hal böyleyken “demokrasi” adına AKP’yi desteklemek, destekleyenlerin “demokrasi” anlayışını da ele vermektedir.

Devrimci kesimlerin yalpalamaları

Reformist partilerin şu ya da bu kliğe yaslanmaları ya da onların değirmenine su taşımaları, çok şaşırtıcı bir durum değil kuşkusuz. Düzen içi mücadele anlayışları, parlamenterist yaklaşımlarıyla, zaten buna açıktır. Bir de üzerlerinde devrimci bir basınç hissetmiyorlarsa, çok daha rahat davranabiliyorlar. Ne yazık ki, bırakalım reformizmin üzerinde basınç oluşturmaya, onlardan etkilenen kimi devrimci yapılar var. Burjuva klikler arasındaki çatışmaya yaklaşımda da bu etkilenme, net biçimde görülüyor.

Örneğin **Atılım**, 12 Temmuz 2008 tarihli sayısında “**ERGENEKON YETMEZ, KONTRGERİLLA DAĞITILSIN!**” manşetini atıyor. Yani “yetmez”ciliğine devam ediyor. Hatırlanacaktır Atılım, AB’ye uyum yasaları parlamentodan çıktığı zaman da “*Biraz özgürlük yetmez!*” manşetini atmıştı. “Yetmez”le vurgulanan; aslında yapılan iyi şeylerin olduğu, fakat bunların yetersiz kaldığıdır. Zaten yazıların içeriği de böyledir. “Biraz Özgürlük Yetmez!” manşeti atılan sayıda Atılım, AB emperyalistlerinin isteği doğrultusunda çıkarılan Kürtçe yayın ve idamın kaldırılmasını, “*fay hattının kırılması*”, “*Türk burjuva devletin kuruluş felsefesinde, ideolojik dokusunda anlamlı bir gedik*” (10 Ağustos 2002) olarak değerlendirmiştir. Aradan geçen sürede ne “fay hattında kırılma” yaşanmış, ne de “anlamlı bir gedik” açılmıştır. Ne var ki, AB’nin özgürlük getireceği savının egemenler tarafından bilinçli bir şekilde körüklendiği bir dönemde Atılım, AB ve özgürlük kavramlarını yan yana getirebilmiştir.

Şimdi benzer bir durumu Ergenekon operasyonunda görüyoruz. Tıpkı AB uyum yasaları gibi Ergenekon operasyonu da Atılım’ı bir hayli heyecanlandırmış, umutlandırmış. “Ergenekon Yetmez” manşetli sayısının başyazısında bakın neler yazıyor: “*Bugün Ergenekon operasyonu ile kontrgerilla cumhuriyetinin pislikleri, işlenen katliam ve cinayetler bir kez daha ortalığa saçılıyor. Gazi katliamının bağlantıları açığa çıkıyor, Şemdinli’nin şifreleri çözülüyor, Silopi ve diğer kayıpların kaybedilişlerinin ipuçları yakalanıyor. ‘Bin operasyon’, ‘üç bin faili meçhul cinayet’in sorumlularına bir adım daha yaklaşıyor...*”

Gerçekten böyle mi? Yoksa tam tersi, kontrgerilla devletten bağımsız birkaç emekli subayla sınırlıymış gibi gösterilip, arkasındaki ordu ve polis mi aklanıyor? Daha da ileri gidip kontra çeteleriyle kimi devrimci yapıların birlikte çalıştığı söylenerek, bu eylemlerin doğrudan mağdurları “suçlu” mu ilan ediliyor? Bombardıman halinde yağdırılan bilgi kirliliği altında sapla saman, gerçekten yalan birbirine mi karıştırılıyor?

Hangisinin yapıldığı ayan-beyan ortada. Ama Atılım’ın ayaklarının suya deymesi için, iddianame-

nin açıklanması gerekiyor. Ergenekon iddianamesi açıklandıktan sonraki (19 Temmuz 2008) manşeti; “Demokrasi havariliği iddianameye kadarmış DAR-BE PLANLARI YOK, CİNAYETLER SEÇMECE” oluyor. Aynı sayının “Sinekler ve bataklık” başlıklı başyazısında ise, yaşadığı hayal kırıklığı kendini tüm çıplaklığıyla ele veriyor: “...sistemin ve rejimin bütün temel sırlarına vakıf olan “derin devlet Ergenekon”un kendisi dağıtılmıyor, fakat statükolarına dokunuluyor; kendisi yargılanmıyor, ama ‘eskiyen’i temsil eden unsurları kısmen tasfiye ediliyor” İddia-namenin ne Kürdistan’daki kirli savaşa ne Susurluk’a, hatta Hrant Dink, Rahip Santoro, Zirve Kitapevi gibi yakın geçmişteki olaylara değinmemesine çok kızıyor. Bir hafta önceki heyecandan ve beklen-tiden eser kalmamış. Ama önceki sayıda dile getirdiği “bütün bunlar güncel mücadelenin, hesaplaş-manın, adalet talebinin, kontrgerilla rejimine karşı mücadelenin konusu yapılmalıdır” sözünün arkasın-da duruyor: “Politik özgürlükler ve adalet talebi, devrimciler ve komünistler tarafından şimdi çok da-ha günceldir, yakıcıdır, öne çıkarılmalıdır” Bunun AKP’ye yedeklenme olacağı kaygısını bertaraf edebilmek için de her iki başyazıda da “AKP’ye yedek-lenmek endişesi”nin “yersiz ve anlamsız” olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.

Bilindiği gibi, burjuva klikler, kitle tabanını geniş-letmek için, bugüne dek çeşitli mitingler yaptı, halen de yapıyorlar. Elbette bu iki kesim dışında devrimci güçlerin de meydana çıkıp gerçekleri anlatması, her iki kesimin manipölasyonlarına karşı, kitleleri uyan-dırması ve harekete geçirmesi önemli. Ancak bu; “bu kadarı yetmez” diyerek, kliklerden birinin dema-gojisini güçlendirerek olmaz! Aksine “it dalaşına alet olma, kendi davan için dövüş” diyerek, işçi-emekçi hareketini yükselterek olur. Tabi ki, “MİT, Kontrgeril-la Dağıtılsın!”, “çeteler halka hesap versin!” taleple-ri, doğru taleplerdir ve devrimciler tarafından çeşitli dönemlerde öne çıkarmışlardır. Ancak bir talebi öne çıkarırken, objektif ve subjektif koşullara bakmak gerekir. Örneğin tam da AKP hükümetinin “çetelere karşı mücadele” ediyormuş gibi görüldüğü bir dö-nemde, bu sloganı öne çıkarmak, AKP’ye kan taşır. Tıpkı “Darbeye Hayır!” sloganının Ergenekon ope-rasyonu öncesi AKP’ye yaraması gibi.

Diğer yandan, “Kontrgerilla dağıtılsın!”, “Çeteler Yargılansın!” gibi sloganlar, şöyle bir dönemde “ajitasyon sloganı” değil, bir eylem sloganı olarak atıl-malı ve onun gerekleri yerine getirilmelidir. Eğer subjektif olarak o güce sahip değilsek, bunu başa-rabilmemiz de mümkün olmayacaktır. Gerçekten bugünkü gücümüz, kitleleri sokağa döküp çeteleri yargılatmaya, kontrgerillayı dağıtmaya yetmiyor, salt propaganda düzeyinde kalıyor ise, yine AKP’ye yarayacaktır.

Atılım, “Ergenekon Yetmez!” manşetini attığı sa-yıda, ÖDP’den DTP ve EMEP’e kadar reformist partilerin de görüşlerini özetlemiş. Örneğin ÖDP ile ilgili yaptığı özette şunları yazıyor: “...hakkında dar-be girişimi iddiası olanların aradan 4 yıl geçmesine rağmen yargılanması çabaları, **önemli bir adım ol-makla birlikte, yeterli değildir.**” (abç) Atılım, ÖDP’nin bu yaklaşımıyla, kendi yaklaşımı arasında-ki benzerliği fark edemiyor mu? Keza aynı sayıda (daha önceki sayılarında da) “laik-ulusalci” kesime yedeklendiği için TKP’yi kıyasıya eleştirirken,

AKP’ye yedeklenenleri hiç eleştirmemesi, onlarla olan yakınlığını ele vermiyor mu?

3 Kasım 2002 seçimlerinden bu yana AKP’yi “değişimci”, orduyu “statükocu” gören, 22 Temmuz 2007 seçimlerinde genel olarak “düzen partilerine” değil, “Darbecilere oy yok” sloganını öne çıkaran Atılım, burjuva klikler arasında çatışmanın şiddet-lendiği her kritik aşamada, reformist partilere yakın bir duruş sergiledi. Şimdiki tutumu da farklı değildir.

Çatışmanın arkasında kimler var

Atılım’ın bu yaklaşımında, klikleri değerlendirme biçimi ve onlara biçtiği misyonun önemli bir payı var.

5 Temmuz 2008 tarihli “Hesaplaşma” başlıklı başyazıda, “Bu, esaslı bir hesaplaşmadır” tespitiinde bulunduktan sonra; “Hesaplaşmaya süreklilik ve strateji kazandıran temel unsur ise, çatışma ve çe-kışmenin esasen **rejimde** ve iktidar içi ilişkilerde **bir değişim operasyonu** olarak yön kazanıyor olmasıdır.” diyor. Bu saptamasını da şöyle genişletiyor: “on yıllar boyunca **devletin ve rejimin gerçek sa-hibi olan**, militarizmin ve devlet bürokrasisinin ar-palıklarında palazlanan faşist generaller cephesi ile bu mutlak iktidardan rahatsız olan, devlette ve sis-temde söz sahibi olma zamanının geldiğini gören, ulusal içe kapanmaya karşı ABD ve AB emperyaliz-minin ‘entegrasyoncu’ çizgisinde ekonomi ve politi-kayı şekillendirmek isteyen kesim arasındaki he-saplaşmanın güncel görünümüleri olarak meydana çıkıyor” (abç)

Buradan ne anlaşılır? “Faşist generaller cephe-si”nin “ulusal içe kapanmayı” savunduğu ve emper-yalistlere mesafeli olduğu; çatışmanın da “*rejimin gerçek sahibi olan*”(!) generaller cephesiyle, sistem-de söz sahibi olmak isteyen(!) burjuvazinin didişme-sinden çıktığı. Bu, burjuva liberal aydınların değer-lendirmeleriyle bire bir örtüşmektedir. Ve tam da ta-rafların, kendilerine çizmeye çalıştıkları görünüme uygundur.

Devrimci kesimler içinde Atılım bu konuda yal-nız da değildir. Burjuva klikler arasındaki çatışma-da, devrimci bir tutum alarak her iki kesimi mahkum edenlerde bile, klik çatışmasının nedenleri ve so-nuçları konusunda kafa karışıklığı hüküm sürmekte-dir. Büyük çoğunluğu, bu çatışmanın her iki tarafı-nın da ABD’ci olduğu konusunda hemfikirdirler. On-lara göre AKP de, Genelkurmay da NATO’cudur, hatta BOP’cudur. Aralarındaki çatışmanın nedeni, AKP’nin desteklediği yeni burjuvalarla, TÜSİAD pat-ronları arasındadır. Sanki Türkiye’de emperyalizm-den bağımsız bir burjuvazi varmış gibi, bunların emperyalizmle bağları havada durmaktadır.

Örneğin 11-24 Temmuz 2008 tarihli **İşçi-Köylü** gazetesi “Sıtmaya razı olmayacağız” manşetiyle her iki kesime karşı duruşunu net biçimde ortaya koy-duktan sonra, “Sınıfsal yaklaşım” köşesinde, “Yaşa-nan elbette AKP ile TSK arasında bir kapışma de-ğildir” diyor. “ABD ve AB’li emperyalistlerin sürecin başından itibaren sergilediği tutumlar, yaptıkları gö-rüşmeler, verdikleri demeçler dikkate alınacak olur-sa, durum daha iyi anlaşılacaktır” deniyor. Böylece her iki kliğin de ABD ve AB’ci olduğunu ima ediyor. Zaten arkasından “NATO’nun yeni konsepti ile bir-likte değerlendirildiğinde, AKP ile TSK arasında iş-

birliğinin tesis edilmesi gerekmiştir” diye tamamlı-yor.

“**Yürüyüş**” 13 Temmuz 2008 tarihli sayısında “Amerikan işbirlikçilerinin iktidar savaşını değil, Ba-ğımsızlık, demokrasi, mücadelesini destekleyelim!” manşetiyle kitlelere çağrı yapıyor. Daha manşette her iki kesimi de “Amerikan işbirlikçisi” olarak gör-düğünü ortaya koyuyor. Keza “Kavgaya kendi safı-mızda girmeliyiz!” yazısında, her iki kesimi de teşhir ediyor. Ancak “tüm bu çatışmalar, operasyonlar içinde... kesintisiz süren bir diğer şey Amerika’nın BOP planıdır ve bunda da hem AKP, hem Genel-kurmay ABD’nin hizmetinde birliktedirler” diyor.

“**Kızıl Bayrak**” 11 Temmuz 2008 tarihli “Kapak” yazısında; “Çatışmanın halihazırdaki somut seyri çatışan tarafların... tayin edici bir güç olarak ABD desteğine oynadıklarını göstermektedir” diyor. 4 Temmuz 2008 tarihli kapak yazısında ise; “ABD emperyalizminin ülkedeki geleneksel dayanağı Ge-nelkurmay, her ne kadar dinci akımın devlete rengi-ni verme yönündeki hamlelerinden rahatsız olsa da ordunun “anti-amerikancı” unsurlarından ayıklanma-sı yoluyla bağlarından kurtularak ABD-AB ve işbir-likçi tekelci burjuvazi çizgisinde rahatça hareket edebilmenin koşullarını sağlamaktadır” di-yor. Bugüne dek çatışmayı “AKP-ordu” şeklinde ko-yan ve her ikisinin de ABD’ci olduğunu söyleyen KB, bu yazıda ordunun kendi içinde blok olmadığ-ını, “anti-amerikancı” unsurlar bulunduğunu ve ope-rasyonla bunların temizlendiğini kabul ediyor. Keza yazının bir başka yerinde “gözümlü alınların hepsi de AKP karşıtlıklarının yanı sıra “anti-Ameri-kan”cılıkları, “anti-AB”cilikleriyle tanınmaktaydılar” diyor. O halde her iki klik de ABD ve AB’ci değil! Peki gerçekten iddia ettikleri gibi “ulusalci”lar mı? Yoksa arkalarında farklı emperyalist güçler mi var? KB buralara hiç girmiyor! Onların sadece “anti-ABD’ci”, “anti-AB”ci olarak tanındıklarını söylemekle yetiniyor.

Kafa karışıklığı asıl bu yazının sonunda iyice su yüzüne vuruyor: “Emperyalistler ve tekelci burjuva-zi, düzenin dümenini ellerine alarak (!) (kimden-nba) rotaya sokmaya çalışmaktadırlar. Fakat hali-hazırda bunda başarılı olmuş değiller. Düzen güçle-rinin (kim bunlar-nba) üstünlüğü ele geçirmek için farklı manevralara başvuracaklarından kuşku duyul-mamalıdır.”

Alıntının neresinden tutacağını insan şaşırtıyor. Sanki düzenin dümeni emperyalistlerin ve tekelci burjuvazinin elinden kaçmış da, ele alıp rotaya sok-maya çalışıyormuş. Ama daha başarılı olamamış-lar. Çünkü “düzenin güçleri” (yani emperyalistlerden ve tekelci burjuvaziden bağımsız olan bir düzen gü-cü bulunuyor!) üstünlüğü ele geçirmek için farklı manevralara başvuracaklarmış!

Sanki bu klikler, sadece emperyalistlerden değil, tekelci burjuvaziden de bağımsız! “Düzenin güçleri” olarak belli ki, “ulusalci-laik” kesim kastediliyor; ama bunların “ulusalcılıkları”nın demagojiden ibaret ol-duğu bilinmiyor mu? KB, birçok yazısında bunların da ABD’ci olduğu söylüyor zaten. Ama bu yazıda ABD’ci ordunun “anti-amerikancı” unsurlardan ayık-landığı, böylece ABD-AB çizgisine çekildiği belirtili-yor. Bunu bir hafta sonraki sayısında da okuyabili-yoruz: “Çok sayıda eski generalin ‘ulusalcılar’ safın-da bulunması ve bunların kamuoyu önünde aynı

söylemlere sözcülük etmeleri, bugün ordunun tepesini tutan amerikancı generaller için ayrıca önemli bir handicap oluşturmakta idi... Amerikancı ordu kendi açısından 'ulusalci' safradan kurtulmuş... böylece emperyalist efendilerle ilişkilerde daha rahat bir konum kazanmıştır." Demek ki sorun tek bir yazıdan, ondaki bozukluktan kaynaklanmıyor. Ama KB, "ordu içindeki 'ulusalci' safra" dediği kesimlerin kime, hangi emperyalist güce dayandığını yine yazmıyor! Onlar da mı ABD'ci, öyleyse bu temizlik niye? Yoksa gerçekten hiçbir emperyalist güçle bağlantısı olmayan "ulusalci" generaller de mi var?

Oysa "Ergenekon operasyonu" kapsamında hedefe çakılan tek siyasi parti, İşçi Partisi'dir. Başkanından, belli başlı yöneticilerine kadar tutuklanmış, tüm kurumları basılmıştır. İP'in Rusya-Çin blokunu açıktan desteklediği bilinmez mi? Keza ordu içinde bazı generallerin açıktan "yüzümüzü Doğu'ya dönmeliyiz" dedikleri duyulmadı mı? Tutuklananların, orduda, basında, üniversitelerde kendilerine "Avrasyacı" diyenler olduğu, bunların da Rusya-Çin ile yakın ilişkileri bulunduğu bilinmiyor mu?

Klik çatışmaları,

emperyalist saflaşmadan bağımsız değil

Burjuva klikler arasındaki kapişma, emperyalistlerden bağımsız ele alınamaz. Emperyalistler de, bugünkü koşullardan, yeni emperyalist paylaşım savaşından, bunun oluşturduğu kampaşmadan kopuk değerlendiremez. Irak işgali döneminden farklı olarak ABD'nin karşısında AB'li emperyalistler durmuyor. Almanya'da Merkel, Fransa'da Sarkozy'nin işbaşına gelmesinden bu yana AB'li emperyalistler, ABD'ye daha yakınlar. Zaten İngiltere, başından beri ABD'nin yanında saf tutmuştu. Böylece AB'nin üç güçlü ülkesi yeni hegemonya savaşında, Rusya-Çin blokuna karşı ABD'nin yanında saf belirlemiş oldu.

Ortadoğu, emperyalist hegemonya savaşının merkezi durumunda. Halen Afganistan ve Irak'ta ABD tam hakimiyetini kuramadı. Irak'tan sonra Afganistan'da da zor günler yaşıyor. Bir de İran var ki, ABD'yi fazlasıyla rahatsız etmeye devam ediyor. Böyle bir ortamda ABD'nin Türkiye'ye biçtiği önem artıyor. Onu pürüzsüz biçimde kullanmak istiyor. Türkiye'nin Irak savaşına aktif olarak katılmaması, ABD'nin Irak işgaline sıkıntılı başlamasına neden olmuş, bunun olumsuz etkisi savaş boyunca da kendisini hissettirmişti. Bugün İran savaşı kapıya dayanmış durumda. Uluslararası konjonktürdeki pekçok gelişme, bu savaşın kaçınılmaz biçimde yakınlaştığını gösteriyor. Ve İran savaşı öncesinde ABD, Türkiye'deki işbirlikçilerini güçlendirmek, rakipleri etkisizleştirmek, Türkiye'nin savaşa kendi safında girmesini garanti altına almak istiyor. Ama bu o kadar kolay olmayacak. Her ne kadar Rusya-Çin bloku Türkiye'de ABD kadar etkili değilse de, önemli bir engel oluşturuyor. Ve dünyadaki artan gücüne paralel olarak Türkiye'de de güçleniyor.

Bütün bunlarla bağlantılı olarak, yaşanan klik çatışmasının asıl olarak işbirlikçi tekceli burjuvazinin içinde gerçekleştiğinin bir kere daha altını çizmeliyiz. "Düzenin gerçek sahipleri" işbirlikçi tekceli burjuvazidir ve her türlü hegemonya savaşı onun içinde yaşanmaktadır. AKP ile ordu, "dinci-gerici" kesimler ile "laik-ulusalci" kesimler arasında yaşandığı zannedilen çatışma, burjuva klik çatışmalarının görünen yüzüdür. Ve blok olarak ordu ile AKP arasında değildir. Burjuva kliklerin herbiri, hem ordu içinde, hem siyasal partilerde hem de bürokrasi içinde kendi uzantılarına, kendi "derin devlet"lerine, kendi işbirlikçilerine, kendi sözcülerine sahiptir.

Bu klik çatışmasının arkasındaki güçleri iyi analiz etmeliyiz ki, sonuçlarını daha net biçimde görebilelim ve kitlelere gösterebilelim. Komünist ve devrimciler, şu ya da bu emperyalist güce değil, bir bütün olarak emperyalizme ve onun tüm işbirlikçilerine karşıdır. Türkiye'nin bu emperyalist kapişmada bölge halklarına karşı kullanılmasını önleyebilmek de, buradan geçmektedir.

Durumu vahim kılan ise; devrimci hareketin güçsüz ve dağınık halidir. Her iki burjuva kliğe yedeklenmeden, iki tarafı da teşhir edip somut taleplerle kitleyi harekete geçirebilmeli, birleşik ve örgütlü bir gücü büyütebilmelidir. Bununla birlikte, sınıf ve kitle hareketinin kendi talepleri giderek yakıclaşmakta, yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesi güç kazanmaktadır. Asıl yüzümüzü dönmemiz, mücadelenin odağına yerleştirmemiz gereken yön burasıdır.

Klik çatışmalarında öne çıkarılan bir kavram

HUKUK

rıyor. "Benim onunla hukukum var" sözünde olduğu gibi.

Fakat hukuk esas olarak, sözcüğün gerçek anlamının dışında kullanılıyor. Yaygın kullanımıyla hukuk, insanların davranışlarını düzenlemek için, devletin koyduğu kullar toplamı, yasalar bütünü demek.

Buradan da anlaşılacağı üzere hukuk, yaptırım gücünü devlet gibi özel bir araçtan alan ve sınıflı toplumlara özgü bir üst yapı kurumu. Lenin, Devlet ve İhtilal adlı eserinde; "...koyduğu kurallara uymaya zorlamaya yetenekli bir aygıt olmaksızın hukuk hiçbir şey değildir" diyor.

Diğer yandan hukuk, mutlak ve değişmez bir şey de değil. İnsanlığın bugüne dek yaşadığı toplumları incelediğimizde, bu gerçeği çok net biçimde görebiliriz. Örneğin ilkel komünal toplumda, hukuk yoktur. İnsanlar arasındaki toplumsal ilişkileri düzenleyen "kurallar" vardır, fakat bu "kurallar", yaptırım gücünü komünal üretim zemini üzerinde ortaya çıkmış geleneklerden almaktadır.

Komünal toplumun yerini ilk özel mülkiyet toplumu aldığı zaman, hukukun zemini de doğmuş oldu. Köleci üretim biçimi, köleci devletin yaptırım gücü ile, tüm topluma dayatılan kendi düzenleyici kurallarını üretmeye başladı. Bunlar öz itibarıyla, köleci egemenliği ve özel mülkiyeti koruyucu egemenlik aracı olan devleti yetkinleştirici ve giderek hayatın tüm alanlarını düzenleyen kurallardı.

Köleci aşamada, özel mülkiyetçiliğin en ileri düzeye ulaştığı Roma İmparatorluğu'nda hukuk da en ileri biçimine ulaştı. Bu, hukukun rolünü büyük ölçüde dine yükleyen feodal aşamadakinden bile, ileri bir düzeydi. "Roma hukuku, salt özel mülkiyetin egemen olduğu bir toplumdaki yaşama koşulları ve çatışmaların öylesine klasik hukusal dışavurumudur ki, daha sonraki tüm yasalar, ona hiçbir özesel iyileşme getirememişlerdir." (Engels, Anti-Dühring)

Özel mülkiyetçiliğin köleci, feodal, kapitalist özel mülkiyet şeklindeki evrimini, hukuk da bir üst yapı kurumu olarak, köleci, feodal ve burjuva hukuk şeklinde takip etti. Özel mülkiyet-

Son dönemde en sık kullanılan kavramlarından biri oldu "hukuk". Burjuva klikler arasında iyice sertleşen mücadele, şu dönem "hukuk" üzerinden yürütülüyor. Bir yanda AKP'ye açılan kapatma davası, diğer yanda "laik-ulusalci" kesime açılan Ergenekon davası... Her iki kesim de "hukuk"u kullanarak kozlarını paylaşıyor. O yüzden de "hukuka saygı", "hukukun üstünlüğü", "hukuk devleti" vb. üzerine söz düellosundan geçilmiyor. Hangi kesim atağa kalkarsa, diğerini "hukuka saygılı davranmamak"la suçluyor. Kısacası bir "hukuk" sahtekarlığıdır gidiyor. Gerçekte ise, burjuva hukukun en temel kuralları dahi ayaklar altına alınıyor. Kendi kurallarını bile rahatlıkla çiğniyorlar. AKP gibi düzene biat eden bir partiyi kapatmaya yelteniyorlar. Ya da "Ergenekon davası"nı bir yılı aşkın süre iddianamesiz bekletiyorlar.

Fakat en büyük hukuksuzluk, yine işçi ve emekçilere, ezilen halklara karşı yapılıyor. "Hukuk devleti", "hukukun üstünlüğü" kavramlarının en sık kullanıldığı bir dönemde, Şemdinli'den Hrant Dink'e en vahşi cinayet ve pravokasyonlar gerçekleşti. 1 Mayıslar'da, işçi-emekçi direnişlerinde, en azgın devlet terörü uygulanıyor; iş cinayetleri, son yılların en üst düzeyine ulaşıyor, 19 Aralık cezaevleri katliamı "zamanaşımı"na uğratılarak katiller aklanıyor, vb... Bir de buna çeşitli yasal düzenlemelerle yapılan hak gasplarını, daha yoğun sömürü ve soygunu eklemek gerek. Bu konularda burjuva kliklerin "laik-ulusalci" ile "dinci-şeriatçısı" tam bir uyum içinde.

Hukuk, 'hak'ın çoğulu olarak kullanılan, Arapça bir deyim. Toplumsal koşulların ürünü olan geleneklere dayalı ilişkileri anlatmak için kullanılıyor. "Analık hukuku"nda olduğu gibi. Ya da resmi mekanizmaların dayatmadığı belirli kişisel ilişkileri anlatmaya ya-

çiliğin en arı, en modern aşamasına ulaştığı kapitalist toplumda, hukuk da öz olarak Roma Hukuku'na dayanmakla birlikte, en modern biçimi-ne, burjuva hukuka ulaştı.

Hukukun doğuşundan itibaren egemenler, ona bir karşı çıkılmazlık gücü vermeye, toplumdaki soyutla-yıp yabancılaştırarak tanrısal kat-maya çalışmışlardır. Gerçi burjuva toplum, onun tanrısal olmadığını tes-lim etti, fakat "eşitlik", "özgürlük", "demokrasi", "insan hakları" gibi ta-mamen insancıl kavramlarla ona başka tür bir tanrısal gücü verme-ye çalıştı. Soyut bir kavram olarak hukuku meşrulaştırdı. Sanki sınıfla-rüstü ve ebedi bir ilke imiş gibi "hukukun üstünlü-ğü" safsatasını yaygınlaştırdı.

* * *

Hukuk, mahkeme, yasa, yargıç, ceza gibi kavram ve kurumlar, esasında proletaryaya ait olma-yan, ona yabancı kavram ve kurumlardır. Prole-tarya, bireylerin, toplum haline yaşamanın kural-larına herhangi bir özel yaptırım ve zorlamaya gerek kalmaksızın bilinçli bir gönüllülikle uydukları toplumsal bir düzenin temsilcisidir. Devrimci prole-taryanın hedeflediği, sınıfsız komünist toplum, elbette kuralsız, anarşik bir toplum olmayacaktır. Ancak ekonomik ve siyasi egemenliği elinde bu-lunduran küçük bir sömürücü azınlık tarafından, tüm topluma dayatılan burjuva hukuktan tama-men farklı olacaktır. Onun kuralları, aralarındaki her türlü eşitsizlik ve sömürünün ortadan kalktığı eşit ve özgür bireylerden oluşan bir toplumun üyelerinin aralarındaki sosyal ilişkileri düzenlemek amacıyla birlikte belirledikleri, daha çok moral öneme sahip değerler olacaktır.

Tabi ki, toplum halinde yaşamanın zorunlu ku-rallarına özel bir zorlamaya gerek kalmaksızın, bi-linçli bir gönüllülükle uyulabilmesi için, önce sö-mürüyü ortadan kaldırmak gerekecektir. "Biliyoruz ki, toplum içindeki yaşama kurallarına bir saldırı oluşturan aşırılıkların, derindeki toplumsal nedeni, yoksulluğa, sefaletle mahkum edilmiş yığınların sömürülmesidir" der Lenin, Devlet ve İhtilal adlı eserinde. Yine aynı yerde "sömürünün olmadığı, öfke uyandıran, hoşnutsuzluk ve başkaldırmaya yol açan, baskıyı gerektiren hiçbir şey olmadığı zaman, insanların toplum biçiminde yaşamanın zorunlu kurallarına uymaya ne kadar büyük bir kolaylıkla alıştıklarını görebiliriz" der.

Sömürünün ve sınıfların ortadan kalktığı, dola-yısıyla komünist toplumsal düzenle uzlaşmaz, ona karşı düşmanca tutum ve faaliyetler için bulu-nan, bu nedenle baskı altında tutulması gereken herhangi bir sınıfsal gücün kalmadığı koşullarda, toplumsal kuralları çiğneyen aşırılıklar alabildiğine azalacaktır. Böyle bir zeminde tek tük bireylerin bozuklukları olarak ortaya çıkabilecek olan anti-sosyal davranışların önlenmesi ise, herhangi bir özel baskı gücü ve yaptırım gerektirmeksizin, "dö-vüşen insanların ayrılması" türünden müdahaleler derekesine inecektir.

Proletarya adaletinin ceza anlayışında ise, intikam duygusu yoktur. İşçi sınıfı, devrimin ve sosyalizmin düşmanlarına elbette acımasız davranır. Proletarya diktatörlüğü düzenine ve sosyalist rejime verdikleri zararın büyüklüğü ölçüsünde, en şiddetli cezaları uygulamaktan çekinmez. Ama burjuvaziden farklı olarak, proletaryanın adaleti, asıl olarak suç işleyen insanları eğiterek yeniden topluma kazanmayı amaçlar.

* * *

Proletaryanın hedefi, özel bir baskı ve yaptırı-ma dayalı "hukuk"tan, birlikte yaşamanın kuralla-rına uymanın bilinçli bir alışkanlık halini aldığı "hukuksuzluk"a geçiştir. Ancak proletarya, bu ta-rihsel hedefine istese de bir çırpıda ulaşamaz. Kapitalist toplumdan miras kalan eşitsizlikleri, ko-münist topluma ve yeni insana yabancı düşünce, davranış ve alışkanlıkları "ha" deyince ortadan kaldırmak mümkün değildir çünkü. Bunlara bir de iç ve dış düşmanların sosyalist düzeni yıkmaya çabaları eklenecek olursa, devrimci proletaryanın burjuvaziyi iktidardan aşağıya ettikten sonra, kapi-talizmden komünizme geçiş dönemi boyunca hu-kuka, yasaya, mahkemeye, yargıca, cezaya ihti-yacı olduğu anlaşılır. Fakat proletaryanın hukuku, yasaları, ceza yöntemleri, mahkemelerinin örgüt-lenışı ve işleyiş tarzı da, burjuvazinininkinden köklü ve gözle görülür farklılıklar gösterir.

Burjuva hukuku, emekçi kitleleri ezmenin ve baskı altında tutmanın bir aracıdır. Büyük bir iki-yüzlülükle "sınıflarüstü" ve "tarafsız" olduğunu id-dia ederler, ama onu sömürücü sınıfların çıkarla-rını kollayan yasa ve kurallar oluşturur. Proletar-yanın hukuku ise, her şeyden önce, açık sözlü-dür. O, sınıf karakterini ve amaçlarını asla gizle-mez. Proletarya iktidarı altında hukuk, emekçi yı-ğınların ve sosyalizmin çıkarlarını korumayı esas almıştır. Bu düzende sömürücü sınıflar ve sosya-lizmin düşmanları için yararlanabilecekleri tek hak, yargılanabilme hakkıdır.

Sınıf karakteri ve amaçlarındaki farklılıktan do-layı burjuvazi ve proletaryanın "suç" anlayışları da temelde farklıdır. Özel mülkiyete hâle getiren her türlü davranış, burjuvazinin gözünde en büyük suçtur. Öte yandan burjuvazinin iktidarı, küçük bir sömürücü azınlığın büyük bir emekçi çoğunluk üzerindeki iktidarıdır. O sadece zayıf ve dengesiz değil, asalak karakterinden ötürü çürümüş bir egemenlik sistemidir. Geleceği olmayan bu gü-vensiz konumundan ötürü, hasımlarına karşı gad-dar ve kıyıcıdır. Yine aynı nedenle, onun ceza anlayışı da intikamcıdır. Burjuvazinin ceza siste-mi, koyduğu kurallara uymayanı ezmeyi, onu şah-sında tüm topluma ders vermeyi esas alır.

Proletarya adaletinin ceza anlayışında ise, in-tikam duygusu yoktur. İşçi sınıfı, devrimin ve sos-yalizmin düşmanlarına elbette acımasız davranır.

Proletarya diktatörlüğü düzenine ve sosyalist rejime verdikleri zararın büyüklüğü ölçüsünde, en şiddetli cezaları uygulamaktan çekinmez. Ama burjuvaziden farklı olarak, prole-taryanın adaleti, asıl olarak suç işleyen insanları eğiterek yeniden topluma kazanmayı amaçlar. Bu farklılık, ceza yöntemlerinde de kendisini gösterir. Örneğin, suç iş-leyenleri üretimden ve toplumdaki tecrit ederek bir yere kapatıp zorun-lu parazitliğe ve moral yıkıma mah-kum eden burjuva hapis sisteminin yerini, proletarya diktatörlüğü düze-ninde zorunlu toplumsal emek sis-temi alır. Suç işleyenlerin topluma

verdiği zarar, yine toplum için emek harcayarak karşılanmalıdır. Toplumdan tecrit edilmeleri zo-runlu olduğu durumlarda dahi, suç işleyen insan-lara kendilerini yenileme ve toplumla yeniden uyumlu bir ilişki kurma olanakları sunulmalıdır.

* * *

Sosyalist inşanın derinleşmesi, sosyalist top-lumsal bilincin ve sorumluluk duygusunun geliş-mesine paralel olarak, suç kavramı ve ceza yön-temleri de adım adım değişime uğrayacaktır. Örneğin ceza sisteminde ölüm ya da hapis cezası gibi fiziksel cezaların yerini, giderek suçun bir da-ha tekrarlanması halinde yürürlüğe giren şartlı ceza uygulamaları, toplumsal eleştiri ve kınama türünden moral cezalar alacaktır.

Burjuva adalet mekanizmasının örgütlenişin-den farklı olarak, proletarya diktatörlüğünde yar-gıçlık, halkın üzerinde, özel ve ayrıcalıklı bir statü olmaktan çıkarılır. Proleter adalet mekanizması-nın temel taşı olan "halk mahkemeleri"nin yargıçları, işçi ve emekçi kitleler tarafından seçilir, görevlerini layıkıyla yerine getirmedikleri takdirde, yine kitleler tarafından her an görevden alınabilirler. Sömürücü sınıfların mensupları dışında her işçi ve emekçi, isterse yargıç olabilir. Kamu gö-revlerinin ücretlerinin ortalama işçi ücretini aş-maması ilkesi, yargıç ücretleri için de geçerlidir.

Her ülkede değişik isimler alabilecek "devrim mahkemeleri" ise, sosyalizm düşmanları ile daha hızlı ve etkin bir mücadele amacıyla kurulurlar. Emperyalizm kuşatmasının sürdüğü koşullarda proletarya iktidarı bu mahkemelerden vazgeç-mez. Ancak onun da faaliyetlerine her koşulda sosyalist rejimin yasaları yol gösterir. Açıklık ve kararlarının kitleler ve onun seçilmiş temsilcileri tarafından denetlenebilirliği ilkesi, devrim mahke-meleri için de geçerlidir.

"Hukuk"tan, "hukuksuzluk"a doğru ilerleme sürecinin derinleşmesine paralel olarak, bu mah-kemelerin işlevleri de adım adım değişime uğra-yacak, devlete gerek kalmadığı noktada, mahke-melere de gerek kalmayacak, birer yargı organı olmaktan çıkıp birer arabuluculuk komisyonu ha-li-ne alacaktır.

("Devrimci Proletarya" dergisinin Ekim 1992 tarihli sayısından yararlanarak yazılmıştır)

Kızılırmak suyu, Ankara'yı zehirliyor

*"Irmak suyunun rengi
Yarimin al kanı mıdır
Aldın gittin ne canları
Azrail ortağın mıdır*

*Kızılırmak kızılırmak
Doymadın mı daha ırmak
Yarimi aldın götürdün
Beni de al götür ırmak*

*Kır yılanları misali
Başını almış gidersin
Beni bin beter edersen
Akışınla deli ırmak*

*Kızılırmak kızılırmak
Ahım tuta seni ırmak
Kuruyasın ovalarda
Denize varmadan ırmak"*

mez ama Kızılırmak suyunun evlerimizde akmaya başladığı şu günlerde, nice yaşlıdan dinlediğimiz şu "eskiden" ile başlayan cümlelerinin benzerlerini birkaç yıl sonra biz de çok kuracağız anlaşılan.

Kızılırmak, doğduğu Sivas'ın İmranlı ilçesinden Kesikköprü Barajı'nın bulunduğu Ankara'nın Bala ilçesine ulaşıncaya kadar; sırasıyla Sivas'ın Zara, Hafik, Merkez, Yıldızeli, Şarkışla ve Gemerek ilçelerini; Kayseri'nin Sarioğlan, Özvatan ve Felahiye ilçelerini, Kırşehir'in de Kaman ilçelerini geçerek, yüzlerce belde ve köyün, bu alanda bulunan yüzlerce sanayi tesisinin arıtılmayan atık suları ile kirleniyor. Tarımsal ilaçla yüzlerce kilometrenin kontrolsüzce ilaçlandığını da ekleyelim. Kızılırmak suyunun arıtılmasının çok zor ve pahalı bir işlem olduğu, ilgili pekçok kurum ve kuruluş tarafından ifade ediliyor.

Gökçek, Ankaralıları denek yaptı

Kızılırmak suyunun Ankara şehir şebekesine verilmesi konusu, ilk gündeme geldiği andan itibaren, bilim insanlarının, mühendislik odalarının büyük tepkisi ile karşılandı. Ankara Belediye Başkanı ise, tartışmaları kendi üslubunca bitirdi: Sessiz sedasız biçimde Kızılırmak suyunu şebekeye bağladı ve bekledi. 21 gün sonra, son derece kendinden emin bir biçimde basın karşısına çıkarak 21 günlük suçunu itiraf etti. Belediye Başkanı Gökçek 21 günlük "sırrının" gerekçesini, *"suyun herhangi bir hastalığa sebep olup olmayacağını görmek için"* olarak açıklıyor. Bu süre içinde Ankara'da ishal vakaları artmış olsa, hiçbir açıklama yapmadan, Kızılırmak suyunu şebekeye vermeyi kesecekti. Böyle bir salgın yaşanmayınca da çıkıp kameraların karşısına açıklama yaptı. İnsan hayatı, egemenlerin gözünde böylesine değersizdi işte.

Diğer taraftan, 21 gün boyunca bir salgın hastalık yaşanmamış olması, tartışmaları bitiren değil, artıran bir etki yarattı. Uzmanlar, Kızılırmak suyunun, ishal salgınından çok daha ciddi ve kanser gibi uzun vadede ortaya çıkacak tehlikeler içerdiğini söylüyorlar.

Gökçek, kameraların karşısına, suyun sağlıklı olduğunu iddia ederek ve analiz raporunu ODTÜ'ye dayandırarak çıktı. ODTÜ Rektörü Akbulut ise, kendilerinin böyle bir rapor hazırlamadığı açıklamasını yaptı. Sonradan ODTÜ'nün eski tarihli bir raporunun var olduğu anlaşıldı. Gökçek, bu rapora dayandığını söyledi ve *"bugün bir değer 5 ise yarın 10 olur, öyle 10 katı fark olmaz"* diyerek kendisini savundu. Bu da

Orta Anadolu köylerinden birinde gelin götürülürken, Kızılırmak'tan geçen gelin alayı, köprü'nün yıkılması üzerine suya dökülmüş, bu arada gelin de kaybolmuştur. Bu acıklı olay toplumu öyle etkilemiş ki dalga dalga bütün yurda yayılmıştır. (Öyküleriyle Halk Türküleri- Hamdi Tanses)

Acılarımızı en iyi türkülerimiz dile getirir. Yazar bu türküyakıldığında yedi yaşında olduğunu söylüyor. Yeni türküler yakılır mı bilin-

yetmedi, kameraların karşısında çeşmeden bardakla su içerek, suda bir sorun olmadığını "kanıtlamış" oldu. Keza Bakan Eroğlu, katıldığı Dünya Çölleşme ve Kuraklıkla Mücadele günü programında *"Ankara'da ASKİ tarafından işletilen modern bir arıtma tesisi vardır. Ankara'nın suyunda sağlık problemi yoktur, rahatlıkla içilebilir"* diye konuştu. Onların bu tutumu, '86 yılında Çernobil nükleer kazasının arkasından televizyon ekranlarında bardak bardak çay içerek, *"çayımızda radyasyon yoktur"* diyen Sanayi ve Ticaret Bakanını hatırlattı. Ancak onun bu tutumu, bugün Karadeniz'de kanserden ölümlerin artmasını engellememişti. Gökçek'in kameralar karşısında içtiği sular da yarın Ankara'da ortaya çıkacak ciddi sağlık sorunlarını, kanserden ölümleri engellemeyecektir.

Keza 2005 yılında yüzlerce insanın su yüzünden hastaneye taşındığı Malatya'da, Belediye Başkanı Cemal Akın, kameraların önünde *"suyumuz temiz"* mesajı vermeye çalışırken, başkanın eşinin de tifo ya yakalandığı basında yer bulmuştu.

Kızılırmak suyu içilmemelidir

Gökçek yaptığı işi övedursun, suyun ne kadar zararlı olduğuna ilişkin açıklamalar ardarda yapılmaya başlandı. O zamanlar başında Bakan Eroğlu'nun bulunduğu DSİ Genel Müdürlüğü'nün 2005'te yayımladığı Hirfanlı ve Kesikköprü Baraj Gölleri ve Havzalarında Kirlilik Araştırması raporunda *"Baraj göl suları bakteriyolojik açıdan ikinci kalitede sudur, içme suyu olarak kullanılamayacağı belirlenmiştir.. Kızılırmak suyu ikinci sınıf su kalitesindedir"* deniyor. Tüketici Dernekleri Federasyon Başkanı Ali Çetin, *"Gökçek mi yalan söylüyor yoksa DSİ mi"* diye sordu ve Gökçek'in Ankaralıları 21 gün boyunca habersiz bir şekilde su içirmesini "tüyler ürpertici" olarak niteledi. *"Ankaralıları iradeleri dışında denek olarak kullanıldı"* şeklinde tepkisini dile getirdi.

Ankara Tabip Odası Genel Sekreteri Doç. Aytuğ Balcıoğlu, Kızılırmak suyundaki kimyasalların olumsuz etkilerinin süreç içerisinde insan sağlığını etkileyeceğini söyledi. Balcıoğlu Kızılırmak suyunun iyonlarının yüksek olduğu için kaynatmanın suyu daha zararlı hale getireceğini belirterek *"Ankaralıları musluktan akan suyu kullanmasınlar"* dedi. Balcıoğlu Kızılırmak suyundaki ağır arsenik ve metallerin özellikle bebeklerde, yaşlılarda, hamilelerde, bağırsaklarda ve sindirim sisteminde olumsuzluklara neden olabileceğini, yüksek klorürün gözlerde tahrişe neden olabileceğini vurguladı. Balcıoğlu *"Ortada bilimsel veriler var. Daha önce veriler açıklandı. İnsan sağlığına polemik olarak bakılamaz"* eleştirisinde bulundu.

Ankara Platformu Üyesi ve İMO Ankara Şubesi Başkanı Nevzat Ersan, Kızılırmak suyundaki sodyum, sülfat ve klorür değerlerinin yüksekliğine dikkat çekerek, *"Bunun etkileri şimdi değil, yıllar sonra görülecek... sonradan Karadeniz bölgesinde kanser vakalarının görülmesi gibi"* şeklinde açıklama yaptı.

7 Mart 2007 tarih ve 26455 sayılı Resmi Gazetede yayınlanan Bakanlar Kurulu Kararı ekinde verilen kroki incelendiğinde, Kızılırmak suyunun Ankara'ya getirilmesinin, suyun maliyetini çok artıracığı görülmektedir. Yapılması gereken arıtma sistemi ise, diğer arıtma sistemlerine göre oldukça pahalıdır. Kızılırmak suyunun getirilmesinin su fiyatlarına nasıl yansıtacağı önümüzdeki günlerde ortaya çıkacaktır. Burjuvazi, su gibi, halkın en temel ihtiyaçlarından birini de kendi kar kapısı haline getirmeye çalışacaktır.

Atina örneği

Yakın bir zaman önce Yunanistan'ın başkenti Atina'da yaşananlar, Ankara'ya ilişkin bir örnek sunmaktadır. 1989-91 yılları arasında üç yıl süren bir kuraklığın arkasından, Atina'da yaşanan su sıkıntısına çözüm için devlet harekete geçiyor. Öncelikle yüksek fiyatlandırma stratejisi izleniyor ve su fiyatlarında yüzde 300'e varan artışlar gerçekleştiriliyor. Ayrıca harcamaların kısıtlanması için tasarruf önlemleri öne sürülüyor. Bunun sonucunda su tüketiminde yüzde 20'lik bir düşüş sağlanıyor. Ancak bu düşüşün, zaten sınırlı tüketim yapan alt gelir gruplarının tasarrufu ile oluştuğu ortaya çıkıyor. Yüksek su tüketimi yapan kesimlerin (yani burjuvazinin) yaşadığı alanlarda ise tasarruf sağlanmadığı görülüyor. Ayrıca kriz döneminde, toplam su tüketiminin yüzde 40'ının, yüksek su tüketimi yapan yüzde 3'lük kesim tarafından gerçekleştirildiği tespit ediliyor. Sonuçta, Atina'daki işçi emekçiler, sağlıklarından tasarruf ederek su tüketimini azalttıkları halde, Atina'nın zenginleri, hiç etkilendenmeden yaşamlarını sürdürmüşlerdi. Keza, su sağlayan firmalar da büyük kar elde etmişlerdi.

Devletin su kaynaklarını artırmak için bulduğu bir çözüm ise, kente 250 km mesafedeki Evinos nehri üzerine baraj yaptırmaktı. Kriz söyleminin kamuoyunu teslim aldığı bir ortamda, alternatiflerin, yol açacağı sorunların tartışılması engellenerek kısa zamanda baraj ihalesi yapıldı ve baraj inşaatına başlandı. Bölgede yaşayanların yoğun protestolarına karşın inşaat gerçekleştirildi. Sonuçta, gerek bölgenin ekonomisi, gerekse ekolojisi olumsuz yönde etkilendi, Evinos bölgesinde yaşayan halkın ve çiftçilerin kaynakları talan edildi. İnşaat şirketleri ise büyük bir kar elde etti.

Su haktır

Sermaye her krizin faturasını emekçilere yükleyerek büyük karlar vurur. Kuşkusuz Ankara Kızılırmak suyunun ekonomik sıkıntıları da bizden çıkacaktır. Ancak yaşayacağımız kayıp sadece maddi değildir. Bu işin sağlık boyutu inanılamayacak derecede büyüktür.

Su sorunu, burjuvazinin kar hırsının bir ürünüdür. Burjuvazinin "çözüm" gibi göstererek ileri sürdüğü bütün yöntemler ise, sorunu daha da derinleştirmektedir. Küçük bir örnek: Geçen yıl İnşaat Mühendisleri Odasının yayınladığı raporda, ASKİ verilerine dayanarak, şebeke hatlarından kaynaklanan su kaybının yüzde 30 olduğu belirtildi. Bu su kayıplarının önlenmesi bile Ankara'nın su sorununun çözümüne büyük bir katkı sağlayacaktı. Ancak Belediye Başkanı Gökçek, su kayıplarını önlemek yerine, maliyeti yüksek, sağlıksız olan suyu kente taşımayı ve bu işlemi yapacak olan inşaat firmasını zengin etmeyi tercih etti.

Su, insanın yaşamını sürdürebilmesi için en doğal hakkıdır. Bu hak, burjuvazinin kar hırsına kurban edilmemeli, kitlelerin temiz ve sağlıklı bir suya kavuşabilmesi için, kar hırsı gütmeyen uzmanların hazırlayacağı raporlar doğrultusunda çözümler üretilmelidir. Geçen yıl, Ankara'da su kesintilerinin çözüm olarak sunulduğu (ama patlayan borular yüzünden caddeleri sellerin bastığı) bir dönemde, elde bidon sokaklara çıkan Mamak halkı, bu hakkı almanın yolunu gösteriyor.

TARIM VE HAYVANCILIKTA YAŞANANLAR

Tarım Bakanı Mehdi Eker'in söylediğine göre "Türkiye'de son dört-beş yılda tarımda değişim ve dönüşüm yaşandı". Tarımsal nüfus azalmasına rağmen üretim de artıyordu aynı zamanda. Tarım Bakanının "değişim-dönüşüm" dediği şey, emperyalist tarım tekelleri ve kurumların dayattığı uygulamalar... Yıllara varan bir geçiş süreciyle varmak istedikleri yol... Her alanda olduğu gibi...

* * *

Tarım ve hayvancılık alanında yaşanan olumsuz gelişmeler, dünya çapındaki ekonomik krizle paralel bir şekilde büyüdükçe büyüyor.

Tarım politikaları da Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü gibi emperyalist kurumların ve ayrıca AB'li emperyalistlerin Ortak Tarım Politikası'nın belirlediği temelde yürüdü. Dolayısıyla onların isteği olan tarımsal istihdamın yüzde 10'un altına indirilmesi, söz konusu politikaların her yönüyle hayata geçirilmesiyle gerçekleşecek.

Yıllardır adım adım uygulamaya sokulan bu politikalarla başlayan süreç devam ediyor ve sonuçları kırın ve kentin işçi ve emekçilerini vuruyor. Devlet desteklerinin kaldırılması, tarım girdilerinin ve en temel tarım ürünlerinin ithal edilmesi, taban satış fiyatlarının serbest piyasada belirlenmesi, sözleşmeli çiftçilik modeli ve geleneksel ürünlerin yerine emperyalist tekelin istediği ürünlerin ekilmesi gibi politikaların uygulanması ile oluşan bu süreç için parlamento yıllardır geceli-gündüzlü çalıştı ve yasal dayanaklara da kavuşturuldu.

Bu nedenle yoksul köylü varını-yoğunu kaybedip daha da yoksullaşırken topraklarını terk etmek zorunda kalıyor, büyük şehirlere göç ederek ya en kötü koşullarda bile çalışmaya razı oluyor ya da milyonlardan oluşan işsizler ordusuna ekleniyor. İşte, övünçle söylenen "değişim-dönüşüm"ün bundan başka anlamı yok...

Yığınsal halde göçler daha çok Kürt illerinden metropol kentlere doğru yaşanmaktadır. Savaş koşulları ise bunun her yıl katlanarak büyümesine yol açmaktadır. Bu yıl, Göç-Der'in yaptığı açıklamaya göre boşaltılan köyler, en fazla köy boşaltmaların yaşandığı '90'lı yılları (4 bine yakın köy boşaltıldı) aratmıyor.

Yoksul ve orta köylüler için şartlar ağırlaşırken zengin köylü ve büyük toprak sahipleri için yol düzleniyor ve yasalar onlara çalışıyor. Örneğin, Ziraat Bankası kredi verirken büyük şehirlerde (İstanbul, Ankara gibi) daire, arsa, işyeri istiyor. Doğallığında mülkü olmayan köylülere, bu durumda da kefilisiz kredi vermiyor. Kefilin ise, memur veya esnaf olmasını şart koşuyor. Hem de en az 3-4 kefil zorunluluğu getirerek. Ama örneğin zengini daha zenginleştirecek olan tarım sigortası ile ilgili çalışmalar son hızla sürüyor. 18 Haziran 2008'de Antalya'da yapılan 1. Tarım Zirvesi'nin açılış konuşmasında Tarım Bakanı Mehdi Eker, 450 bin poliçenin satıldığını, yüzde 50 oranında da hibe desteği verdiklerini söylüyor.

Tarım sigortası bir süredir allanıp-pullanıyor, her derde deva olarak sunuluyor. Buna göre devletten ve üreticilerden sigorta primleri alınacak. Sigorta şirketleri yıllık primler karşılığında üreticilerle sözleşme imzalayacak. Üreticinin zarar-zıyanı sözleşmede belirtilen miktarın üzerine çıkarsa sigorta şirketi bu fazlayı ödemeyecek ama. Kuşkusuz, bu sigorta işinden yoksul köylü yararlanamıyor. Tek başına primlerin son derece yüksek tutulması bile yararlanamayacak olmasının kanıtı. Zaten M. Eker, yılın ilk aylarında "2008-2012 Tarım Vizyonu"nu açıkladı ve koydukları hedefi de belirtti: 2012 yılında her 5 çiftçiden biri sigorta kapsamına alınacak. Bu, her 5 çiftçinin içinde yoksul köylünün olmayacağı açık

Fındıkta yine kazan kaynıyor örneğin. Ağustos ayına girer girmez fındık tarlalarında ürün toplamaya başlayacak olan işçilerin Karadeniz'e akın etmesi yakinken, fındığı kimin alacağı henüz belli değil. Ancak 8 milyon kişinin geçimini sağladığı (400 bine yakın aile) fındıkta, oyunlar dönmeye başladı bile.

Tarım mahsulleri Ofisi(TMO), 4 YTL'den satın aldığı 30 bin ton fındığı 1.10 YTL'den Fiskobirlik'e satmaya hazırlanıyor. Bu fiyattan satış yapacağı Resmi Gazete'de de yayımlandı. Öyle görünüyor ki, 2008 fındık alımını Fiskobirlik gerçekleştirecek. Fiskobirliğin yönetimi artık AKP'li olduğu için hükümetten kredisini de aldı. Hatırlanacağı üzere, Salih Erdem yönetiminde iken Fiskobirlik tek kuruş kredi alamamıştı.

TMO, hükümetin isteği ile iki yıldır fındık satın alıyor, stok yapıyordu. TMO'nun elindeki fındığı, satın aldığı fiyatın çok çok altında Fiskobirliğe devretmesi için karar çıkartıldı şimdi de. Stoklarında 324 bin ton fındığı olan TMO, Fiskobirliği devreden çıkartmak için 2006'da 850, 2007'de 750 milyon YTL borca sokulmuştu. Fındığı 1.10'dan satışa çıkaracağından zararı çok büyük olacak, ancak oluşan zararını hazine karşılayacak. Yani, işçi ve emekçilerin cebinden çalınanlarla ödeme yapılacağı yetmiyormuş gibi, yıllık için ayrıldığı söylenen (tüketim özelliğini kaybetmiş demek olan) bu fındık, sağlıksız olmasına rağmen satışa çıkarılacak. Böylece fiyatlarla da oynanmış olacak, çünkü fındık, maliyetin altında satışa çıkarılıyor. Bir kilogram fındığın maliyeti 5 YTL iken ticaret borsasında fındık piyasası 3.40 YTL (marketlerdeki fiyatı ise oldukça uçurtan cinsten: Tam 18 YTL).

Buna karşılık, fındık işçilerinin ücreti son derece düşük. Yerli işçiler, -ki bunların sayısı oldukça düşük- geçen yıl günlük 30 YTL alıyorlardı. Kürt illerinden gelen işçiler ise -ki büyük çoğunluğu oluşturuyorlar- 15 YTL'ye çalıştırılıyorlar. En ağır şartlarda çalıştırılmaları yetmiyormuş gibi aşağılanıyor, horlanıyor ve her tür baskı yoluyla yaşamları dar ediliyor.

Bu yıl Ordu ve Trabzon Valiliği bir genelge hazırlayarak Kürt illerinden gelecek olan işçilerin barınma, toplanma ve konaklamasını yasakladı. Yani artık kötü çadırlarından da oldular. Ama bu kadarla da sınırlı değil. Genelgeye göre, işçiler kimliklerini emniyete verecekler ve çalışacakları yeri İl Tarım Müdürlüğü ile Ziraat Odası Başkanlığı'na bildirecekler. Nereye gidip kaç gün çalışacakları da tutanak haline getirilecek ve herhangi bir yerde toplanmadan direkt çalışacakları yere gidecekler. Kaldıkları süre boyunca da il ve ilçe merkezlerine gitmelerine izin verilmeyecek. Bir Hapishane hayatını aratmayan koşullar...

* * *

Türkiye Ziraatçılar Derneği(TZD) Başkanı İbrahim Yetkin, Ankara'da yaptığı basın açıklaması ile "2008 Hayvancılık Sektörü Raporu"nu açıkladı. Rapora göre, üretilen 1 milyon 200 bin ton civarındaki etin yüzde 25'i kaçak ve kesilen etin yarısından fazlası denetimsiz. İstanbul'daki kaçak et oranı ise, yüzde 60.

Kaçakçılık ile mücadele yerine teşvik edilmesi, ta-

rım ve hayvancılık politikalarının bir sonucu. Her şeyden önce hayvan besiciliğindeki yüksek maliyet, hayvanların telef olmasını beraberinde getirdi. Kaçak et kar deposu bir sistemden oluşuyor ve gerek gümrüklerde, gerekse yolsuzluk yolu ile tonlarca kaçak et girişi yapılıyor. Bu yolla halk sağlığı hiçe sayılıyor. Sadece bu yolla da değil. İthal edilen hayvanlar yolu ile de her tür hastalık saçılıyor.

Üstelik bu, Türkiye gibi tüm ülkeler için geçerli. Ama örneğin, Güney Kore halkı dişe diş bir mücadele ile ithal etlerin ülkelerine girmesine izin vermiyor.

Sözleşmeli hayvancılık modeline geçilmesi, meraları yasal düzenlemelerle de yok eden uygulamalar, gübre ve yem gibi girdilerin fahiş fiyatlarla satılması, ithalat ve özelleştirmeler yoluyla hayvancılığın bitirilmesi, kaçak et sorununun en temel nedenleridir ve bu uygulamalar devam ettiği sürece ortadan kalkmayaacaktır.

Hayvancılığı büyük bir kar havzası haline getiren sistem, en geniş kitlelerin sağlıklı beslenmesini tehlikeye atıyor. Esas olarak ticari amaçla yetiştirilen hayvanlar, kaçakçılık da dahil her yolla para kasası şeklinde ele alınıyor.

* * *

Sebze ve meyvecilik alanında da hemen hemen bir ve aynı şeyler yaşanıyor. Üretim sürekli düşerken kaçak sebze ve meyve kaplıyor ortalığı... Yine TZD'nin, "Temmuz '08, sebze ve meyve raporu"na göre üretilen sebze ve meyvelerin yüzde 80'i kaçak olarak giriyor ülkeye.

Dünyadaki bütün ülkelerin işçi ve emekçileri pazarda sürülen bozuk ve hastalıklı veya hormonlu ve kaçak ürünlere talim ettirilirken, özel yetiştirilmiş sağlıklı ürünler zenginlere ayrılıyor. Çünkü sistemin çarkları tüm üretim dallarında burjuvazinin çıkarları için çalışıyor. Dolayısıyla ülkemizde de tarımsal topraklarımız ve kır işçi ve emekçilerimizin büyük emek ve yoksulluk içinde ürettiği ürünler, onun ucuz işgücü üzerinden gıda ve tarım tekellerinin hizmetine sunuluyor. Böyle olunca, domates de biber de, et de süt de tüm beslenme ürünleri, kar ve yolsuzluk üzerine kuruluyor, halk sağlığı üzerine değil...

Halk sağlığı, işçiden emekçiden yana çalışan bir sistemle kurulabilir ancak. İç pazarın ihtiyaçları temelinde halkın sağlıklı besinlerle beslenmesine yönelik üretimin yapılması, büyük toprak sahiplerinin elindeki toprakların kamulaştırılması ile mümkündür. Bunun için kır ve kentin işçi ve emekçilerinin kendi çıkarlarına dönük her saldırıda ve hak ve özgürlükleri için mücadelenin her alanında birleşik ve büyük bir kavgayı omuzlamasından geçer. Bu, G. Kore işçi ve emekçileri gibi ithal etin yasaklanması için kıyasıya bir mücadele örneği ile olur... Mısır ve Fas işçi ve emekçileri gibi ekmek zammına karşı alanları zaptetmekle olur... Belediye işçilerinin grev hazırlıklarına, Tuzla işçilerinin direnişlerine omuz vermekle olur... Tekel işçileri, fındık ve çay işçi ve emekçileri ile birlikte mücadele etmekle olur... Dolu gibi yağın zamlara, düşük asgari ücrete karşı birleşik kavgayı örmekle olur... Burjuvazinin hangi kanadının bizi daha fazla sömüreceği demek olan kendi aralarındaki iç çekişmelere taraf olarak değil, onları elimizin tersiyle itip kendi sınıf çıkarımız için güçlerimizi birleştirmekle ve onların gerçek yüzünü açığa çıkarmakla olur...

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz! Hep beraber sınıfsız-sömürsüz bir dünya kurmaya...

Avrupa Anayasası oldu Lizbon Sözleşmesi ancak HAYIR kaldı

Merkel'in "temel" görev olarak önüne koyduğu Lizbon Sözleşmesi'ne, İrlanda'daki referandumda HAYIR oyunun çıkması, yeni bir kriz başlattı. Tam üç yıl önce Fransa ve Hollanda'da işçi ve emekçiler, 2005 tarihinde yapılan referandumla Avrupa Anayasası'na HAYIR demişlerdi.

Sözün kısıası, Avrupa Anayasası'nın adını "Lizbon Sözleşmesi" diye değiştirmek yetmedi ve bu sefer de İrlandalı işçi ve emekçiler hayır dediler.

Lizbon Sözleşmesi demek, Avrupa Anayasası demek. Avrupalı emperyalistler, Fransız ve Hollandalı işçi ve emekçilerin 2005 yılında bu Anayasayı reddetmeleri üzerine, Avrupa Birliği çapında bir referandumun önünü kesmek için Anayasa'nın adını değiştirdiler. Böylece AB üyesi ülkelerin iç hukuklarında sorun çıkmadan, sözleşmeyi parlamentonun onayıyla kazasız belasız atlatmayı hesapladılar. Ancak İrlanda'nın iç hukuku farklıydı ve referanduma sunulması gerekiyordu. Avrupalı emperyalistler büyük endişelerle referandumun sonucu beklediler ve korktukları da oldu. 27 AB ülkesinin 26'sı, parlamentolarından sessiz sedasız Lizbon Sözleşmesi'ni onaylarken; İrlanda, 27. ülke olarak HAYIR dedi. AB Anayasasına karşı çıkan kesimlerin, Almanya'da, İngiltere'de, Fransa'da ve daha birçok ülkede, bu sözleşmenin de referanduma sunulması için büyük çabaları oldu, ancak başarısız kaldı. Burjuvazinin büyük araştırma kuruluşları dahi "Lizbon Sözleşmesi diğer ülkelerde de referanduma sunulsa da birçoğunda bu Sözleşme'ye yani Anayasa'ya hayır sonucu çıkardı" dediler.

İrlanda'da sandıktan çıkan sonuç, emperyalistleri öylesine öfkeli kıldı ki, İrlanda halkını nankörlükle suçlayıp, aba altından sopayı gösterdiler. Dönem başkanı Fransız Başbakanı Sarkozy, önce "İrlanda halkı yeniden sandık başına gider o zaman dedi". Ancak İrlanda işçi ve emekçilerinden gelen tepkiler sonucu tü kürdüğünü hemen yalamak zorunda kaldı.

AB'li emperyalistlerin öfkesi, bu sefer de Lizbon Sözleşmesi'ne yeni bir ad bulmak zorunda kalmaları değildi. Onların öfkesi, AB'nin işçi ve emekçiler nezdinde tüm kurumlarıyla tekrar tartışmalı hale gelmesiydi. Dışarıya yansıtmaya çalıştıkları gibi birlik içinde bir AB'nin olmadığı, 2003 Irak savaşı öncesi su yüzüne çıkmış, ABD kartlarını oynamış, AB'ye üye ülkelerin aralarındaki çelişkileri açığa çıkarmıştı. Ancak bunu tamir etmek o kadar zor olmadı. Asıl yara kitleler tarafından açıldı. Avrupalı işçi ve emekçiler, bu birliğin kendilerine refah ve barış getirmediğini söyleyerek, birlik anayasasına karşı çıktılar. Kitlelerin bu tepkisi, devletler üzerinde de büyük bir etki yaratıyor. Çünkü hiçbir devlet ve devletler kuruluşu, kendi halkının desteğini almadan dünya sahnesinde güçlü konumda olamıyor.

Avrupalı işçi ve emekçiler Anayasa'ya yani Sözleşmeye neden karşı çıkıyor?

Lizbon Sözleşmesi'nin içeriğini aynı Anayasa'da olduğu gibi bilen pek kimse yok. En fazla AB'nin bundan böyle iki yıllığına seçilen bir başkanının ve dışişleri bakanının olacağı biliniyor. Olaya böyle baktığımızda işçi ve emekçilerin tepkisinin bu sözleşmenin

kendisine değil, bugüne kadar uygulanan AB politikasına olduğu ve gelecekte de işçi ve emekçiler için bu birlikten bir hayır geleceğine inanmadığı ortaya çıkıyor.

AB'ye hayır diyenler, geniş bir yelpazeden oluşuyor. Örneğin İrlanda'da aşırı milliyetçiler, kürtaja karşı olan dinciler vb. bir çoğu karşı kampanya yürüttü. Basında da daha çok milliyetçi unsurlara (Polonya örneğinde olduğu gibi) yer verildi. Ancak bunlar da "AB karşıtları gemisi"nin içinde olsalar da süreci asıl belirleyen işçi ve emekçiler.

Lizbon Sözleşmesi'nin bir diğer adı Reform Sözleşmesi. Avrupa'da yıllardır süren sosyal hak gaspları, yüzyıllardır süren mücadele sonucu kazanılmış hakların gaspedilmeye çalışılmasını izleyenler, 2010 Ajandasını yani "reform" paketini iyi bilirler. Bu paket, 2000 tarihinde yine Lizbon'da AB ülkeleri tarafından karara bağlanmış ve tüm AB burjuvazisi, özelleştirme, sosyal ve emeklilik haklarının gaspedilmesi için kolları sıvamıştı. Fransa işçi ve emekçileri, bu saldırılara hala direnen kale özelliğinde. Tüm diğer AB ülkelerinde emeklilik yaşının yükseltilmesi, sıfır sözleşmeler, özelleştirmeler, sağlığın ve eğitim aşama aşama paralı hale gelmesi gibi saldırılar, hala son hız sürüyor.

Lizbon Sözleşmesi tam da bu programı içeriyor: Dünyada rekabet edebilmek ve dünyanın süper gücü olmak için işçi ve emekçileri daha ağır sömürme ve daha da önemlisi örgütsüzleştirme. Örgütsüzleştirmenin başında sendikalar ilk sırada yer alıyor. İrlanda'da sözleşmeye hayır çıkmasının, 2005'te Fransa ve Hollandalıların tavrının en önemli nedeni bu. Diğer önemli bir nokta ise, yerel hükümetlerin saldırı programlarını hayata geçirirken "bunlar tüm AB ülkelerinin kararları" deyip işin içinden çıkmaya çalışmaları. Her şeyi oldu bittiye getirerek, aynı Lizbon Sözleşmesi'nde olduğu gibi parlamentodan göstermelik bir şekilde onaylayıp bitirmeye çalışmaları. Kitleler, kendi hükümetine karşı bir tepkiyi ortaya koyacağını, her politikacının yeniden seçilebilmesi için bir şeyler yapmak zorunda olduğunu düşünüyor ancak "seçilmişlerin atadığı" bir grubun AB'yi yönetmesi onları korkutuyor.

Avrupa demokrasinin bir burjuva demokrasi olmasını ve seçim kandırmacalarını bir kenara bırakırsak, AB'nin geldiği aşamanın yeni bir niteliği var. Bu da Lizbon Sözleşmesinin maddelerinin, ağır şartlar içermesine, AB ülkelerinin, birkaç AB'li emperyalist tarafından daha rahat yönetilmesi isteğine yol açıyor. AB, Sözleşmede, özellikle savaş durumlarında yerel parlamentoların onayını almadan savaşı başlatabilmeyi önüne koyuyor. Yine bu Sözleşmede, bundan sonra alınacak kararlarda oy birliğini değil, oy çokluğunu yeterli buluyor. Diğer yandan nüfusun yoğunluğuna göre oy şartı getiriyor. Yani Almanya, Fransa ve İtalya gibi ülkeler birleşseler, diğer ülkelere rağmen karar alabilecek duruma geliyorlar. Bunun yanında dönem başkanlığı kalkıyor ve "küçülüp daha iyi işlemeliyiz" yalanıyla üye ülkelerin sadece üçte ikisinin temsil edilmesi ayarlanıyor. Bu dönüşümlü olsa da, AB'nin içinde örneğin İrlanda gibi ülkelerin bir dönem temsil edilmemesi, buna rağmen kararları uygulaması şartı getiriliyor. Proleter Devrimci Duruş'un 2005 tarihli sayısında bu konuda daha ayrıntılı yazılar okunabilir, çünkü Avrupa Anayasasının içeriği ile Lizbon Sözleşmesi aynı.

Avrupa Anayasasının önemli bir ayağı; işçi ve emekçilerin hak gaspları, özelleştirme ve örgütsüzleştirme. Diğer önemli ayağı da silahlanma. Bu Sözleşmeyle tüm AB üyelerinin silahlanma için ortak bütçe

oluşturmaları ve EADS gibi silah tekellerine yenilerini katmalarının yanında, ulusal silahlanma da zorunlu hale getiriliyor. Yani bir AB ülkesi işçi ve emekçilerin mücadelesi sonucu istediği gibi silahlanmaya bütçe ayırmazsa, diğer AB ülkelerini yani AB Anayasası'nı karşısında bulacak. Yine savaş kararlarının AB organları tarafından verilebilecek olması, AB'nin ABD, Çin ve Rusya karşısında askeri olarak da tek bir güç olarak sahneye çıkmasını hedefliyor. Savaşa ve silahlanmaya karşı Avrupa işçi ve emekçileri, Irak savaşının ilk iki yılında önemli eylemler gerçekleştirmişti. Bugün de savaş karşıtlığı yüksek ve örneğin Almanya'da olduğu gibi Afganistan'a asker gönderilmesine destek verilmiyor, ciddi bir anti-Amerikancılık dalgası var, ancak sokaklar henüz boş. Tepki eyleme dönüşmüş değil. Daha da önemlisi "ABD kötü adam, AB de el mahkum bu olayda yer almak zorunda kalan bir aktör" olarak görülebiliyor.

Sonuçta kitlelerde, bir yandan ekonomik hak gaspları ve işsizlik, yani refah düzeyinin düşmesi, diğer yandan da on yıllardır inandıkları ve tek demokrasi biçimi olarak sunulan burjuva demokrasinin gittikçe gerçekte yüzünü göstermenin korkusu var.

Anayasa'ya HAYIR ne değiştirmişti, Sözleşmeye HAYIR ne değiştirecek?

Anayasa üç yıl sonra Sözleşme olarak yeniden geldi Avrupa işçi ve emekçilerin önüne. Ve İrlanda'da referandum yapılmak zorunda kalınmış olmasaydı, bu haliyle geçecekti. Emperyalistler, İrlanda'nın hayır'ına rağmen Sözleşmeyi bu haliyle geçirmek istiyorlar. AB'li emperyalistlerin, dünyada yeniden paylaşım savaşının verildiği bu dönemde, başka bir seçeneği de yok zaten. Burjuvazi, bu krize bir çare bulmaya çalışıyor. Zaten Anayasa'daki bir çok madde çoktan uygulamaya geçmiş durumda. Ekonomik ve sosyal alandaki saldırılar, yıllardır sürüyor. Silahlanma alanında, Avrupa Polisi, peş peşe çıkan Anti Terör Yasaları, Ortak Bilgi Havuzu, Avrupa sınırlarının göçmenler için geçilmez kale haline gelmesi vb. konularda da önemli yol aldı burjuvazi.

Bu yapılanlar, "Sözleşme olsa da olur olmasa da olur" anlamına gelmiyor. Almanya, Fransa ve İngiltere gibi emperyalistler, güçlü ve kendi denetimlerinde olan, kararlarının bağlayıcılığı bulunan bir AB'ye ihtiyaç duyuyorlar. Keza, büyük silah tekelleri de üretimlerini artırırken, yasal zeminde kendi çıkarlarını güvence altında hissetmek istiyorlar. 27 AB ülkesinin bağlayıcı biçimde birarada bulunması bu nedenle büyük önem taşıyor. Sarkozy de tam bu nedenlerden dolayı kolları sıvadı ve acele ediyor.

Hayırlar ise Avrupalı işçi ve emekçilere zaman kazandırıyor, hem örgütlenmek hem de AB'yi teşhir etmek için. AB'nin 2005'ten bu yana işleri çok daha fazla zorlaştı. 2007 ve 2008 yılı, grevlerin ve direnişlerin arttığı ve AB'nin tartışılır hale geldiği yıllar oldu. Emperyalistlerin yangından mal kaçıran gibi sözleşmeyi ulusal parlamentolarda imzalatmaları, ancak 4 milyon 500 bin İrlandalının oyunun tüm AB'yi ve AB'nin meşruiyetini sarsabilmesi bu sürecin ürünü oldu. Anayasasız bir AB, işçi ve emekçilere bu kadar düşman iken Anayasalı bir AB'nin işçi ve emekçilere ne sunacağı daha fazla tartışılır hale geldi.

Sonuçta emperyalistlere atılan her bir gol, "istediğiniz planı yapın biz olmadan hiçbirini uygulayamazsınız" mesajını veriyor ve korku salıyor emperyalistlerin yüreğine.

7-8 Temmuz 2008 tarihlerinde Japonya'da toplanan G-8 zirvesinin gündemi küresel ısınmaydı. Ancak zirveye damgasını vuran, gıda ve petrol fiyatlarındaki artışla ona paralel olarak dünya genelinde büyüyen yoksulluk oldu.

"Dünyanın patronları" olan ABD, Kanada, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Japonya ve Rusya, "gezegenin geleceğini kurtarmak" gerekçesiyle birtakım kararlar alırken, gezegenin geleceğinin bu ülkeler tarafından karartılmakta olduğu gerçeği, bir kere daha gözlerden gizlendi.

Zirveye, G-8 ülkelerinin yanı sıra, 7 Afrika ülkesi, Çin, Brezilya, Hindistan, Meksika, Güney Kore ve Endonezya'dan da temsilciler katıldı.

G-8 Zirvesi'nin toplandığı tarihlerde, D-8 ülkeleri de Malezya'da bir zirve gerçekleştirdiler. Malezya, Endonezya, İran, Nijerya, Pakistan, Mısır, Türkiye ve Bangladeş'in katıldığı D-8'lerin zirvesinde ise öne çıkan konu, artan gıda ve petrol fiyatlarının dünya ekonomisine etkisi oldu.

Göstermelik kararlar

G-8 Zirvesi, öncelikle giderek yakıcı hale gelmekte olan küresel ısınma konusunu ele aldı. Zirve öncesinde, otomotiv ve teknoloji devleri, ürettikleri "çevreye zararsız" ürünlerin reklamlarını yaptılar. Zirve alanına, enerjisini tümüyle güneşten alan bir ev kuruldu, elektrik ve hidrojenle çalışan otomobiller tanıtıldı, yüksek su tasarrufu yapan tuvaletler denendi, hatta zirveye katılan devlet başkanları, kaldıkları otelin önüne toplu ağaç dikimi bile gerçekleştirdi.

Ancak gerçekten küresel ısınmayı durduracak önlemler konusunda doğru düzgün bir karar bile alınmadı. Mesela ABD, küresel ısınmayla mücadeleyi öngören Kyoto Protokolü'nü imzalamayı yine reddetti. Üstelik bu protokol, küresel ısınmaya karşı gerçekten etkili yöntemler getirmiyor, sadece tekellerin karlarını azaltacak kimi önlemler üzerinde duruyor.

Zirvede çıkan "karar" ise, oldukça çarpıcı. Buna göre, zirveye katılan ülkeler, 2050 yılına kadar gaz salınımlarını dünya çapında yarı yarıya azaltılması üzerine "düşünecekler"(!) Geçtiğimiz yıl Almanya'da yapılan G-8 Zirvesi'ne katılan ülkeler, zararlı gaz emisyonunun 2050'ye kadar yüzde 50 azaltılması konusunda yoğun bir şekilde çaba harcayacakları vaadinde bulunmuşlardı. Şimdi bir adım daha geriye gidiyorlar ve bu konuyu "düşünmeye" ve 2009 yılında yapılacak zirvede kesinleştirmeye karar verdiklerini açıklıyorlar.

Küreyi emperyalistler ısıtıyor

Küresel ısınma konusu giderek daha fazla kitlelerin gündemine giriyor. Etkileri ve sonuçları ile karşılaştıkça, kitleler bu soruna karşı daha duyarlı hale geliyor. Emperyalistler ise, bilinç bulanıklığı yaratmaya çalışıyor, küresel ısınmanın tekellerden bağımsız olarak tek tek insanların çabası ile önlenilecek bir olguymuş gibi göstermeye uğraşıyor. Emperyalistler, küresel ısınmanın asıl olarak kendi faaliyetlerinden, kendi kar hırslarından kaynaklandığını gizleyerek, insanların önlem almasını, duyarlı olmasını, bir "farkındalık yaratılmasını" tavsiye ediyorlar.

Tüm bu gerçekler, zirvede bir kere daha kendisini

Küresel ısınma, küresel kriz ve G-8 Zirvesindeki çözümsüzlük

gösterdi. Zirvede az su kullanan tuvaletler tanıtılıyor; ama emperyalist maden şirketlerinin, birkaç gram altın çıkartabilmek için içme suyu olarak kullanılabilecek tonlarca suya siyanür karıştırdığı gerçeğini gözlerden gizliyor. Zirvede lüks bir otelin önüne göstermelik olarak birkaç ağaç dikiliyor; ama yeni siteler

yapabilmek için en güzel ormanlık alanların kesildiği, yakıldığı, orman arazilerinin müthiş bir talan ve yağmaya açıldığı söylenmiyor. Dünyanın akciğerleri olan, yağmurun yağmasını sağlayan ve doğanın dengesini kuran ormanlar, her geçen gün azalıyor ve bu, emperyalist tekeller tarafından gerçekleştiriliyor. Otomotiv tekelleri sürekli olarak petrolden farklı yakıtlar kullanan "ekolojik" otomobiller ürettiklerini açıklıyorlar. Biyoyakıtlı, elektrikle, suyla çalışan otomobillerin reklamlarını yapıyorlar; ama sonuç olarak yine de otomobil yani bireysel ulaşım araçlarını öne çıkartıyorlar. En "ekolojik" ve en ekonomik ulaşım aracı olan raylı sistem ve toplu taşımacılık konusunda tek bir adım atmıyorlar; çünkü otomotiv tekelleri bundan rahatsız oluyor. İnsanlar toplu taşıma araçlarında tıkkış tıkkış giderken, otomobil başına tek kişi düşüyor. Burjuvazinin özel jetleri, özel uçakları, özel yatları ise, küresel ısınmaya bütün toplu taşıma araçlarından çok daha fazla etkide bulunuyor.

Küresel ısınma ile birlikte, klima reklamları da arttı. Evinin önünde halısını yıkayan emekçi kadına ceza kesiliyor, ama lüks sitelerde bahçe düzenlemesi, araba yıkanması vb. için alabildiğine savurganca harcanan suyun hesabı sorulmuyor. Büyükbaş hayvanların gübrelerinden çıkan gazların küresel ısınmayı artırdığı söyleniyor, ama fabrikaların bacalarından çıkan zehirli gazları azaltmak için filtre kullanılmıyor. İçme suyunun azalması, nehir yataklarının kuruması, yeraltı sularının çekilmesi üzerine sürekli haber programları yapılıyor, ama bu giderek azalmakta olan suları sistemli bir biçimde zehirlemekte olan fabrika atıklarına karşı hiçbir şey yapılmıyor. Rüzgar ve güneş gibi doğanın bir parçası olan, doğaya hiçbir zararı dokunmayan yenilenebilir enerji kaynakları dururken, dünyaya binlerce yıl boyunca radyasyon yayacak nükleer santraller kuruluyor.

Yaşamın her alanından verilecek sayısız örnek var bu konuya ilişkin. Hepsinden çıkan sonuç ise şu: Küresel ısınma emperyalistlerin yağmacı kar anlayışının ürünüdür. Küresel ısınmayı durduracak olan; tek tek insanların kendi yaşamlarında yapacakları tasarruflar, küçük önlemler değil, emperyalist tekellerin verdikleri zararların önüne geçilmesidir. Üstelik bu 2050 yılında (yani 40 yıl sonra) değil, hemen bugün gerçekleştirilmelidir. Çünkü küresel ısınmada geriye dönüşü olmayan sınıra bir-iki yıl kadar bir sürenin kaldığı söylenmektedir. Yani önümüzde 40 yıllık zamanımız yok. Ama tekellerin sözcüleri olan ve tekellerin karlarını korumakla görevli devlet başkanları, zirvelerde aldıkları (ya da almadıkları) kararlarla, küresel ısınmanın kendi sorunları olmadığını gösteriyorlar.

Gerçekten de küresel ısınma işçi ve emekçilerin önünde duran ciddi bir sorundur. Çünkü bu ısınma, işçi ve emekçilerin yaşam alanlarını daraltmakta, yaşamı daha pahalı ve daha zor hale getirmektedir. Emperyalist tekeller, dünyadaki koşullar bozuldukça, paraları ile kendilerine uygun ortamları yaratacaklardır. Bu nedenle küresel ısınma emperyalist zirvelerle değil, işçi emekçilerin mücadelesi ile çözülecektir.

Ekonomik kriz yayılırken

Geçen yıl gerçekleştirilen G-8 Zirvesinden çıkan sonuçta, dünya ekonomisinin iyi yolda olduğunu, "sürdürülebilir ve güçlü bir büyüme ortamı" içinde ekonomik sorunların aşılmakta olduğunu belirtiyordu. Zirvenin hemen arkasından ABD'de konut kredisi krizi patlak verdi. O günden bugüne bir taraftan burjuva liberal ekonomistler, krizin basit bir mali kriz olduğunu, rahatça aşılabileceğini, ne ABD, ne de dünya ekonomisinde önemli bir etki yaratmayacağını söyleyerek, kitleleri kandırmaya çalıştılar. Gerçekçi kimi ekonomistler ise, bunun tüm dünyayı sarsacak ciddi bir ekonomik krizin ilk işaretleri olduğunu görebilmişlerdi.

O günden bugüne buna ilişkin veriler giderek arttı. Kimileri daha hala bunun merkez bankası para politikaları ile düzelebilecek bir mali kriz olduğunu, ya da kısa sürede atlatılabilecek bir kriz olduğunu iddia ediyor olsalar bile, bütün veriler şiddetli bir ekonomik krizin dünya genelinde hızla yayılmakta olduğunu gösteriyor. Üstelik Amerikan Merkez Bankası FED, krizin hızını kesebilmek için her türlü kuralı altüst eden kararlar alıyor. Neoliberal politikalar bir kenara bırakılarak şirketler kurtarılıyor, devlet ekonomiyeye doğrudan müdahale ediyor. Buna rağmen kriz etkisini giderek daha güçlü hissettiriyor.

2008 yılı başında petrolün 100 dolar olup olamayacağı tartışılıyordu, Temmuz ayında ise 150 dolara ulaştı. Yıl sonuna kadar 200 dolara ulaşabileceği tahmin ediliyor. Petrol fiyatındaki artış, tüm ürünlerde artışa neden oluyor. Tarım krizi, dünyanın genelinde açlığın artmasına neden oluyor. ABD'de emlak piyasasının yarısını elinde bulunduran Fannie Mae ve Freddie Mac adlı kuruluşların da krizden etkilenmesi, İngiltere'nin en büyük kredi bankası Bradford&Bingley'in iflasın eşiğine gelmesi, krizin ulaştığı boyutları çarpıcı bir biçimde gözler önüne seriyor.

Bir taraftan küresel ısınma, bir taraftan ekonomik kriz, dünyadaki dengeleri yerinden oynatıyor. G-8 Zirvesini gerçekleştiren emperyalist ülkelerin herbiri, bu tabloda kendilerine en fazla karı getirecek unsurları bulmaya ve kullanmaya çalışıyor. Emperyalist tekellerin, kendi çıkarlarına aykırı, kitlelere faydalı kararlar alması mümkün değildir. Onların göstermelik olarak aldıkları, hatta alamadıkları kararlar ise, dünyadaki ekolojik ve ekonomik koşulları daha da kötü hale getiriyor. Bu durumdan ise, işçi ve emekçiler, yoksul kitleler etkileniyor. Yaşam koşulları giderek kötüleşiyor, işsizlik ve açlık büyüyor. Bu nedenle her iki soruna ilişkin mücadele, gerçekte işçi ve emekçi kitlelerin sorunudur ve onların kendi çıkarları doğrultusunda harekete geçmesiyle çözülebilir.

“Sınıfının oğlu” Ernst Thaelmann

“Bir süre sonra, akşam saat 7-8’ye doğru, gün henüz kararmamıştı ki Müller bize barakalarımıza gitme emri verdi. Müller, biz barakalara girdikten sonra bizi içeri kilitledi... Sesler duyuyorduk, Almanca konuşmalar, hareketlenmeyi fark ediyorduk ancak pencereden bir şey göremiyorduk... Krematoryumun kapısının açıldığını duyuyorduk, bu sesi tanıyorduk, kamyonla krematoryumda yakılmak üzere cesetler getirildiğinde hep duyardık bu tipik sesi. Konuşmalardan sadece parçalar duyabiliyorduk, ardından üç el silah sesi duyduk. Saatin tam olarak kaç olduğunu bilmiyorum, saatim yoktu. Ancak sanırım saat 22 ila 24 arasıydı. Silah seslerinin ardından tekrar konuşmalardan parçalar duyduk, ardından kapı çarpılarak kapatıldı ve sessizlik çöktü tekrar.

Sabah Müller bizi yanına çağırdı ve krematoryumda cesetler yakıldıktan sonra yaptığımız temizlik işini yapmamızı istedi. Üç bölüm ve iki fırından oluşan krematoryumun birinci fırınında bir ceset yakılmış ve kül olmuştu. Fırında bir de metal parçası buldum, sanırım bir saatten arta kalan parçalardı. Fırındaki yüksek ısıya rağmen yok edilememişti.

Müller döndü bize dün akşam öldürülenin kim olduğunu bilip bilmediğimizi sordu. Ardından da akşam öldürülenin komünistlerin lideri Thaelmann olduğunu söyledi.”

17’yi 18 Ağustos 1944’e bağlayan gece, komünist önder Ernst Thaelmann, Almanya’nın Bautzen hapishanesinden alındı ve Buchenwald kampına götürüldü. Thaelmann orada Naziler tarafından kurşunlandı ve yakıldı. Öldürme emrini Hitler vermişti. Sonunun yaklaştığını gören Hitler, 11 yıldır hapishane- de olan Thaelmann’ın gücünden korkuyordu, direnişten korkuyordu. Alman faşizmi Thaelmann’ın müttefiklerin hava saldırısında öldüğünü açıkladı, ancak savaş bittikten kısa süre sonra Hitler’in önemli adamlarından Himmler’in notları arasında Hitler imzalı, “Thaelmann yok edilmeli” notu bulundu.

1947’de Marian Zgoda ve yukarıdaki ifadenin sahibi Zbigniew Fuchs, Thaelmann’ın hangi SS-Ko-

mandosu tarafından vurulduğunu, hangi kamp yetkililerinin Thaelmann’ı yaktığını isim isim saydılar. Her ikisi de Polonyalı tutsaktı ve görevleri faşistlerin infaz ettiği insanları yakmak, fırınları temizlemektir. Kurtulmaları mucizeydi, çünkü bu görevi yapanları geriye tanık bırakmamak için öldürüyorlardı.

1962’de Demokratik Almanya Cumhuriyeti’nde avukatlık yapan Dr. Friedrich Kaul Ernst Thaelmann’ın eşi Irma Thaelmann’ın görevlendirmesi ile Thaelmann’ı öldüren ekibe ait iki kişinin ismini tespit etmiş ve haklarında Federal Almanya Cumhuriyeti savcısına şikayette bulunmuştu. Thaelmann’ı öldürenlerden birinin ismi Wolfgang Otto idi. Buchenwald kampı komutanının sağ kolu. Savaştan sonra Amerikalıların kurduğu mahkemede yüzlerce insan öldürmekten 20 yıla mahkum olmuş ancak Amerika’nın anti-komünist politikası sayesinde bir iki yıl hapis yattıktan sonra, tüm katil faşistler gibi “affedilmiş” ve katolik bir lisede din ve tarih öğretmeni, “saygın, dindar” vatandaş olarak yaşamına devam etmişti.

Savcılık yedi kez bu davada takipsizlik kararı verdi. Yukarıdaki tanık ifadelerine rağmen, arşivlerde bulunan tüm dokümanlara rağmen. Gerekçe olarak da savcı, bu insanların cinayetle suçlanamayacağı, öldürmenin zalimane bir şekilde olmadığı, Thaelmann’ın da öldürüleceğinden haberdar edildiği, ona ölümünden önce işkence yapıldığını sunmuştu. Thaelmann dosyasını kapatan savcılar, Hitler döneminde de savcılık görevi yapıyorlardı. Bu çarpıcı gerçek, kapitalist düzenin gerçek yüzünü, bu dosyanın neden kapatıldığını anlamaya yetiyor.

Thaelmann davası böyle bitiyor. Thaelmann’ın eşinin ve avukatının ölümünün ardından Thaelmann’ın kızı Batı Almanya’da bir avukatı görevlendiriyor. 1982’de

davayı alan avukat, uzun bir mücadelede sonra 1985’te katil Wolfgang Otto hakkında dava açılmasını başarıyor. İki Polonyalı tanığın dinlenmesini sağlıyor ve tüm delilleri su yüzüne çıkarıyor. 1986’da Eyalet Mahkemesi Krefeld Otto’yu Thaelmann’ı öldürmekten mahkum ediyor. Thaelmann davası Nazilerin ceza aldığı tek örnek dava olacakken, Yüksek Federal Mahkeme kararı bozuyor. Bozma gerekçesi, Otto’nun o gece gerçekten kampta bulunup bulunmadığının bilinmemesi. Halbuki katil, bu konuda tek bir kelime etmemiş durumda. Yani Yüksek Federal Mahkeme katile kendisini nasıl savunması gerektiğini anlatıyor. Düsseldorf Eyalet Mahkemesi’nde 1987’de yeniden görülen davada mahkeme heyeti, tüm tanık ifadelerine, Buchenwald kampının nöbet defterinde bu katilin o gece nöbette olduğunu tespitine rağmen, bu sefer de “tanıklar cinayetin 17’yi 18 Ağustos’a bağlayan gece yapıldığına dair verdikleri ifadede yanılabilirler” gerekçesiyle beraat kararı veriyor ve Yüksek Federal Mahkeme’de bu kararı onaylıyor. Burjuva hukukun, bir komünist öndere yani sınıf düşmanına bunu yapması şaşırtıcı değil, şaşırtıcı olan burjuva demokrasisinin hala bu kadar prim yapması.

* * *

Thaelmann, 16 Nisan 1886’da Hamburg Altona’da dünyaya geldi. Fakir bir ailenin çocuğu olan Thaelmann, okumak istemesine rağmen çalışmak zorunda kaldı. Önce babasının dükkanında, ardından da 1896’da henüz on yaşındayken Hamburg limanlarında çalışmaya başladı. Hamburglu işçi sınıfının mücadelesinin ayrılmaz bir parçası oldu. 1903’te SPD üyesi, 1904’te Ulaşım Sendikası’na üye oldu. Mayıs 1915’te bir çamaşırhane- de çalışan eşini örgütlenme faaliyeti içinde tanıdı ve evlendi. 1918’de USPD’ye katıldı, 1919 ayaklanmasında silah

temin eden ve cephede savaşan oydu. 1921’de Alman Komünist Partisi (KPD) MK’sına seçildi. 1924’te KPD Başkan Yardımcısı ve Komünist Enternasyonalin Yürütme Komitesi Üyesi oldu.

Thaelmann, 1924 KPD’den milletvekili oldu ve 1933’e tutuklanana kadar milletvekilliğini sürdürdü. 1925’te KPK Başkanlığına seçildi. 3 Mart’ta Dimitrov’la birlikte Parlamentoyu yakmaktan gözaltına alındı ve vatana ihanetten dava açıldı. Ancak faşizm Dimitrov’un yargılayan savunmasından dersini almış, Thaelmann’ın yargılanma sürecinin benzer olmaması için önlem almıştı. Thaelman hakkındaki dava düşürüldü, ancak faşistlerin “güvenlik hapsi” adıyla çıkardıkları yasa sonucunda 11 yıl, yani ölümüne kadar hapis hane- de kaldı.

Thaelmann’a boşuna “sınıfının oğlu” ismi verilmedi. İşçileri sınıfının içinden gelen biri olarak, mücade- lenin her alanındaki sakinmasız tutumu, tüm ayrışmalarda Stalin’in çizgisinde yer alması, 11 yıl süren zindan yaşamında boyun eğmemesi ve faşizmin zindanlarından eşi ve kızı aracılığıyla bin bir yaratıcılıkla, yıllarca KPD’ye ve Enternasyonal’e mesajlar yollaması, 1939’da Stalin’e ve 18. Parti Kurulu’na mesaj ve görüşlerini aktarması, komünist direngenliğinin ve mücadeleye bağlılığının ifadeleridir.

Düşmanı, “sınıfının oğluna” düşman yapan da Thaelmann bu özellikleridir. Aynı özelliklerinden dolayı da Thaelmann, komünistlerin yoldaşidir.

Sacco ve Vanzetti'nin İdamı

Dünya hukuk tarihinin sayfalarına yüz karalarından biri olarak geçmiştir Sacco ve Vanzetti'nin yargılanmaları. Hiçbir delile gerek duyulmadan, sadece anarşist ve işçi oldukları için Sacco ile Vanzetti, 22 Ağustos 1927'de elektrikli sandalyede idam edildiklerinde, bu kararı verenler dünya işçi ve emekçilerinin gözünde mahkum oldular.

Nicola Sacco 1885'de, Bartalemeo Vanzetti 1888'de İtalya'da doğmuşlardı. Nicola Sacco dünyayı keşfetmek üzere ayrıldı İtalya'dan. İyimser bir mizaca sahipti ve 1908'de ABD'ye geldi. Biraz öğrendiği İngilizce'yle, bir meslek sahibi olmak için çıraklık kursuna kaydoldu. İyi bir kunduracı oldu. 1912 yılında evlendi. Dante ve İnes adında iki çocuğu oldu Amerikan hayat tarzına ayak uydurmakta zorlandı ve İtalyanlarla ilişkisini hiç kesmedi. Sürekli okuyarak kendini geliştirmeye çalıştı, eylemler örgütledi. 1920'de tutuklandıkları günden birkaç gün önce, annesinin ölümü yüzünden ülkesine geri dönmeye karar verdi. Tutuklandığı gün ise, intihar eden ama ölümü şüpheli bulunan bir arkadaşı için düzenlenen mitinge gitmekteydi.

Bartalemeo Vanzetti de pastacılık öğrenmek üzere babasının evini terk etti ve 1908'de ABD'ye geldi. Burada ekonomik sıkıntılarla karşılaştı. Boston'da birçok vasıfsız işe girip çıktı. 1919 yılında bir balıkçının mallarını devralarak balık satmaya başladı. Vanzetti sürekli okurdu: Dante, Renan, Hugo, Marx, Proudhon... Anarşist görüşlerden etkilendi ve eylemlerine sürekli katıldı.

Sacco ve Vanzetti'nin tutuklanmalarına sebep olan olay ise, 15 Nisan 1920'de yaşanan bir soygun oldu.

Birinci emperyalist paylaşım savaşının sona ermesinin ardından yoksullaşan halkın içinden çıkan çeteler soygunlara girişirler. O gün, South Braintree ayakkabı fabrikasının maaşlarının taşındığı çelik kasa, iki kişi tarafından soyulur. Soygunu gerçekleştirenler, iki korumayı da öldürmüş ve paraları alarak bir arabayla kaçmışlardır. Sabahın erken saatlerinde olan soygunu sadece birkaç kişi görmüştür. Teşhis edilen üç kişiyi komiser Stewart yakalayamamıştır ve bu hatasının üstünü örtmek için İtalyanların yoğun yaşadığı yerlere yönelmiştir. Bridgewater'de gelen bir arabayı durdurur. Arabada Sacco ile Vanzetti vardır. İkisi de silahlıdır ve anarşist bildiriler taşımaktadırlar. Tutuklanırlar.

Aslında ortada bir delil yoktur. Sadece tanık ifadeleri vardır. Sacco ile Vanzetti'nin doğru düzgün savunma yapmalarına bile izin verilmez, ama en sınırlı haliyle bile yaptıkları savunmalarda suçlamaları çürütürler. Hatta o sırada hapiste olan Celestino Mederias adlı birinin, soygunu ve cinayetleri Joe Morelli çetesiyle yaptığını itiraf etmesi de dikkate alınmaz. Düzmece raporlar ve 'kanaatler', karar için yeterli olur. Çünkü Sacco ile Vanzetti, hem işçidir, hem de anarşisttir; bu da asılmaları için yeterlidir.

Yargılama değil, kitlelere tehdit

Sacco ile Vanzetti'nin asılması, sıradan bir adli hata değil, bilinçli bir tercihti.

I. Emperyalist Savaşın arkasından Ekim Devriminin heyecanı işçiler ve emekçiler arasında giderek yaygınlaşmaktaydı. Savaş sonrasında yarattığı yoksulluk ve baskılar karşısında, devrimcilerin önderliğinde işçi ve emekçilerin eylemli mücadelesi yükseliyordu. Kitlelerin arayışları, dünya genelinde devrimci söylem ve sloganlara yöneliyordu.

Emperyalistler ise, bu durumu kendileri için büyük bir tehdit olarak görüyor ve engellemek için her türlü baskı ve zora başvuruyordu. Katliamlar ve saldırılarla insanları susturmaya, provakasyonlarla kendi istedikleri zemine çekmeye çalışıyor,

bir taraftan da devrimci önderleri katlediyorlardı. Almanya ve ABD, bu baskıların en fazla uygulandığı yerler arasındaydı. Almanya'da başlamakta olan ayaklanmayı bastırmak için, Spartaküs hareketinin önderleri Karl ve Roza, Alman burjuvazisi tarafından katledilmişti. ABD burjuvazisi ise, kitlesele halde komünist avı gerçekleştirmişti.

Nisan 1919'da ABD'de hazırlanan 36 bomba, bu komünist avının hazırlığı anlamına geliyordu. Bombalar ABD burjuvazisinin isteğiyle, provokasyon yaratmak amacıyla hazırlanmış ve önde gelen kişilerin evlerine gönderilmişti. Bunlardan 8 tanesi patladı. İlginçtir, patlayan bombaların hepsi de göçmen ya da yoksul işçilerin-emekçilerin ölmesine yol açtı. Devlet, bu bombaları, kitleleri komünistlere karşı kışkırtmak amacıyla kullanmaya çalıştı. Bombalardan biri de Bolşevik düşmanı komisyon üyesi olan Adalet Bakanı A. Mitchell Palmer'in evinin önünde patlar. Bombayı atanlardan biri de ölür ve Polonyalı olduğu ortaya çıkar. Bu olay üzerine, İtalyan ve Polonyalı göçmenler, özellikle de komünist ve devrimci olanlar, hedef tahtasına çakılır. Palmer, bir komisyon oluşturur ve istihbarat dairesinin başına, 10 Mayıs 1924'te kurulacak olan FBI'ın başkanlığını 48 yıl yürütecek olan 24 yaşındaki J. Edgar Hoover'i getirir. Hoover birkaç haftada 150 bin kişilik şüpheliler listesi hazırlar ve evleri seri biçimde basmaya başlar. 600 bin kişi soruşturmalardan geçirilir. Gözaltına alınanlar ve fişlenenler büyük oranda göçmen işçiler ve emekçilerdir. Yanı sıra göçmenliği zorlaştıran, komünizmi ve devrimciliği, hükümete karşı kışkırtıcılığı yasaklayan kanunlar çıkarılır. Bu baskı ve gözaltı terörü sonucu, binlerce kişi tutuklanırken, yüz binlerce kişi de sınırdışı edilerek ülkelerine geri gönderilir. Hoover, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında da komünist avına çıkmış ve yüzbinlerce kişinin yargılanmasına neden olmuştu.

Sacco ile Vanzetti de anarşistler ve proleterlerdi. Böylesi bir ortamda yakalandıkları için, ceza almaları kaçınılmazdı. Yargılama sırasında yasalar hiç dikkate alınmadı. Mesela ABD yasalarına göre tanıkların ifadesi daha tali bir durum iken, onların yargılama boyunca iddialar ağırlıklı olarak tanık

ifadelerine dayandırılmıştı. İfadeleri alınan 61 tanığın büyük çoğunluğu, daha

sonraları Sacco ve Vanzetti'yi hayatlarında hiç görmediklerini ve yalan ifade verdiklerini açıklamıştır. Mahkeme ABD'nin en ırkçı eyaletlerinde görülmüş, jüriye katılmak için başvuru yapan 500 kişi içinden seçilen 12 kişi sadece beyazlardan ve Amerikalılardan oluşturulmuştur. Mahkeme yargıcının şu sözleri ise kararın önceden verildiğinin kanıtıdır: "Cehenneme kadar yolları var. Suçsuz olsalar da asılmalıdırlar."

Büyük bir dayanışma ağı

Sacco ve Vanzetti'nin yargılanmaları sırasında avukatı, savunmayı onların siyasi kişilikleri üzerinden hazırlamış ve o döneme göre yeni sayılacak mücadele biçimleriyle kamuoyu oluşturmayı başarmıştır. Yargılama boyunca çok büyük bir kitle desteği oluşur. Basın açıklamaları, mitingler, el ilanları ve bildirilerle Sacco ve Vanzetti davası dünyanın sokulur. Dünyanın her tarafında kitlesele mitingler ve eylemler düzenlenir. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, Almanya ve ABD'de yapılan mitinglerde suçsuzlukları ve kahramanlıkları haykırılmış, serbest bırakılmalarına dair kampanyalar örgütlenmiştir. Asıldıklarının ertesinde yüz binler, bir kez daha dünyanın dört bir yanında sokakları doldurmuş, ABD emperyalizmini protesto etmiştir. O kadar açıktan hukuksuzluk sürdürülmüştür ki, idamlardan kısa bir süre sonra bir komisyon kurularak Sacco ve Vanzetti'nin suçsuzlukları ispatlanmıştır. Aynı uygulamalar ve düzmece mahkemeler, ikinci dünya savaşı sonrasında bu kez da McCarthy tarafından sahneye konulmuştur.

Yapılan eylemler sonuç vermez; ABD emperyalizmi kendisi için tehdit olarak gördüğü hareketi bastırmak için idamlar konusunda acele eder. 22 Ağustos 1927'de, Sacco ile Vanzetti elektrikli sandalye ile idam edilirler. Suçsuz olduklarını ve kendi üzerlerinden yapılan hesapları bilmenin huzuruyla doludurlar. Ölmeden önce salondakilerle sohbet ederler, suçsuz olduklarını anlatırlar. Bu idamların sebebinin ABD emperyalizminin göçmen işçilere, komünistlere ve devrimcilere karşı düşmanlığı olduğunun farkında olarak ölürler. ABD'ye ve dünya hukukuna kalan ise bir utançtır sadece. Hiçbir belge ve delil gösterilmeden iki proleter ve eylemci idam edilmişlerdir.

Vanzetti'nin, Sacco'nun oğluna yazdığı mektupta dediği gibi; "Hiç aklından çıkarma Dante, eğer birisi baban ve benim hakkımda bir şey söylerse, o, masum ölümlere, yürekli bir şekilde yaşamış insanlara küfreden bir yalancıdır. Şunu da iyi bil ve hep hatırla Dante, eğer baban ve ben, kalles, riya-kar, döneke insanlar olsaydık ölüme gönderilmez-dik. Bize karşı topladıkları delillerle cüzamlı bir köpek, bir akrep bile ölüme mahkum edilemez. Bizim, davamızın yeniden görülmesi için öne sürdüğümüz bu olgular, bir ana katilinin, yüreği taşlaşmış bir suçlunun davasının yeniden görülmesine yeterdi. Hiç aklından çıkarma Dante, bunları hep hatırla; biz suçlu değiliz, bizi bir yığın uydurma ve yalanla mahkum ettiler; yeniden yargılanmamıza karşı çıktılar ve eğer yedi yıl, dört ay, onbir gün süren tarifsiz acılardan sonra bizi idam ediyorlarsa, bunun sebebi sana demin söylediklerimdir, çünkü biz yoksullardan yanaydık, insanların insanlar tarafından ezilmesine ve sömürülmesine karşıydık."

*Onların cebinde fırkamızın bileti yoktu.
Onlar, kurtuluşun kapısına varmayı,
ferdin cesur hamlelerinden uman
iki saf ve namuslu çocuktu!
Ne milyonların rehberiydi onlar,
ne de inzibatlı bir inkılâp ordusunun askeri!
İhtilâlin sıra neferiydi onlar,
İhtilâlin namuslu iki neferi.
Yanıyordu kanlarında şavkı İtalya güneşlerinin.
Koştular temiz esmer alınlarla hayatın sesine,
dövüştüler yanında dövüşen kardeşlerinin.
Yeni dünyada düştüler eski zulmün pençesine!
Yedi yıl ölümün karşısında gülerek durdular.
Elektrikli iskemleye
kadife bir koltukmuş gibi oturdular,
yüreklere dört bin volta yedi dakika dayandı,
yandı yürekleri
yedi dakika yandı!..
Canı değildiler,
kurban gittiler bir cinayete,
kurban gittiler dolarların emrindeki adaletle..
Hayatlarında olmadıysa da kitlelerin rehberi,
Ölümleriyle şâhâ kaldırdı kitleleri bu iki ihtilâl neferi!..*

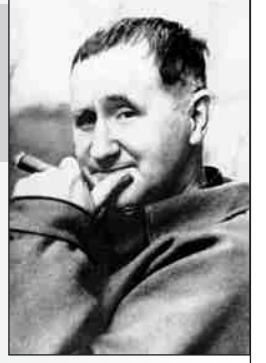
Nâzım Hikmet

14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht Öldü

Okumuş bir işçi soruyor

*Yedi kapılı Teb şehrini kuran kim
Kitaplar yalnız kralların adını yazar
Yoksa kayaları taşıyan krallar mı?
Bir de Babil varmış boyuna yıkılan,
Kim yapmış Babil'i her seferinde?
Yapı işçileri hangi evinde oturmuşlar
Altınlar içinde yüzen Lima'nın?
Ne oldu dersin duvarcılar Çin seddi bitince?
Yüce Roma'da zafer anıtı ne kadar çok!
Kimlerdir acaba bu anıtları dikenler?
Sezar kimleri yendi de kazandı bu zaferi?
Yok muydu saraylardan başka oturacak yer
Dillere destan olmuş koca Bizans'ta?
Atlantis'te, o masallar ülkesinde bile,
Boğulurken insanlar uluyan
bir denizde gece yarısı
Bağırıp imdat isterlerdi kölelerinden.
Hindistan'ı nasıl aldıydı tüysüz İskender?
Tek başına mı aldıydı orayı?
Nasıl yendiydi Galyalıları Sezar?
Bir açığı olsun yok muydu yanında?
(...)*

Devrimci sanatçı Bertolt Brecht'in yazdığı oyunlar, şiirler ve romanlar bugün de değerini korumaktadır. İşçi ve emekçilerin yaşamına eğilen, onların sorunlarını eserlerine taşıyan Brecht, Almanya'da faşizmin yükselişi sırasında, yarattığı eserlerle faşizme karşı tutum almış, mücadele çağrısı yapmıştır. Devrimci ve antifaşist çizgisi, savaş karşıtı düşünceleri, yeraltı savaşı ve direniş, eserlerinde işlediği temel unsurlardır.

☆ 17 Ağustos 1999-Marmara'da Deprem

Merkez üssü Gölcük olan 7.2 büyüklüğündeki depremde 100 bine yakın insan ölürken, yüz binlerce insan yaralandı ve evsiz kaldı. Türkiye tarihinde görülen en büyük depremlerden biri olan Marmara depreminde devlet insanlara ve işçilere yardım etmediği gibi, adeta insanları ölüme terk etti. Ölü sayısını olduğundan düşük gösterildi, ölümler hafriyatların arasında gömüldü, depremzedelere yardım etmeye gelen devrimci-demokrat kesimler engellendi, depremzedelere çadır-ilaç-erzak yardımı yapılmadı. İnsanların büyük acılar içinde depremle, açlıkla ve ölüleriyle uğraştığı günlerde, 20 Ağustos 1999'da devlet emeklilik yaşının yükseltilmesi yasasını meclisten geçirdi.

☆ 19 Ağustos 1936-F. Garcia Lorca Kurşuna Dizildi

Şair Lorca, faşizme karşı şiirleriyle direndi. Bir müddet sonra tutuklandı. Faşizme karşı aldığı tavırdan dolayı da kurşuna dizilerek katledildi.

☆ 24 Ağustos 1963- Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu Yürürlüğe Girdi.

☆ 24 Ağustos 1975-Alibeyköy Sungurlar Fabrikasında Direniş

400 işçi fabrikayı işgal etti. Jandarma işçilere saldırdı.

☆ 25 Ağustos 1948-Demokratik Kore Cumhuriyeti Kuruldu

Sürekli işgallerle boğuşan Kore, 1919'da Japon emperyalizmine karşı bağımsızlık mücadelesine girişmiştir. 1930'lardan itibaren devrimci partinin önderliğinde git-tikçe büyüyen direniş, ulusal kurtuluş mücadelesine dönüşür. Ancak bu kez de ABD emperyalizmi Kore'nin güneyini işgal eder. Kuzey Kore ise bağımsızlığını ilan eder.

☆ 1 Ağustos 1969-Demirdöküm Fabrikası'nda İşgal Türkiye Maden-İş Sendikası'nda örgütlü olan 2 bin 300 işçi, toplu iş görüşmelerinin süruncemede bırakılması nedeniyle 1 Ağustos'ta fabrikayı işgal ettiler. 5 Ağustos'ta polis direnişi kırmak için işçilere saldırdı ve fabrikayı sardı. Çıkan çatışmalarda 50'den fazla işçiyle birlikte polislerden de yaralananlar oldu. İşçiler fabrikadan çıktılar. 13 Ağustos'ta tekrar fabrika işgal edildi ve 19 Ağustos'ta sözleşmenin imzalanmasıyla işgal sona erdi. Demirdöküm işgali Türkiye işçi sınıfının ön açıcı eylemlerinden biri olarak tarih sayfalarında yerini almıştır.

☆ 1 Ağustos 1988-Cezaevlerinde Faşist Genelge

Adalet Bakanı Mehmet Topaç tarafından bir genelge yayımlandı. Faşist yaptırımlar olan genelgeye karşı direnişçi geleneğe sahip devrimci tutsaklar, açlık grevine başladılar. Sonuçta devlet genelgeyi 1988'de uygulayamadı. Ancak 1989'da uygulamak için tekrar atağa geçti. 2 binden fazla tutsak, tekrar açlık grevine başladı. Eylemi kırmak için Aydın ve Nazilli cezaevlerine sevkler başladı. Havasız arabalarda saatlerce süren dayaklı-işkenceli sevkler sonucunda Aydın'da PKK tutsakları Mehmet Yalçınkaya ve Hüsnü Eroğlu katledildiler. Bu katliama karşı, devrimci tutsaklar sessiz kalmazken, dışarıda da eylemler yaygınlaştı. Dışarıda eyleme destek veren aileler 2 Ağustos'ta siyah elbise eyleminden sonra gözaltına alınarak tutuklandı. Açlık grevinin 52. gününde tüm talepler kabul edildi. Bir faşist saldırı daha böylece püskürtülmüş oldu.

☆ 2 Ağustos 1966-Çorum işçileri Ankara'ya çıplak ayaklarla yürüdüler.

☆ 4 Ağustos 1914-I. Emperyalist Paylaşım Savaşı Başladı

☆ 5 Ağustos 1895-Friedrich Engels Öldü

Marks ve Engels bilimsel sosyalizmin kurucuları ve teorisyenleri aynı zamanda pratisyenleriydi. Marks yaşıyorken "ikinci keman" olmanın onurunu taşıdığını belirten Engels, Marks öldükten sonra dünya komünist hareketi ve işçi sınıfına yol göstermeye devam etmişti. Almanya'daki barikatlarda çarpışan "General Engels", askeri konularda da devrimci önderliğini yerine getirmişti. Marks öldükten sonra yayınlanmasını üstlendiği Kapital'i de işçi sınıfının önüne bir rehber olarak koymayı başarmıştır.

☆ 6-9 Ağustos 1945-Hiroşima ve Nagazaki'ye Atom Bombası Atıldı

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitmesine az bir zaman kala ABD, zaten yenilmiş durumda olan Japonya'nın üzerinde atom bombasının gücünü ve etkisini denedi. Bu bombayla Japonya'yı değil, dünya genelinde

insanların Sovyetler Birliği'ne duydukları sevgi ve umudu yenmeyi hedefliyordu. O güne kadar dünyanın gördüğü en güçlü ve vahşi savaş aracı olan bu atom bombası, Hiroşima ve Nagazaki'de 500 bine yakın insanın ölmesine, bir o kadarının sakat kalmasına sebep oldu. Ancak yıkım bununla da bitmedi. Atıldığı bölgede doğal yaşamı yok eden bombaların etkisi yıllar sonra bile görüldü. Japonya'da doğan sakat çocuklarda izlerini gösterdi. Bugün atom bombasından binlerce kat güçlü bombalar emperyalistlerin ellerinde mevcut. Dünyayı ve insanlığı yok etme pahasına bunların deneylerini yaparken, bir yandan da silahsızlanma demagogilerine devam ediyorlar.

☆ 7 Ağustos 1964-ABD'nin Vietnam işgaline karşı Vietnam halkı Komünist Parti önderliğinde direnişe başladı.

☆ 8 Ağustos 1992-Çorlu'da Maden Ocağında Patlama

Grizu sıkışması nedeniyle meydana gelen patlamada 29 işçi ölürken, 27'si ağır 86 işçi de yaralandı.

☆ 10 Ağustos 1992-Özgür Gündem gazetesi köşe yazarı Hüseyin Deniz Ceylanpınar katledildi.

☆ 13 Ağustos 1913-August Bebel Öldü

İşçi kökenli olan Bebel, Almanya Komünist Partisi'nin önderliğini de yapmıştır. Siyasi ve ideolojik olarak kendini sürekli geliştiren Bebel, kadın sorunuyla da yakından ilgilenmiştir. Bu konuda yaptığı belirlemeler, ML'ye katkı sağlamıştır.

☆ 13 Ağustos 1993-Zonguldak'ta Grizu patlamasında 6 işçi öldü.

☆ 13 Ağustos 1993-Perpa'da polis 5 Devrimci Sol militanını katletti.

☆ 15 Ağustos 1984-Şemdinli ve Eruh Baskınları PKK'nin ulusal kurtuluş mücadelesini yeniden yükselttiğini ilan ettiği ilk saldırılardır.

☆ 15 Ağustos 1975- Gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz öldü.

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta
Tarihten Geliyoruz.

Köklerimiz Toprakta

Tarihten Geliyoruz

Derleyen: Devrim Zafer

Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephe-
sinde şehit düşmüş komünistlerin,
rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-
nan tasfiyecilik ve buna karşı ide-
olojik, siyasal, örgütsel olarak gerçek-
leştirilen çıkışın siyasal belgesi...
Tasfiyeciliğin çözümü...

İlk Kurşun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist
cuntaya ilk kurşun olan komünist ön-
der Osman Yaşar Yoldaşcan'ın
biyografisi... Ölümsüz proletarya
kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara
ve hücre saldırısına karşı en zor ko-
şullarda bile direnmenin onurunu
anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükmü Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri
katliamı ve hücre saldırısına karşı
yürütülen büyük ölüm orucu
direnişinin siyasal dersleri...
Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezai Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan
yeni emperyalist paylaşım savaşının
ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve
sosyal koşullarının çözümlemeleri,
emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-
şım savaşının öngününde yaptığı ve
örgütsel-siyasal hattını gözden geçi-
rip, program ve tüzüğünü oluşturarak
yeni döneme hazırlandığı
I. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda
yayınlanan ve Stalin'e dönük
karaçalmalara önemli cevaplar veren
kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç

3 Kasım Seçimleri

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurul-
ması için yapılan 3 Kasım 2002 se-
çimleri ve Türkiye Devrimci Hareke-
ti'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi"
konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı...
Son yıllarda işkencede direnme oranı-
nın düşme nedenlerini, yeniden direni-
şi yükseltmenin gereklerini ve şehit
komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve
gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-
tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi-
nin tıkanma noktalarını ve
aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında kar-
şımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına,
itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım,
komünistlerin bu konudaki
tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist

Savaşın Ekonomi Politikası

Derleyen: Selma Aybal

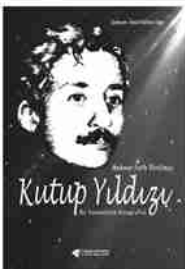
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının
devamı... ABD emperyalizmini yeni
emperyalist savaşa başlamakta iten
ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta
derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük
sevgisini ve saygısını kazanan, Türki-
ye Devrimci Hareketi'nin direnme ge-
leneğinin oluşmasında tarihsel bir rol
üstlenen, komünist önder Mehmet
Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve

Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve
Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla bir-
likte, emperyalist savaş koşullarında
Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu,
emperyalist paylaşım savaşını ve
Türkiye'nin savaşa karşı konumunu
değerlendirdiği 4. Konferansı.

Brosürlerimiz

Komünistler Ne İçin Savaşıyor?
TİKB(B) Programı ve Tüzüğü
Derleyen: İsmail Cüneyt

Herkes İç, Herkes Çıkıyor
İç güvenliği yasa tasarımları,
işçilerin kitlelere girdikleri

Yeni İç Yasası: KÜLELİK YASASI
En temel haklarımızın gaspeden
Yeni İç Yasasına karşı yapılacak soy-
sunf savaşını yükseltmek.

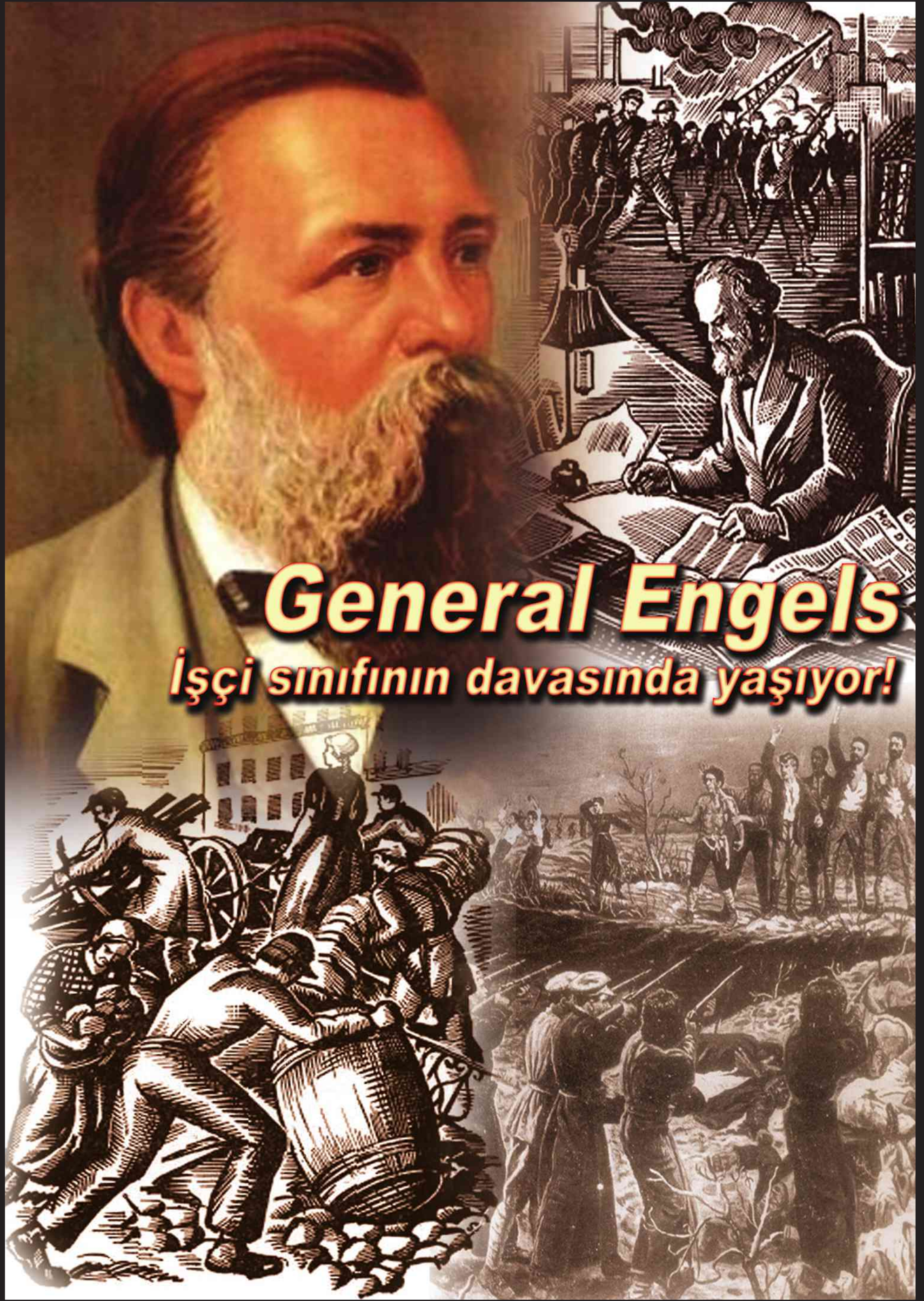
Emperyalist Savaş ve Gençlik
Derleyen: Nilgün Gök
Faşist diktatörlükten, 68 devrimci
dalgalanma yaratan gençlik, anti-
emperyalist savaşın önünde dur.

Gücümüz Örgütülüğümüzdür
Derleyen: Ulaş Hicabi Küçük
"Yeni çağın çocukları" örgütülüğü ile
güçlenir, örgütülüğü ile örgütlenir.

Ulusal Gençlik Sorunları ve Örgütleri
Derleyen: Yunus Durmaz
Hayata hazırlanmanın tek yolu, sorunlar
karsısına örgütlü güçle çıkmaktır.

General Engels

İşçi sınıfının davasında yaşıyor!